LAWRENCE ALEXANDER

RUBICON

CONSPIRAȚIE LA CASA ALBĂ

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LAWRENCE ALEXANDER
Rubicon
Copyright © Lawrence Alexander, 2008
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ANCA FLOREA

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-524-2

Lui J.C. pentru tot ce m-a învățat

Capitolul 1

Bobby Hart stătea în biroul său, amintindu-şi cu un fel de nostalgie amară nopţile răcoroase de vară petrecute la reşedinţa sa din Santa Barbara, când se plimba pe plajă purtând doar un pulover aruncat pe umeri, iar nisipul umed şi întunecat i se lipea de tălpi. Pe de altă parte, vara în District era un iad nesfârşit, cu o căldură sufocantă şi un aer apăsător şi irespirabil. Oriunde te-ai fi dus – aceeaşi umezeală pătrunzătoare şi neînduplecată, iar nopţile nu erau cu nimic mai grozave decât zilele. Îi producea o iritare constantă, neliniştită şi, odată cu aceasta, o suspiciune stranie, nesfârşită, de parcă, cu acea vreme rea, era dificil să crezi în orice, mai puţin în partea demonică a naturii umane. Abia aştepta să ajungă acasă.

Secretara bătu la uşă în felul în care o făcea ori de câte ori avea ceva important să îi comunice.

– Domnule senator, îl am pe linie pe domnul Shoenfeld. Mă gândeam că vreţi să vorbiţi cu el.

Dieter Shoenfeld era o persoană cunoscută, editorul uneia dintre cele mai influente gazete din Europa şi un vechi prieten. Citise tot, putea vorbi despre orice şi, în acelaşi timp, insista cât se poate de serios că nu ştie nimic.

– Trebuie să te văd, spuse Shoenfeld. Am ceva să-ţi spun.

Hart privea cum, sub fereastra sa, traficul din Washington se mişca extrem de lent.

– Am numai două ore înainte de zbor; nu prea văd cum...

– Anulează-l.

Strania stăruință din vocea lui Dieter Shoenfeld îi spunea lui Bobby Hart că era vorba despre ceva serios.

– Anulează-l, repetă Shoenfeld. Du-te mâine, dacă mai crezi că trebuie. Ce am eu să-ți spun e foarte important. Nu te-aș fi sunat dacă n-aș fi fost convins de asta.

– Unde? Când? întrebă Hart, încercând să găsească ceva de scris.

O oră mai târziu, Hart cobora dintr-un taxi în Georgetown. Își petrecuse aproape întreaga zi pe holurile Senatului și în ședințe. În ciuda căldurii insuportabile și a umezelii, își dorea să stea afară câteva minute, unde să poată respira în liniște, pierdut în anonimatul mulțimii de pe stradă. În San Francisco sau Los Angeles nu se putea plimba pe stradă fără să fie privit insistent de cineva. Aici privirile erau mai subtile și mai reținute – de obicei, o căutătură rapidă și prietenoasă urmată de o mișcare scurtă din cap, ca și cum fusese recunoscut de cineva care lucrase la Washington.

Doi bărbați puțin trecuți de 30 de ani – vârsta tuturor ambițiilor – traversau strada din sensul opus, mișcându-se, în ciuda căldurii copleșitoare, cu aceeași eficiență cu care învățaseră să facă toate lucrurile. I-au zâmbit reținut, în semn de recunoaștere, fiecare dintre ei întrebându-se dacă vreodată, în viitor, se va uita și la ei cineva cu același respect.

Restaurantul unde urma să-l întâlnească pe Shoenfeld era aglomerat, cu greu puteai ajunge la bar, trebuia să îți faci drum printr-o mare de chipuri strălucitoare, mustind de noutăți. Shoenfeld îl aștepta în picioare, în vreme ce Hart își croia drum printr-un labirint de mese. Îl îmbrățișă călduros și îi strânse mâna.

– Bobby, mă bucur să te văd.

Ochii mici ai lui Shoenfeld erau încadrați de pleoape umflate și de cearcăne mari și întunecate. Avea un nas destul de mare, cu nări proeminente. Buzele, chiar și atunci când te asculta în tăcere, erau într-o continuă mișcare, ca și cum i-ar fi fost imposibil să își rețină interesul și entuziasmul față de tot ce auzea.

– Ce mai faci, Dieter? îl întrebă Hart, în timp ce se aşeză la masă. Şi ce mai face încântătoarea ta soţie?

O sclipire scurtă apăru în ochii gravi ai lui Shoenfeld.

– E foarte supărată, prietene, foarte supărată, replică el cu o undă de maliţiozitate. Privirea îi deveni mai circumspectă şi serioasă. Şi-ar fi dorit să candidezi. Era convinsă că eşti singura persoană care ar fi putut schimba lucrurile în bine.

Era semnul propriei încrederi neatente şi probabil al ambiţiei lui Hart că întrebarea a fost, chiar dacă era vorba despre Dieter Shoenfeld, una la care s-a simţit obligat să răspundă în termeni pur politici sau, mai degrabă, să nu răspundă deloc, ci să o respingă cu acea modestie comodă care spune un lucru, dar semnifică altul.

– Mă îndoiesc că aş fi câştigat.

Shoenfeld îl studie cu mai multă atenţie.

– Ştii ce i-a răspuns Napoleon generalului care l-a întrebat cum ar putea cuceri Viena? „Dacă vrei să cucereşti Viena, cucereşte Viena."

Hart izbucni în râs şi se înclină spre el.

– Asta crezi că şi-a spus Napoleon când s-a decis să invadeze Rusia? Dacă vrei să cucereşti Moscova, cucereşte Moscova?

– Gândeşte-te cât de bine te-ai fi descurcat în dezbaterile alea. Toate acele prudente, atent programate, cântărite pe îndelete...

Clătină din cap, lăsându-şi gândul să se deruleze singur până la capăt, apoi se sprijini din nou pe coate.

– Tu ai insistat că e o competiţie deschisă, că oamenii au nevoie de o figură nouă. De ce nu ai...?

Preţ de-o clipă Hart chibzui dacă, în ciuda greutăţilor pe care le-ar fi întâmpinat, ar fi făcut-o, profitând de şansă, când aceasta i s-ar fi arătat.

– Oamenii ar fi vrut pe cineva nou. Cât mai poate merge aşa? Aceleaşi două familii conduc ţara de aproape treizeci de ani, folosind preşedinţia ca pe o proprietate personală pe care şi-o împrumută unii altora; aceleaşi feţe inexpresive, aceleaşi

discursuri insipide, aceleași... N-o puteam face, deși am votat împotriva războiului. Prentice Alworth știa ce face. A lăsat ca dovezile să conducă spre el. A putut ataca administrația fără să fie nevoit să-și justifice faptele.

Uitând o clipă că se afla în Washington și nu într-un restaurant din Europa, Shoenfeld își duse mâna spre buzunarul hainei, încercând să găsească un pachet de țigări.

– Sper că nu te deranjează, spuse el scoțând o țigară și aprinzând-o.

Cu privirea pierdută, trase un fum și apoi încă unul.

– Ai idee unde mi-am petrecut dimineața? întrebă el în timp ce cu o mână încerca să împrăștie micile spirale de fum. Împreună cu distinsa ta doamnă secretar de stat și cu doi colegi din presa germană.

– Cu ce ocazie?

– A încercat să ne explice că întâmplările de săptămâna trecută dovedesc că tot ce a spus administrația despre terorism este adevărat. Speră că Europa va înțelege în cele din urmă că avem de-a face cu o amenințare serioasă și reală, spuse Shoenfeld. Și-a amintit că, în urmă cu două luni, îi spusesem că lucrul cel mai grav din istoria Statelor Unite erau Abu Ghraib[1] și celelalte dezvăluiri legate de răpiri și abuzuri. I-am spus că nu găseam vreo justificare pentru acele fapte, care distruseseră orice urmă de încredere a Europei în America. Mi-a amintit de toate astea, apoi a început să mă mustre că am tupeul să pun la îndoială dreptul Americii de a se folosi de orice mijloace pentru a se apăra.

Shoenfeld mai trase un fum din țigară. Avea o privire anxioasă, intensă.

– Parcă ascultam un robot programat să repete anumite propoziții, câteodată fraze întregi, toate lipsite de însemnătate

[1] Închisoare din Irak, aflată la aproximativ 25 km de Baghdad, unde în perioada guvernării lui Saddam Hussein au fost uciși peste 4 000 de deținuți. Închisoarea a devenit cunoscută în urma scandalului provocat după publicarea în 2004 a unor fotografii ce înfățișau deținuți irakieni torturați și umiliți de gardieni americani. (n.tr.)

și fără vreo legătură cu discuția noastră sau cu lumea din jur. Are ceva surprinzător de superficial: a adunat atâtea date și cifre, fără să aibă habar cum să le lege și fără să știe măcar ce înseamnă. E foarte inteligentă, poate prea inteligentă; cunoaște multe lucruri din domenii diferite, însă face greșeala de a crede că sensul inteligenței se rezumă la cantitatea informațiilor și nu la profunzimea înțelegerii. Îi veni în minte un lucru la care nu se gândise până atunci. Ai ascultat-o vreodată cântând la pian? Fiecare notă este corectă, precisă, dar lipsită de viață, mecanică, de parcă tot ce-ar urmări e să sfârșească mai repede, ca să poată trece la următoarea sarcină din programul ei încărcat.

Chelnerul le aduse comanda. Hart începu să ciugulească din mâncare, întrebându-se care era motivul pentru care fusese chemat acolo. Shoenfeld căzu pe gânduri.

– Ei bine, ăsta e motivul, spuse el dintr-odată. Ceea ce am spus despre Abu Ghraib și toate celelalte – felul în care oamenii sunt torturați și restul lucrurilor pe care ei le cred necesare. Siguranța unor indivizi ca ea și cei din administrația actuală că scopul lor este un imperativ moral și că nimeni nu ar trebui să-l pună la îndoială. Vezi tu, de asta te-am chemat; mi-am dat seama că nu i-aș putea vorbi ei sau cuiva din guvern despre această amenințare. Trebuia să găsesc pe cineva de încredere, o persoană care să poată opri acest dezastru.

– Despre ce amenințare vorbești? Și ce să opresc? întrebă Hart, însă Shoenfeld nu terminase ce avea de spus.

– Îți mai amintești ce ți-am spus imediat după evenimentele din 11 septembrie? Că au existat în guvernul tău voci care au susținut că ar trebui folosite arme nucleare tactice și că atât Bagdadul, cât și Teheranul ar trebui distruse. Nu e nevoie să-ți amintesc despre cine e vorba – amândoi le cunoaștem numele. De fapt, o parte din ei; pentru că, Bobby, trebuie să îți mărturisesc, guvernul ăsta al tău are atâtea secrete, sunt atâtea agenții și birouri de existența cărora oamenii nu au habar, încât mă îndoiesc că vom reuși vreodată să aflăm cine a fost responsabil pentru măcar o jumătate din lucrurile care s-au întâmplat. Dar

dincolo de asta, ceea ce ţi-am spus atunci a fost adevărat, nu-i aşa? Au existat planuri pentru folosirea armelor nucleare tactice în Iran şi Irak, nu-i aşa?

Hart îşi împinse farfuria deoparte.

– Într-adevăr, mi-ai spus şi am verificat. Mai bine zis, am încercat să verific, fiindcă n-am primit decât răspunsul – standard. Niciodată nu mi s-a spus tot adevărul.

O urmă de zâmbet apăru pentru o clipă pe chipul lui Shoenfeld, semn că aprecia o minciună bine spusă.

– Ai, probabil, cele mai bune surse de informare din Washington.

– Am fost doar un membru minoritar în Comisia de Informaţii a Senatului[1].

– Tatăl tău a făcut parte din CIA.

– Tatăl meu e mort de aproape nouă ani.

– Nu cunosc vreun om care să se fi bucurat de acelaşi respect în domeniul ăsta. A fost şi motivul pentru care tu ai votat împotriva războiului. În mod confidenţial, câţiva colaboratori de-ai lui ţi-au mărturisit că administraţia folosea informaţii suspecte, unele în mod clar false. Cu acei oameni te-ai sfătuit după ce eu ţi-am spus ce aflasem, iar ei ţi-au spus că...

– Însă lucrurile acelea nu s-au mai întâmplat, îi aminti Hart. Poate că cineva s-a gândit la asta – e treaba celor de la Pentagon să aibă un plan de măsuri pentru orice situaţie de urgenţă.

– Da, şi toate sunt îngropate într-un dosar, fără să le ia cineva în serios. Însă, de data asta, lucrurile au fost privite cu seriozitate, nu-i aşa? Gândul că toate problemele din Orientul Mijlociu s-ar putea rezolva dacă Bagdadul şi Teheranul ar fi şterse de pe hartă dintr-o singură lovitură...

– Nu-mi dau seama dacă a fost într-adevăr ceva serios, au fost doar nişte discuţii, asta-i tot ce ştiu.

– Discuţii la cel mai înalt nivel, insistă Shoenfeld.

---

[1] Senate Intelligence Committee – a fost înfiinţată în 1976 de către Senatul american, având în principal competenţa de a verifica natura şi sfera de cuprindere a activităţilor de informaţii desfăşurate de către guvernul SUA.

Hart nu-l contrazise.

– Asta-i tot ce știu.

Shoenfeld începu să bată ușor cu degetele în masă, lăsându-și privirea să rătăcească în gol.

– Am locuit în Berlin cea mai mare parte din perioada Războiului Rece. Eram tânăr student atunci când Kennedy a venit să țină un discurs în fața unei mulțimi de peste un milion de oameni. Libertatea avea atunci un alt înțeles, atâta vreme cât de cealaltă parte a Zidului se afla opresiunea sovietică. Apoi Zidul s-a prăbușit, Războiul Rece a luat sfârșit, iar oamenii au decis că vor putea face tot ce vor. Și în vreme ce fiecare individ se bucura de viața sa prosperă, politica și diplomația au rămas pe mâinile unor diletanți, plini de propria importanță și lipsiți de experiență. Același lucru s-a petrecut și aici.

Shoenfeld întinse mâna către sticla de vin și, în ciuda protestelor lui Hart, umplu din nou ambele pahare.

– Trebuie să vii în Germania; și încă foarte repede.

Hart încercă să-i explice faptul că nu putea face așa ceva, dar văzu expresia plină de îngrijorare de pe fața lui Shoenfeld.

– De ce? De ce toate astea? De ce mi-ai spus iar de conversația noastră de după evenimentele din 11 septembrie?

– Ca să-ți amintesc că nu mai există reguli și că acum totul este posibil. Și ca să-ți spun că va avea loc un nou atentat. De aceea trebuie să mergi în Germania. Acolo e cineva care îți poate spune mai multe, un vechi prieten de-al tatălui tău, care nu va vorbi decât cu tine. Am aranjat deja întâlnirea.

– Ai aranjat...?

– O să vă vedeți în Hamburg mâine după-amiază.

Capitolul 2

Nimeni nu-l aştepta pe Bobby Hart a doua zi, când ateriză în Hamburg. Shoenfeld îi spusese cum se numea locul unde urmau să se întâlnească, însă nu şi numele persoanei. Niciun nume, nicio descriere; nimic, cu excepţia unei vagi asigurări că va fi aşteptat de cineva într-un loc numit Café Petite la ora trei şi jumătate după-amiază.

Taxiul, un Mercedes negru de ultimă generaţie, înainta pe un bulevard larg, străjuit de copaci, pe care se aflau case cu aspect prosper, amplasate la o distanţă rezonabilă de carosabil. Şantierul naval, căile ferate, fabricile, întreaga infrastructură industrială a Hamburgului fuseseră distruse în timpul războiului, însă cartierele elegante în care trăiau familiile înstărite scăpaseră aproape neatinse.

– Café Petite, îl anunţă şoferul, arătând către o micuţă cafenea aflată pe una dintre străzile înguste de pe partea opusă, la câţiva metri mai în faţă.

Hart îşi luă în grabă bagajul şi coborî. Era o după-amiază liniştită şi caldă, una dintre acele zile în care oricine ar căuta un pretext să iasă din casă. Mesele de pe stradă erau pline cu femei îmbrăcate elegant, ţinând la picioare plase de cumpărături şi vorbind fiecare în propria limbă. Undeva mai în spate, adăpostiţi de umbra în creştere a copacilor, stăteau cupluri de tineri tăcuţi, cu privirea pierdută unul în ochii celuilalt.

Păşi cu atenţie pe strada îngustă şi umbroasă, aşteptând să-i surprindă cineva privirea, să-i atragă atenţia printr-un semn că

era persoana cu care urma să se întâlnească. Coborî cele două trepte de la intrare și pași înăuntru. Femeia de la casă îl întrebă dacă dorește o masă în restaurant sau în grădina din spate.

– În grădină, dacă se poate, răspunse cineva din spatele său.

Hart vru să se întoarcă, însă omul care vorbise se îndrepta deja către ușa îngustă care dădea spre grădinița din spate. Era înalt, chiar mai înalt decât Hart, care la rândul lui avea peste un metru și optzeci de centimetri, cu umeri drepți și părul lung și cărunt, dar cu un aspect cam neîngrijit. Părea un boem de modă veche, în costumul său vechi, dar bine croit.

Grădina era un adevărat *patio*[1], mărginit de un zid înalt de cărămidă. Jumătate de duzină de mese erau aliniate pe un singur rând. Cea care se afla cel mai aproape de ușă era liberă. După ce se așezară, străinul se prezentă:

– Mă numesc Gunther Kramer. L-am cunoscut pe tatăl tău.

Înfățișarea lui Gunther Kramer nu ieșea în evidență prin nimic neobișnuit, ceva care să te facă să îl privești cu atenție, nu exista vreun detaliu pe care să-l remarci ulterior, nimic de care să-ți amintești în mod deosebit. Avea un chip care se putea pierde foarte ușor în mulțime.

– Mi-a spus Dieter, replică Hart.

– A fost un om deosebit. El...

– Da, vă mulțumesc, interveni Hart pe un ton mai tăios decât și-ar fi dorit. Dieter mi-a spus că aveți o informație importantă pentru mine. Am bătut un drum lung până aici, domnule Kramer, și dacă nu vă supărați, orice ar fi, aș vrea să îmi spuneți.

– Ai și vocea, și obiceiurile tatălui tău – mereu grăbit să ajungă la subiect. Iar dacă ai comis o greșeală și lucrurile n-au ieșit exact așa cum ți-ai dorit, las-o baltă – chiar astea erau vorbele lui – las-o baltă și gândește-te la următoarele lucruri pe care ar trebui să le faci. Este un lux pe care numai americanii și-l permit – acela de a trăi mereu în viitor, fără să chibzuiască prea mult la trecut. Poate că tocmai asta i-a adus moartea.

[1] Curte interioară

– I-a adus...? Tatăl meu a murit în urma unui atac de cord, peste o lună se împlinesc nouă ani de atunci.

Cu o expresie extrem de gravă, Kramer se înclină spre el.

– Tatăl tău a fost ucis pentru că știa ceva, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l afle.

– Și cum de ai aflat toate astea? întrebă Hart sceptic.

– Au existat câțiva oameni, un grup secret, care au început să-și pună laolaltă propriile surse, surse de la care puteau obține informațiile de care aveau nevoie.

Kramer comandase cafea. Acum sorbea din ea pe îndelete.

– Ei spun că ai șanse să ajungi președinte, ba mai mult, că așa ar trebui. Tatăl tău ar fi fost foarte mândru de asta. Trecând peste ce am spus mai devreme, era departe de a fi un american tipic; îl interesa mai degrabă caracterul unui om decât faptele sale. Făcu o pauză și zâmbi, pentru ca imediat zâmbetul să-i dispară. A fost omorât, poți fi sigur de asta. N-a existat nicio autopsie, nu-i așa?

– N-a existat... Ți-a vorbit despre acest grup de oameni care s-a adunat pentru a-și pune pe picioare propriul sistem informativ? De ce ți-a spus tocmai ție? De ce nu s-a dus la cineva de la Agenție, care avea puterea să intervină?

– Fiindcă nu avea nicio dovadă. De aceea a venit la mine.

– Nu înțeleg. Presupun că tu lucrai pentru serviciile germane, de ce...?

Kramer își ridică bărbia, în vreme ce privirea îi devenise distantă.

– M-am născut în Germania de Est. Când am împlinit vârsta potrivită, m-am înscris la Universitatea din Moscova. Lucram pentru serviciile secrete din Germania comunistă, când l-am cunoscut pe tatăl tău, însă nu ne-am întâlnit în Germania, ci în Bagdad, în anii 1980. Un an mai târziu, am început să lucrez pentru el, îi transmiteam informațiile pe care le obțineam despre diferite guverne – guverne cu care prietenii mei, rușii, aveau relații mai bune decât Statele Unite.

Kramer păru să se mai relaxeze puțin. O undă de melancolie îi străbătu privirea.

– Ne vedeam la diverse reuniuni diplomatice – petreceri date de ambasade, lucruri de genul ăsta. Eu eram ataşat cultural – era acoperirea pe care o foloseam; toată lumea ştia ce însemna, de fapt. Mi-a plăcut tatăl tău; pe de o parte, a fost numele – Maximilian Hart. În clipa în care l-am auzit, când ni s-a făcut cunoştinţă, m-am trezit repetându-l cu glas tare. E ciudat ce fel de lucruri ne atrag la oameni: numele şi strălucirea sinceră a ochilor. Mi-am dat imediat seama că era o persoană în care pot să am încredere.

Kramer încercă să-şi dezmorţească mâinile – le închise şi le deschise de câteva ori. Avea degete lungi, elegante şi uimitor de flexibile. Hart rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui şi dintr-odată avu o revelaţie.

– Tu eşti pianistul! Tata nu vorbea niciodată despre munca lui, dar odată, când se pregătea să plece, l-am întrebat unde se duce. Mi-a spus că are un prieten bun, un pianist, pe care se duce să-l viziteze.

– Max a avut întotdeauna ochi pentru detaliile mărunte, acel lucru care îl deosebeşte pe un om de altul. Aş fi putut deveni un pianist destul de bun, însă partidul a considerat că va avea foloase mai mari dacă-mi încurajează talentul pentru limbile străine. Ăsta e un alt aspect care m-a apropiat de tatăl tău – eram amândoi vorbitori de limbă arabă. Puteam purta o conversaţie într-o încăpere aglomerată, fără ca majoritatea celor prezenţi să priceapă o iotă.

Kramer se aplecă în faţă, sprijinit în coate.

– Max a fost cel care şi-a dat seama de existenţa acestui efort organizat pentru dezvoltarea de noi contacte şi surse de informaţii. Nu neapărat mai bune, mai corecte, ci surse care ar fi furnizat informaţii utile care să poată fi folosite în propriul interes. Oameni care fuseseră discreditaţi, care nu reprezentau niciun fel de garanţie, oameni dispuşi să inventeze lucruri doar ca să pară importanţi erau din nou folosiţi.

Clătină din cap, în timp ce gesticula din mâini, în încercarea de a descrie exact situaţia, pentru ca Hart să o poată înţelege.

– Să zicem că ai avea o sursă care susține că nu sunt dovezi că Siria încearcă să dezvolte arme nucleare și o altă sursă care declară că ar exista asemenea probe, care e singura concluzie rezonabilă la care ai putea ajunge? Că *e posibil* ca Siria să încerce să dezvolte arme nucleare. Nu trebuie să dovedești nimic, trebuie numai să dețiii sursele care să-ți ofere ceea ce-ți dorești, ca să poți transforma un pericol inexistent într-unul real. Pentru că o amenințare posibilă *este* una reală.

– Iar tatăl meu știa de toate lucrurile astea și de aceea crezi că...?

– Știa, însă nu putea dovedi c-ar fi fost ceva mai mult decât excesul de zel al unor agenți care foloseau surse pe care ar fi trebuit să le verifice mai temeinic înainte să le dea crezare. Nu putea dovedi că ei foloseau, în mod intenționat, acele surse care le puneau la dispoziție informații prin care să poată dovedi că singura opțiune pentru Statele Unite ar fi fost eliminarea anumitor regimuri politice ostile. Din cauza asta a apelat la mine. Apoi, mai era un om de știință irakian, o minte strălucită, care studiase la Cambridge. El avea toate informațiile despre programul de înarmare al lui Saddam. Știa că totul nu e decât un *sat al lui Potemkin*[1], o născocire menită să împiedice alte state sau chiar grupuri din Irak să încerce să-l înlăture pe Saddam. Îl cunoșteam destul de bine pe acest om. Soția lui era nemțoaică. Max m-a rugat să-l folosim pe el pentru a transmite informația – o demonstrație clară că așa-zisul program de înarmare al lui Saddam era, de fapt, o înșelătorie – către una dintre surse, un general irakian despre care se știa că mai furnizase informații false. În felul acesta ar fi putut depista la cine

[1] Expresia este echivalentă cu ideea de mistificare, escrocherie, manipulare. La originea termenului stă Grigori Potemkin, general al țarinei Ecaterina a II-a a Rusiei, care, cu ocazia unei vizite în Crimeea a împăratului Iosif al II-lea și a reginei Poloniei, din dorința de a-i impresiona, a construit de-a lungul drumului pe care urmau să treacă vizitatorii sate și orășele din carton, pe care le transfera în ziua următoare la noua destinație, pentru a produce iluzia unei regiuni populate și prospere. (n.tr.)

ajunge informația și dacă era raportată corect. În acel moment a murit tatăl tău; atunci l-au ucis.

– Nu poți fi sigur de asta. Tu însuți ai spus că nu avea nicio probă. Cât despre asasinarea lui...

– Te îndoiești că tatăl tău a fost ucis? Oamenii ăștia aveau de gând să schimbe întreaga lume, să aducă libertatea și democrația în Orientul Mijlociu! Ce mai însemna o viață în comparație cu un așa ideal? Moartea lui devenise o necesitate, era mijlocul prin care-și puteau atinge scopul. O viață! Oare câte mii, poate sute de mii de vieți au pierit, pentru ca oamenii aceștia să poată construi imaginea unei lumi clădite după modelul american? Saddam Hussein era un dictator violent, care și-a ucis mii de concetățeni, însă cât timp crezi că ar mai fi rămas la putere, cât ar fi durat până să-l înlăture, din momentul în care s-ar fi aflat că toate armele lui grozave și mortale, în realitate, nu existau?

Kramer sorbi o gură din cafea, însă între timp se răcise. Îi făcu semn chelneriței să-i aducă alta.

– Sunt lucruri pe care ai prefera să nu le crezi, spuse el privindu-l cu subînțeles. Dar ești conștient că ei ți-au ucis tatăl, nu?

– Ai dreptate, dar aș prefera să nu cred. Tu însă nu ai nicio îndoială. De ce? Cum de ești atât de sigur?

Chelnerița îi aduse lui Kramer o nouă ceașcă de cafea. Începu să bea încet, ținând-o cu ambele mâini.

– Am văzut ce-i determină pe oameni să facă puterea care slujește o cauză. Tatăl meu era o persoană onorabilă înainte ca Hitler să vină la putere; apoi a devenit ofițer SS. Cine știe câți oameni, femei și copii deopotrivă o fi ucis, fiindcă a crezut în Hitler și al Treilea Reich? Apoi au venit rușii, iar noi am crezut că tot ce stă în calea istoriei – istoria conform învățăturilor lui Marx și Lenin – ar trebui distrus. Douăzeci de milioane de chiaburi – țărani înstăriți – au fost uciși în Rusia în numele progresului. Iar pe cei care s-au opus sistemului ori au încercat să se refugieze în Germania de Est, pentru ca de acolo să poată ajunge în Vest, noi am fost nevoiți să-i ucidem. Același lucru se repetă acum, am abandonat orice regulă a vieții civilizate, orice

formă de decență, fiind convinși că lucrurile pe care le venerăm – Dumnezeu sau democrația – justifică mijloacele pe care le folosim. Da, cred că prietenul meu Max a fost ucis pentru ceea ce știa. Din această cauză am venit să te previn, înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

– Să mă previi în legătură cu ce?

– Va urma un atac, însă nu precum cel de dinainte, din 11 septembrie. Va urma un asasinat, un asasinat politic.

– Al cui? Cine va fi asasinat? Cine sunt cei care o vor face? Și cum plănuiesc s-o facă?

– Sursele mele din Orientul Mijlociu – oamenii pe care îi mai contactez – au auzit cu toții zvonuri despre plănuirea unui asasinat. Nu știau exact când va avea loc, doar că va fi foarte curând, undeva, înaintea alegerilor. E neobișnuit ca lucrurile să fie atât de neclare. La început, m-am gândit că ar putea fi două cauze – fie lucrurile se fac in mare secret, fie e vorba despre o organizație de care niciunul dintre noi nu auzise. Apoi, am aflat printr-o întâmplare. La început, pur și simplu nu mi-a venit să cred, însă acum sunt sigur.

Kramer privi fix spre ușă. Devenise nervos, foarte agitat. Se uită la Hart.

– Trebuie să plec, și așa am stat prea mult.

– Nu poți pleca acum, trebuie să-mi spui ce știi. Ai destul timp să te întorci la Berlin.

– Nu locuiesc în Berlin, ci în Damasc. E singurul loc în care sunt în siguranță, îi explică el în timp ce-și rotea privirea împrejur. N-ar fi trebuit să vin, însă trebuia să te previn, aveam o datorie față de tatăl tău.

Capul lui Kramer fu brusc proiectat în față, apoi se răsuci într-o parte. O clipă îl privi pe Hart cu nedumerire, neștiind parcă ce se întâmplă. Urmă o explozie de sticle zdrobite și porțelanuri sfărâmate, iar Kramer căzu pe podea. Hart încercă să-l prindă, să-l ajute cumva, când simți o durere ascuțită și fierbinte în umăr. Apoi auzi pocnitura stridentă a unei arme și își dădu seama că fusese împușcat. Văzu cum sângele țâșnește din

pieptul cămășii albe a lui Kramer, în vreme ce acesta zăcea pe jos căutându-i privirea. Hart stătea acolo privind în jur, ca și cum, în loc să se afle în bătaia gloanțelor, ar fi fost un simplu observator de la distanță, care încerca să afle de unde venise glonțul. Un glonț îi vâjâi pe lângă ureche, iar altul îi trecu pe lângă picior; încercă să-și găsească un adăpost. Împrejur erau numai țipete și panică. Hart se apropie de Kramer să verifice dacă mai e în viață.

– Rubicon, îi șopti Kramer, când Hart se aplecă asupra lui. Codul este Rubicon. Ține minte – este cheia întregii situații.

– Și ce reprezintă? întrebă Hart în timp ce făcea semne disperate după ajutor. Ce este Rubicon?

Kramer deschise gura pentru a-i da un răspuns. Nu mai rosti nicio vorbă, se auzi doar șuierul ultimei sale suflări.

Capitolul 3

Dieter Shoenfeld stătea sprijinit de balustrada docului uscat. Privea cum Jefferson Memorial străluceşte în lumina roşiatică a apusului.

– Îmi place să vin aici în zorii zilei doar ca să mă uit la asta – la privirea limpede şi încrezătoare a lui Thomas Jefferson. Lincoln a salvat Uniunea, dar era Uniunea pe care o crease Jefferson. Mă întreb dacă există un sentiment mai înălţător decât să ştii că ai clădit ceva ce va fi invidiat de toată lumea. Ce lucru rar e să existe bărbaţi care să-şi dorească mai mult decât putere!

Shoenfeld îşi prinse mâinile la spate şi îşi coborî umerii. Un zâmbet trist, plin de nostalgie îi licări pe buze. Îl luă pe Hart de braţ.

– Vino, hai să facem câţiva paşi împrejurul monumentului. Povesteşte-mi despre Gunther Kramer – tot ce ţi-a spus înainte de a muri. Dar mai întâi, spune-mi, tu eşti în regulă? Glonţul ţi-a pătruns prin umăr? O să aibă urmări permanente?

– Am avut noroc, doar câţiva centimetri şi... Iar dacă aş fi stat de cealaltă parte a mesei, eu eram acum cel mort.

Hart se întorsese târziu, cu o noapte înainte. Dormise câteva ore în avion doar fiindcă era epuizat, apoi acasă nu mai fusese în stare să doarmă nicio clipă. De câte ori închidea ochii, vedea chipul lui Gunther Kramer, acea privire stranie şi uimită, care părea că ştie, dar în acelaşi timp nevenindu-i să creadă că ar putea muri într-o clipă. Era ca şi cum, într-un singur moment, toată povara propriei vieţi îi fusese transferată lui Hart şi tot ce urma să se întâmple de acum încolo era legat de trecutul lui Gunther Kramer.

– Pentru cine lucra? Știu că era agent dublu, în Occident îi raporta tatălui meu și intenționa să treacă în tabăra adversă. Știu că a dispărut și i-a făcut pe toți să creadă că a murit. Știu că a fost în Orientul Mijlociu și, cel puțin în ultima vreme, a locuit în Damasc. Dar pentru cine lucra? Și dacă în Germania toată lumea l-a crezut mort în ultimii ani, cum de-ai știut că e încă în viață?

Shoenfeld se opri. Se uită la Hart și dădu încet din cap, încercând să decidă cât ar trebui să-i dezvăluie.

– Gunther Kramer era fratele meu, spuse în cele din urmă.

– Fratele tău?

– Frate vitreg, ca să fiu mai precis. A fost din pricina războiului sau, mai bine zis, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat după aceea. Cu o mână pe brațul lui Hart, începu din nou să se miște, însă foarte încet. Tatăl meu – îmi amintesc că ți-am mai spus asta – a fost ucis la Stalingrad. Mama a fost prinsă în ceea ce a devenit zona rusă. Ea s-a recăsătorit și a mai avut un copil.

– Gunther mi-a spus că tatăl său a fost înrolat în SS. Mama ta era evreică.

– Toți minteau în legătură cu identitatea lor. Tot ce știam era că, la fel ca și tatăl meu, luptase ca soldat în război. Gunther a aflat toate acestea după moartea tatălui său. Mamei nu i-am spus niciodată. Eu n-am suspectat niciodată nimic. El o adora pe mama, deși cred că ea nu l-a iubit niciodată cu adevărat. Lucrurile mergeau destul de prost după război, iar mama era o femeie frumoasă. A făcut ce trebuia ca să supraviețuiască, asta e realitatea. Ceea ce s-a întâmplat în Germania nu poate fi explicat dacă nu ai trăit pe pielea ta.

A urmat o tăcere lungă înainte ca Shoenfeld să-și reia firul povestirii.

– Am avut noroc. Am plecat din țară și mi-am trăit mare parte din viață în Occident. Însă Gunther a trăit la fel ca majoritatea nemților, ca prizonier într-un război fără sfârșit. Războiul se terminase în 1945, însă dacă ai fi locuit în Germania răsăriteană, în loc de al Treilea Reich, ai fi trăit sub blocul comunist sovietic.

N-am prea avut legături cu Gunther până mult mai târziu, după căderea Zidului Berlinului. Mi-a dat de ştire că e în viaţă, astfel că puteam aranja s-o vizitez pe mama. Iar acum e mort şi nu am cui să-i spun fără să dezvălui secretul că, în toţi aceşti ani, a trăit în exil, în Damasc. M-ai întrebat pentru cine lucra. Nu ştiu, dar avea surse mai bune decât orice birou de informaţii din Vest. Gunther nu numai că vorbea fluent arabă şi farsi, dar putea trece drept arab dacă era nevoie.

Shoenfeld privi cu insistenţă împrejur.

– Ascultă, te-am întrebat mai devreme ce ţi-a spus. Ultima dată când am vorbit cu el mi-a spus că descoperise ceva. Era ceva ciudat în vocea lui. N-aş putea spune exact ce, dar când mi-a zis că ştia cine e în spatele acestei afaceri, ceva m-a făcut să cred că nu e foarte sigur. Ştia că era urmărit, că fusese pus sub supraveghere. Aşa s-a încheiat conversaţia şi m-a asigurat că va reveni. De asta m-am speriat.

– Speriat?

– Dacă îl urmăreau pe Gunther, nu putem fi siguri că nu te urmăresc şi pe tine.

Hart a încercat să obiecteze, însă Shoenfeld l-a prins de mână.

– Ascultă-mă, n-ai auzit ce-am spus? Gunther e mort. E de presupus că individul care a comis crima ştie totul. Chiar dacă nu ştiu tot ce ţi-a spus el, pot ghici. Şi, nu uita – nu trăgeau numai în Gunther, trăgeau şi în tine. Spune-mi, ce ţi-a dezvăluit?

– Mi-a spus că cineva urmează să fie asasinat chiar înainte de alegeri. Mi-a spus că nu ştia cine este ţinta, însă numele de cod al operaţiunii e Rubicon.

– Rubicon, doar atât ţi-a spus, nimic mai mult? Shoenfeld schiţă un gest scurt din cap, apoi continuă: Am spus că l-au urmărit pe Gunther în Germania, dar mă întreb dacă acest lucru e posibil. Mă întreb dacă nu cumva te-au urmărit pe tine.

– Să mă urmărească pe mine? Nu înţeleg.

– Îţi dai seama de ce calităţi a fost nevoie – de câtă duplicitate a dat dovadă Gunther ca să poată face ce a făcut în toţi anii din urmă? Era agent secret pe vremea când lucra pentru tatăl

tău, apoi a dispărut și toată lumea l-a crezut mort. Un asemenea om putea simți pericolul și și-ar fi dat imediat seama dacă era urmărit. Tu nu ai cum să știi – ești o persoană cunoscută, oamenii îți urmăresc reacțiile. Dar asta înseamnă că ținta ucigașilor nu era el, ci tu.

– Dar de ce? Cine-ar vrea să mă ucidă? Și cum mă putea urmări cineva până la Hamburg?

Shoenfeld își întoarse privirea către statuia lui Jefferson.

– Sunt camere video peste tot. O sumedenie de imagini trec prin computere care funcționează tot timpul în căutare de lucruri extraordinare – o figură care nu se integrează în peisaj, orice detaliu care le poate indica acestor indivizi care dețin puterea că s-ar putea întâmpla. Dacă există un grup de tipul celui descris de Gunther, cei care l-au ucis pe tatăl tău, crezi că le-ar fi greu să-ți dea de urmă?

– Vrei să-mi spui că e posibil să fiu urmărit tot timpul?

– E posibil. Dar la fel de posibil e să nu fi fost urmărit până în Germania, iar ceea ce s-a întâmplat cu Gunther să nu aibă legătură cu tine. Tot ce știm e că acum el e mort. Rubicon – asta ți-a spus? Ciudat.

– Ciudat? Ce te face să spui asta?

– E ciudat ca un plan pus la cale în Orientul Mijlociu, prin care se urmărește asasinarea cuiva în SUA, să fie numit după un eveniment din istoria Romei.

– Ciudat sau nu, cunosc câțiva oameni la Langley. Voi încerca să aflu dacă CIA a dat peste acest nume în interceptările lor. Făcu o pauză, încercând să cântărească ceea ce auzise. Crezi că știa cine se află în spatele acestui plan și că era uimit?

– Da, a fost uimit, ceea ce în sine e un lucru straniu, dat fiind că Gunther era trecut prin atâtea.

– Când te întorci la Berlin, Dieter?

– Am un zbor în după-amiaza aceasta. Mai am câteva surse în Orientul Mijlociu – nu la fel de bune ca Gunther –, dar aș vrea să aflu dacă știu ceva.

Shoenfeld își lăsă mâna pe brațul lui Hart.

– A fost o decizie înțeleaptă să nu declari la poliție numele real al lui Gunther.

– Bănuiesc că folosea acte false. Le-am spus că nu știu cine este, că stăteam întâmplător la aceeași masă.

– Ziarele germane au relatat despre asasinarea unui cetățean sirian care călătorea în interes de afaceri. Am reușit să evităm să-ți fie pomenit numele. Așa e cel mai bine, am evitat o sumedenie de întrebări.

Shoenfeld avea dreptate când spunea că Hart se obișnuise să fie în centrul atenției. Ajuns lângă mașină, Hart privi cu atenție într-o parte și în cealaltă înainte de a deschide portiera. Apoi, în timp ce pornea motorul, se uită în oglinda retrovizoare, încercând să descopere ceva suspect sau ieșit din comun. Întâi îi trecu prin cap că e paranoic, pentru ca, în secunda următoare, să se întrebe dacă nu cumva, dacă ar fi fost mai atent, Gunther Kramer ar fi fost încă în viață.

Se gândea încă la Gunther Kramer și la ce-i spusese acesta în timp ce se ducea la o ședință a Comisiei de Informații a Senatului, în aceeași după-amiază.

Ședința nu începuse încă. Cel mai apropiat prieten din Senat al lui Hart, Charles Thomas Ryan, senator junior din Michigan, îl trase deoparte. Aveau amândoi în jur de 45 de ani și erau, prin educație și temperament, intoleranți față de minciună, prefăcătorie și prostie – ceea ce presupunea că în Washington aveau foarte puțini aliați, iar ca prieteni adevărați se bazau doar unul pe celălalt. Nu făceau parte din același partid politic și, în felul acesta, le era mai ușor să spună adevărul despre cei mai cunoscuți oameni din țară.

– Circulă un zvon că Alworth te-ar vrea pe buletinul lui de vot, că o să te roage să candidezi ca vicepreședinte. Ryan își trecu mâna prin smocul de păr roșu-castaniu, în timp ce încerca să-și mascheze o grimasă. O parte dintre cei care au susținut părerile soției sale – cum o fi chemând-o – spuneau că ai fi un candidat extraordinar, că ai putea obține voturi în multe state importante, că... Ei bine, știi – minciunile obișnuite.

Rânjetul lui Ryan căpătă o strălucire drăcească, nerăbdătoare. Era un fel de joc între ei – cât de repede îl putea determina Ryan pe Hart să înjure, să lase să-i scape o obscenitate acceptabilă despre duplicitatea tovarăşilor săi din politică. Însă Hart izbucni în râs.

– Probabil că spun asta despre toţi cei care nu vor fi invitaţi să candideze. Oamenii se simt datori mai degrabă faţă de cei care cred că i-au ajutat atunci când au pierdut.

– Zvonul nu se reduce la atât, insistă Ryan. Alworth are o listă scurtă pe care e şi numele tău.

– Ce nume nu e?

Hart auzise că numele său se afla pe lista scurtă a candidaţilor. Că era prima opţiune şi favoritul lui Prentice Alworth. Nu era interesat de candidatură şi spusese acest lucru oricui îl întrebase, însă nu făcuse nimic să oprească speculaţiile.

Ryan se uită la ceas.

– Pe un lucru te poţi baza în privinţa preşedintelui – nu e niciodată punctual.

Aruncă o privire în sala de şedinţă. Toţi membrii erau de faţă, fiind obligaţi, ca de obicei, să aştepte începerea audierii.

– N-ai accepta, nu-i aşa? întrebă el privindu-l din nou pe Hart. Dacă Alworth ţi-ar face o ofertă, ai refuza?

– Ştii ce cred despre Alworth. Nici nu se pune problema. Dacă numele meu e pe vreo listă, au făcut-o doar ca să ţină pe toată lumea în suspans. Nu există vreun motiv pentru care eu ar trebui să fiu pe buletinul de vot. N-are nevoie de mine pentru voturile din California.

– Clinton nu l-a ales pe Gore ca să obţină voturile din Tennessee. Bush nu l-a ales pe Cheney ca să obţină Wyoming. Politica nu mai e o chestiune locală, ci una naţională. Tu eşti senatorul care a condus lupta împotriva companiilor private care au făcut bani de pe urma războiului. Puteai fi nominalizat, dacă ţi-ai fi dorit asta. Alworth era guvernator. Nu are experienţă în politica externă, are nevoie de cineva din Senat. Ryan îi căută privirea lui Hart.

– Ştii toate astea. Ştii că o să te întrebe. Nu faci decât să exersezi motivul pe care ai să i-l serveşti atunci când îl vei refuza.

– N-aş fi putut s-o fac nici dacă aş fi vrut. Mă aflu în plină campanie de realegeri. Nu pot renunţa la asta sub pretext că m-am decis să devin vicepreşedinte.

Hart dădu să se întoarcă, dar îşi aminti că voia să-i spună ceva lui Ryan, un lucru important pe care acesta ar fi trebuit să-l ştie.

– Charlie, ascultă-mă, am auzit de la cineva din Comitetul Naţional că lucrurile nu stau prea bine în Michigan. Mi s-a spus că ai pierdut câteva procente dintre alegători. Ai probleme?

– Încă nu, dar e posibil să am. Câţiva dintre prietenii mei mai conservatori m-au anunţat că nu sunt tocmai mulţumiţi de o parte dintre lucrurile pe care le-am făcut. Un zâmbet pieziş îi răsări pe buze, deşi privirea îi rămăsese serioasă. Când eram copil, veneau în oraş pelerini creştini. Câte un predicator cu privirea rătăcită şi stropi de sudoare prelingându-i-se pe faţă le spunea tuturor că Ziua Judecăţii e foarte aproape şi că lucrul cel mai potrivit e căinţa. Era ca un spectacol de carnaval, unul din rarele momente care-i fac pe unii oameni să se simtă mai bine şi îi distrează pe toţi. Nimeni n-ar fi crezut că ceea ce s-a spus la una dintre întâlnirile acelea din timpul verii – oameni vorbind în dodii, ţipând isteric, plini de frică şi extaz – se referea la modul în care trebuia condusă ţara. Însă acum lucrurile par să stea la o extremă ori alta. Cum spunea Yeats: „Centrul nu are echilibru".

Privi spre Hart cu o expresie mai degrabă timidă.

– Nu mă pot abţine. Părinţii mei au fost amândoi profesori de engleză.

Era şi motivul pentru care – credea Hart – indiferent de ce-ar fi spus sondajele, Ryan avea să câştige alegerile: felul în care reuşea întotdeauna să strecoare un gând serios într-un discurs sau conversaţie, citând vorbele altcuiva, cu acea stânjeneală adolescentină care-l făcea să pară mai surprins decât oricine de ceea ce spusese.

Se deschise o uşă laterală. Ryan izbucni în râs.

– Preşedintele a întârziat numai 20 de minute! Probabil a fost obligat să le explice ziariştilor cum am învins în al Doilea Război Mondial. Singurul american care nu numai că-şi aminteşte sloganul „Limba slobodă mult te vatămă", dar de câte ori îl repetă, îşi ţine degetele la gură, ca să se asigure că toată lumea ştie ce înseamnă.

Aşezat la masa martorilor, chiar în faţa completului, Raymond Caulfield, director adjunct al CIA, asculta impasibil introducerea elaborată şi consistentă a preşedintelui, care, după cum îi plăcea să arate, participase la câteva războaie naţionale şi cunoştea importanţa vitală a informaţiilor.

Încovoiat peste masă, directorul adjunct îşi încordă buzele într-o expresie de concentrare uimită. Caulfield era trecut bine de 60 de ani şi arăta chiar mai bătrân de atât. Ochii săi cenuşii erau obosiţi, epuizaţi de efort, iar vocea, ecoul palid al unui entuziasm trecut. Tot ce avea legătură cu el sugera oboseala.

Caulfield citea dintr-un raport despre numărul diferitelor tipuri de ameninţări descoperite în ultimele trei luni, paşii urmaţi pentru combaterea acestora şi cum ar putea să acţioneze teroriştii, conform estimărilor CIA. Era un raport analitic, lumea şi pericolele sale erau reduse la matematică: X recitând transmisiuni electronice; Y, apeluri telefonice din diverse locuri ale lumii. Era ca şi cum ai fi ascultat un agent de asigurări recitând tabele cu date privind mortalitatea, ca să stabilească un preţ al asigurării, fără să menţioneze măcar o dată că la un moment dat vei muri.

Audierea se desfăşura ţinând cont de funcţia fiecărui membru al comisiei şi urma rutina cunoscută, predictibilă. Pentru fiecare întrebare care presupunea un efort de gândire din partea martorilor, urmau cel puţin o duzină care nu cereau decât o aprobare grăbită şi câteva fraze generale despre importanţa crucială a problemei ridicate de senatorul respectiv. Erau întrebări care solicitau clarificarea unui anumit aspect şi întrebări care nu erau interogaţii, ci doar invitaţii de a lua cunoştinţă de importanţa muncii depuse.

– Domnule Hart, aveţi întrebări pentru directorul adjunct?

Hart se înclină, stând pe marginea scaunului.

– Toate declarațiile dumneavoastră de azi și aproape toate răspunsurile la întrebările care vi s-au adresat sunt o analiză statistică, o evaluare de risc bazată, printre altele, pe volumul de trafic informațional. N-ați menționat nici măcar o singură amenințare clară și ce măsuri se pot lua.

– Am încercat să ofer comisiei o privire generală asupra a ceea ce ne-a permis să facem programul de supraveghere autorizat de Congres.

– V-a permis să vă infiltrați în vreo organizație teroristă?

– Nu pentru asta a fost conceput programul; a fost creat...

– Pentru detectarea comunicațiilor electronice și pentru stabilirea unui model, spuse Hart. Ochii îi străluciră de nerăbdare. Cu alte cuvinte, răspunsul e nu. Nu ne-a ajutat să pătrundem în nicio organizație sau rețea teroristă. Nu ne-a pus la dispoziție informații specifice referitoare la vreun plan de atacare a SUA sau împotriva intereselor noastre din străinătate.

Caulfield era amabil și respectuos. Își petrecuse prea mulți ani depunând depoziții în fața comisiilor Congresului, ca să-l mai afecteze ceva.

– Nu, domnule senator, însă ne pune la dispoziție un instrument important prin care putem stabili dimensiunea, obiectivul și legăturile dintre diferite celule care alcătuiesc aceste rețele, răspunse el didactic. Referitor la întrebarea dumneavoastră legată de amenințările specifice și cum pot fi ele oprite, primim informații zilnic – câteodată zeci sau chiar sute – din diverse surse din întreaga lume și suntem în permanență...

– Câte dintre aceste surse sunt în Siria sau Iran? izbucni Hart dintr-odată cu putere. Ca să fiu mai precis: câte surse din fiecare țară aveți în agențiile de informații?

Caulfield își mută privirea într-un arc fix de la Hart către președinte.

– Nu am libertatea – există un ordin executiv care interzice dezvăluirea detaliilor operaționale de genul celor implicate în întrebarea dumneavoastră.

Hart nu-i oferi președintelui șansa de a fi de acord.

– Permiteți-mi să vă adresez o altă întrebare. Există, nu-i așa, o anumită relație între agenția de informații siriană și CIA?

– Nu sunt sigur că înțeleg...

– O serie de prizonieri – bărbați pe care SUA îi ținea în detenție la Guantánamo sau în alte locuri – au fost predați sirienilor pentru investigații. Predare este termenul folosit pentru asemenea aranjamente. Probabil că nu ați făcut asta doar pentru a le da sirienilor o șansă de a-și rafina propriile metode de extragere a informației, ci ca să vă dea informații pe care nu le-ați fi putut obține prin propriile – cum să le numesc – metode „civilizate".

– Care este întrebarea dumneavoastră, domnule senator? întrebă președintele pe un ton politicos.

Hart îl ignoră.

– Predăm sirienilor prizonieri care vor fi interogați. Asta e una dintre surse – informațiile provenind de la agenția siriană – despre amenințările specifice la care făceați referire?

– Repet, domnule senator, nu pot divulga sursele de informații; nu pot...

– Nu vă cer să ne spuneți numele! Vă întreb dacă serviciul secret sirian – în ciuda tuturor problemelor pe care le avem cu guvernul – cooperează cu noi pentru a descoperi amenințările teroriste înainte ca acestea să se materializeze într-un nou atac. Vreți să spuneți că nu puteți – sau nu vreți – să răspundeți nici la această întrebare?

Caulfield începu să repete motivele pentru care nu putea răspunde. Președintele îl întrerupse.

– Întrebarea mi se pare îndreptățită. Nu vi se cere să dați nume. Doar să ne precizați ce fel de relație există – dacă există vreuna – între CIA și serviciul de informații sirian. Oricine citește ziarele, domnule Caulfield, știe poveștile despre predare. Este o întrebare logică. Vă sugerez să răspundeți.

– Cum am mai spus, domnule președinte, nu pot...

Președintele comitetului îl privi un moment cu asprime și apoi, cu ochii ațintiți asupra martorului, îi ceru „bunului său prieten, senatorul Hart", să reducă numărul întrebărilor.

– Iar întrebările la care martorul alege să nu răspundă i le puteţi adresa din nou când îl vom aduce cu somaţie şi va fi pus sub jurământ.

– Domnule preşedinte, protestă Caulfield, mă aflu sub incidenţa unui ordin executiv, care-mi interzice să discut anumite probleme; nu cred că...

– Domnule senator Hart, vă rog.

Ceilalţi membri ai comisiei se întoarseră către Hart, curioşi să afle ce avea de gând să mai întrebe. Ezită o clipă, de teamă că nu va spune ce trebuie. Întrebarea trebuia să fie simplă, directă, fără posibilitatea de a crea confuzii.

– Domnule Caulfield, iată ce-aş vrea să ştiu: a primit CIA de la cineva din agenţia siriană informaţii referitoare la un complot care urmăreşte moartea preşedintelui?

Caulfield se îndreptă de umeri. O undă de uimire îi împietri pe chip.

– Nu, lăsă să-i scape înainte să aibă timp să se gândească. Nu am primit nicio informaţie – de la nicio sursă – despre aşa ceva.

– Nu aţi primit nicio informaţie de la nicio sursă? întrebă Hart cu insistenţă. Nici măcar ceva care să sugereze...?

Caulfield îşi reveni din şocul iniţial şi începu să se gândească la restul implicaţiilor. Reveni la stilul său ambiguu preferat.

– Domnule senator, apar tot timpul o mulţime de ameninţări; majoritatea sunt numai zvonuri despre posibile planuri de masacrare a unor cetăţeni americani, aici sau în lumea largă. Cu certitudine, poate fi vorba despre atacuri împotriva liderilor noştri politici, inclusiv asupra preşedintelui însuşi.

Hart clătină din cap nemulţumit.

– Alegerile prezidenţiale vor fi peste câteva luni şi tot ce ne puteţi spune despre pericolul care ne ameninţă sunt doar peltele birocratice, care nu fac decât să ne consume timpul.

Caulfield încercă să protesteze. Hart îl opri repede.

– Am auzit cu toţii zvonuri că urmează să se întâmple ceva, că se pune la cale un asasinat între alegeri. Ceea ce aş vrea să ştiu – ceea ce ar vrea să ştie toţi membrii comisiei – e ce ştiţi

despre asta şi ce plănuiţi să faceţi ca să preveniţi un asemenea eveniment?

Nu conta că în afară de Hart nimeni nu mai auzise de aşa ceva. Fiecare presupunea acum că toţi ceilalţi auziseră zvonurile; nimeni nu era dispus să admită că era singura persoană care nu ştia nimic. S-au tras cu toţii mai aproape, dornici să afle ce ştiau Caulfield şi CIA şi ce intenţionau să facă.

– Domnule preşedinte, cred că trebuie să discutaţi acest aspect cu directorul.

Hart izbucni.

– Înţeleg din ceea ce spuneţi că agenţia deţine anumite informaţii. După părerea dumneavoastră, e posibil să se fi pus la cale un atentat împotriva preşedintelui sau a altui lider politic?

– Chiar nu pot face comentarii în această privinţă. Tot ce pot spune e că, pentru motivele pe care le-aţi enunţat – apropierea alegerilor, importanţa de a proteja integritatea procesului democratic, informaţiile pe care le deţinem cu privire la interesele grupărilor teroriste din trecut – facem tot ce putem ca să ne asigurăm că asemenea fapte nu se vor petrece niciodată.

– Şi presupun că o parte din eforturile pe care le veţi face pentru a vă asigura că nimeni nu va fi ucis implică să vă contactaţi sursele – din Siria sau alte ţări din Orientul Mijlociu – ca să aflaţi ce ştiu. Şi mai presupun că tot o parte din efort înseamnă avertizarea acelorași surse că, dacă nu vor divulga toate informaţiile pe care le deţin şi se întâmplă ceva, vor fi la fel de responsabile ca şi teroriştii care le comit?

Caulfield aprobă cu emfază, declarând că vor preciza cu siguranţă importanţa unor asemenea informaţii.

Hart nu mai avea alte întrebări. Asculta absent în timp ce un membru republican al comisiei îi spunea directorului adjunct ceva de tipul „mulţumită eforturilor dumneavoastră n-a mai fost niciun atac din 11 septembrie", după care n-a mai auzit nimic.

După ce şedinţa Comisiei de Informaţii a Senatului s-a încheiat, Hart fu nevoit să se grăbească spre Senat, unde era aşteptat să voteze. Asistentul său administrativ, David Allen, îl

însoţea. Scund şi cu un început de chelie, cu mâini mici şi ochi ageri, Allen voia să afle ce se întâmplase în Comisie.

– N-a fost foarte rău, răspunse Hart, ridicând plictisit din umeri. Cel puţin acum ştie toată lumea că e posibil să apară o ameninţare. Ai ceva pentru mine? Ştiu despre ce e vorba în propunerea legislativă şi cum am să votez. Nu de asta mă aşteptai.

– E vorba despre Alworth. A sunat Jenkins.

– Cine e Jenkins?

– Directorul de campanie al lui Alworth – noul „geniu" din politica americană.

– Şi ce vrea geniul?

– Să ne informeze că Alworth vrea să te vadă.

Hart se opri. Privi împrejur să se asigure că nu era nimeni care ar fi putut auzi conversaţia.

– E vorba despre funcţia de vicepreşedinte, nu-i aşa? Nu există vreo cale să...

– A spus că Alworth vrea să te vadă, continuă Allen ca şi cum ar fi început să spună un banc.

– Şi?

– Şi nimic. Asta-i tot ce-a spus.

Lucraseră împreună atâţia ani, încât se puteau înţelege din priviri.

– Şi pentru că Alworth e ca şi ales preşedinte, e suficientă o vorbă din partea lui Jenkins şi ne vom grăbi să candidăm. Pe Hart îl distra imaginea lui Allen şezând şifonat şi cinic în micul său birou şi ascultând cu gura deschisă de uimire vocea de la celălalt capăt al firului.

– De câte ori l-ai făcut să repete?

– De trei ori. Apoi l-am întrebat de ce. Allen imită o voce seacă şi preţioasă. Guvernatorul doreşte să discute cu dumneavoastră câteva aspecte foarte importante.

Hart grăbi pasul către uşa Senatului, care era la mai puţin de 30 de metri distanţă.

– Presupun că voi fi nevoit s-o fac, spuse cu un aer resemnat.

Sergentul de gardă deschise uşa, însă Hart se opri şi îi aruncă un zâmbet maliţios lui Allen.

– Asta dacă nu-l suni pe geniu să-i spui că sunt prea ocupat.

Şedinţa Senatului se târî câteva ore. Nu îi mai rămăsese timp pentru cină. Hart înghiţi în grabă un sandvici şi o cafea neagră în biroul său unde avu întâlniri până la nouă şi jumătate. Era aproape zece şi jumătate când ajunse la reşedinţa sa din Georgetown, unde, în absenţa soţiei, locuia singur. Era o lumină aprinsă în bucătărie. Îl aştepta cineva – ştia cine este.

– Aştepţi de mult? întrebă în timp ce deschidea frigiderul şi scotea două sticle de bere.

– Nu, răspunse Raymond Caulfield, nu de mult.

Acceptă cu recunoştinţă sticla care-i fusese înmânată, trase o duşcă, apoi, cu o privire satisfăcută, o aşeză pe masă.

– Ai fost cam dur azi cu mine, spuse cu o voce blândă şi liniştită.

Capitolul 4

Raymond Caulfield își aruncă privirea prin bucătăria cu dispozitive strălucitoare și plăci de gresie lustruite. Îi plăcea aerul de liniște domestică, locul unde tot ce se întâmpla rămânea privat. După o viață de burlac, când vizita alte locuințe, de cele mai multe ori avea sentimentul că pierduse ceva. Își scotea ochelarii și ștergea fiecare lentilă cu batista. Se holbă la podea în timp ce ținea în mână sticla rece de bere.

– M-ai făcut de râs, un birocrat anonim care refuză să declare în fața Congresului o vorbă în plus față de ceea ce este obligat. Pe scurt, continuă ridicându-și privirea, exact ceea ce sunt: un slujbaș de carieră pe punctul de a fi pensionat.

Hart se instală într-un scaun de cealaltă parte a vechii măsuțe de lemn, obiect achiziționat de soția lui dintr-un sătuc din sudul Franței. Era și pentru el curios cum de putuse ajunge atât de ușor în public într-o stare de indignare ostilă atunci când Caulfield depusese mărturie din partea agenției. În fond, nutrea pentru el un respect enorm și chiar afecțiune.

– Ultimul fel în care cineva s-ar gândi să te numească e neghiob, remarcă Hart aruncându-i o privire plină de blândețe și înțelegere. Cât despre „birocratul necunoscut" – este rolul pe care-l joci pentru a proteja anonimatul unuia dintre ultimii mari agenți pe care i-a avut organizația. Și... chiar te obligă să te retragi? Acum, după tot ce s-a întâmplat?

– Directorul mi-a spus acum câteva săptămâni că tocmai și-a dat seama – spre surprinderea și dezamăgirea lui, înțelegi – că mai aveam doar o jumătate de an până la vârsta pensionării și că mi se va duce dorul, cu siguranță. Formalitățile au început deja.

– De ce? Fiindcă ştii prea multe? Pentru că se tem?

– Pentru că ştiu prea puţine. De mai bine de un an nu mai sunt la curent cu ce se întâmplă, n-am mai fost invitat la cele mai importante întâlniri. Mai luă o gură de bere. În ochii săi îmbătrâniţi apăru o căutătură piezişă. N-ai observat cât de des mă cheamă la Capitol Hill să depun mărturie?

Aruncă din nou o privire în bucătărie – ordinea din jur îi dădea o stare de confort, fiecare lucru era aşezat la locul său, sugerând o anumită precizie, o rutină adânc înrădăcinată şi absenţa autocompătimirii. Nu era singurul motiv pentru care îl plăcea pe Bobby Hart, însă era unul dintre ele.

– Au încercat să mă excludă de la începutul războiului, când nu le-am dat ce voiau. Când lucrurile mergeau bine în vremea războiului însemna că eu nu înţelesesem, că nu eram în stare să înţeleg importanţa crucială a informaţiilor pe care ei pretindeau că le au. Se opri, concentrându-se asupra a ceea ce încerca să explice. Apoi, când a devenit evident pentru toată lumea că armele de distrugere în masă nu au existat, iar sursele în care-şi puneau atâta bază fuseseră doar inventii sau minciuni, şi-au dorit cu atât mai mult să scape de mine. Au fost plini de indignare şi, probabil, s-au speriat că ştiam ce făcuseră şi cât de grav se înşelaseră în privinţa lucrurilor.

Caulfield răsucea sticla, mişcând-o într-un sens şi apoi în celălalt, privind acea mişcare înainte-înapoi ca pe o metaforă despre repetarea prostiilor în lume.

– Le-am spus la un moment dat, mai devreme – când vicepreşedintele şi câţiva dintre oamenii săi au început să forţeze agenţia să facă demersurile necesare pentru război – că, pe atunci, Chalabi era un exilat, un om care avea nevoie de ajutorul nostru ca să se poată întoarce în ţară şi că toate lucrurile pe care le afli de la un exilat sunt în cel mai bun caz o exagerare.

Scutură din cap, reflectând la ironia celor întâmplate. Privea fix, nu foarte departe, cu dispreţ, neiertător, aproape crud.

– Ai citit aceste descrieri ale vicepreşedintelui în presa publică: perspectiva întunecată pe care se presupune că o are asupra lumii, convingerea că totul se reduce la lupta

„hobbesiană"[1] pentru existență. Ai citit despre câțiva dintre cei care lucrează pentru el – intelectuali străluciți și curajoși, mândrii noi apostoli ai unui imperiu american. Cu toate acestea, când ajungi să-l cunoști pe vicepreședinte și pe oamenii săi, descoperi că n-au citit nimic. Ignoranța lor e monumentală. Când le-am spus că nu ar trebui să-i creadă pe cei din exil, am adăugat că ideea nu-mi aparține: principiul fusese stabilit încă de pe vremea lui Machiavelli. Nu știau asta și li s-a părut extrem de lipsit de importanță. Unul dintre ei a spus: „Nu suntem la nu-știu-ce seminar".

– E în cartea a treia din *Discursuri,* dacă-mi amintesc bine, spuse Hart.

– Da, așa e.

– Ar trebui să-mi amintesc. Anul trecut m-ai sfătuit s-o citesc. Dar să revenim puțin la discuția despre agenție. Nu te pot obliga să te retragi înainte de vârsta de pensionare, ceea ce se va întâmpla după alegeri. Indiferent cine câștigă președinția, directorul va fi înlocuit. Sunt șanse ca viitorul președinte să-ți propună acest post.

– Sunt de prea mult timp acolo. Au nevoie de o persoană nouă. În plus, am văzut destule. Sunt pregătit să plec. Ce s-a întâmplat, o parte din lucrurile pe care le facem... Nu m-am angajat pentru așa ceva.

Caulfield schiță un gest cu mâna în aer, semn că spusese deja prea multe. Erau și alte lucruri mai importante despre care ar fi trebuit să discute.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hart concentrat și prudent. După ce te-ai întors azi la Langley, după ce ai depus mărturie?

– Am făcut raportul complet – un rezumat – al lucrurilor care s-au spus. Am subliniat că interesul principal al comisiei era legat de un alt atac, un posibil asasinat.

Caulfield începu să-și plimbe degetul mare pe gura sticlei maro-închis, cu o expresie îngândurată pe buze. Părea că se

[1] Thomas Hobbes (1588–1679), filosof englez, autor al cărții *Leviathan* în care susține că e nevoie de o autoritate centrală puternică pentru a evita răul și „războiul tuturor împotriva tuturor". (n.red.)

afundă în sine, cum fac oamenii obișnuiți cu singurătatea și cum proceda, probabil, și atunci când era înconjurat de alte persoane.

– Am spus că exista un interes special legat de folosirea surselor pe care le aveam în Orientul Mijlociu – inclusiv serviciile siriene – pentru a afla cât de reală era o asemenea amenințare. Degetul lui Caulfield nu se mai mișcă. Îl privi pe Hart, care se afla de cealaltă parte a mesei. Ai aflat ceva – mi-am dat seama imediat. Ce este – niște zvonuri pe care le-ai auzit, informații culese de la persoane pe care le cunoști din străinătate? Ai fost în Germania, într-o excursie neplanificată și ai stat doar câteva zile.

– Știai despre asta? întrebă Hart. Era puțin enervat și oarecum speriat. Sunt urmărit?

Cu un râs tăios, Caulfield își aruncă privirea spre tavan.

– Cu toții suntem urmăriți, și ascultați, și verificați, și identificați. E *1984* și *Mândra lume nouă* la un loc: toată teama și pedeapsa pentru oricine depășește granița descrisă de George Orwell; toate narcoticele care modifică starea de spirit a individului și pornografia despre care Aldous Huxley spunea că vor fi folosite pentru divertismentul și controlul maselor. Dacă ai fost urmărit? Nu, nu încă, cel puțin din câte știu eu. Dar în momentul în care cumperi un bilet, numele îți apare în computerul cuiva, și asta, de fiecare dată când arăți pașaportul...

– Dar tu? întrebă Hart. Ești urmărit și ascultat, și verificat, și identificat?

– Tot ce fac; oriunde merg. Dar am învățat să fiu precaut, remarcă el cu o privire enigmatică. Părea amuzat de idee, era o ironie ca un spion să fie spionat de altcineva; era amuzat și, în același timp, jenat că se ajunsese la așa ceva, că trebuia să te păzești de aceiași oameni pe care îi considerai aliați. Nu m-a urmărit nimeni până aici, adăugă el. Sunt sigur. Spune-mi ce știi, ca să încerc să te ajut.

– Numele Gunther Kramer îți spune ceva?

– Știu foarte bine acest nume. De ce? E mort de ani de zile.

– A murit acum trei zile. Eram împreună cu el când a murit. A fost ucis.

Caulfield era uimit. Se înclină în față, cu o privire curioasă și intensă.

– Ești sigur că era el? Aveam informația că a murit în 1989, cam pe vremea când a căzut Zidul Berlinului. Ești sigur că era Gunther Kramer?

– Pianistul.

– Cum?

– Așa îi spunea tatăl meu. Sunt sigur că era Gunther Kramer. A înțeles imediat ce însemna porecla asta. Și nu încape nicio îndoială, ținând cont de lucrurile pe care mi le-a spus, că l-a cunoscut pe tata, chiar destul de bine. Lucrase pentru el, devenise agent dublu. Voia să fugă în Est, iar tata urma să-l ajute.

Caulfield dădu aprobator din cap.

– Ar fi trebuit, însă am fost depășiți de evenimente. Nimeni nu se aștepta ca Uniunea Sovietică să se prăbușească. Nimeni nu se aștepta să se petreacă atât de repede, aproape fără avertisment. Dintr-odată, Germania răsăriteană n-a mai existat. Cei care făcuseră parte din aparatul de securitate comunist și-au schimbat numele și au dispărut, ori au încercat să-și schimbe identitatea. Kramer și-a dat seama că nu se mai poate întoarce în Germania, că și în condițiile în care ar fi putut dovedi că lucrase pentru noi ar fi fost considerat un spion lipsit de onoare care-și vânduse serviciile pentru cel mai bun preț. În tot timpul acesta a fost în viață și a locuit la Hamburg?

– Nu în Hamburg. A locuit în Damasc.

Caulfield scoase un oftat care era mai mult decât o aprobare, era o apreciere a talentului, șireteniei, curajului și îndrăznelii veritabile cu care se descurcase, reușind să convingă pe toată lumea că era mort, în timp ce trăia în siguranță în ultimul loc de pe lume unde cineva s-ar fi gândit să-l caute.

– Dar l-ai întâlnit în Hamburg. A venit din Damasc să te întâlnească acolo?

– Și l-a costat viața.

– Ar fi putut transmite toate informațiile pe care le deținea cuiva din Damasc, însă te-a ales pe tine. De ce? Datorită tatălui tău, presupun. Și-a imaginat că poate avea încredere în tine.

– S-a gândit că ar trebui să mă prevină.

– Să te prevină?

– Credea că va fi asasinat cineva. Bănuiesc că își închipuia că eu aș fi acela.

Caulfield își ţuguie buzele, punând în balanţă posibilităţile și încercând să stabilească dacă, din perspectiva a ceea ce spera să obţină un terorist, uciderea unui senator avea sens.

– Dacă la asta se gândea, avea dreptate din două motive. Eşti o vedetă, un om care-ar putea deveni preşedinte într-o bună zi. Dacă ai fi asasinat, s-ar pierde o parte din viitorul acestei ţări.

– Și celălalt motiv? întrebă Hart în timp ce se ridică de la masă și aruncă sticla goală de bere în coșul de gunoi de sub chiuvetă.

– Nu eşti protejat de Serviciul Secret. E la fel de uşor să fii ucis cum poate fi împuşcat un străin de pe stradă.

Hart privea pe fereastră clarul de lună, chibzuind la ceea ce spusese Caulfield: cât de uşor i-ar fi cuiva să-l ucidă, dacă asta ar urmări.

– Nu într-un an cu alegeri prezidenţiale, remarcă el, uimit de convingerea cu care se auzise spunând acest lucru. Se întoarse și surprinse scepticismul din privirea lui Caulfield.

– Dacă vor să boicoteze alegerile și să arate lumii că democraţia nu e sigură nici în Statele Unite, vor încerca să-l ucidă pe preşedinte. Gândeşte-te la ce se va întâmpla: vicepreşedintele devine preşedinte, dar numai pentru câteva luni. Alegerile se transformă într-un haos complet, în timp ce fiecare partid va încerca să arunce vina asupra celuilalt pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă acum suntem plini de teamă și mânie, imaginează-ţi ce s-ar întâmpla într-o asemenea situaţie!

– Ce ţi-a mai spus Gunther Kramer? Bănuiesc că avea o bază pentru ce ţi-a comunicat, avea informaţii precise despre planificarea asasinatului.

Hart se întoarse la masă, se aşeză și începu să-și studieze mâinile.

– A fost foarte ciudat. Mi-a spus că toţi cei cu care vorbise, toate sursele păreau sigure că urma să se petreacă ceva, un

resort fusese pus în mişcare, însă nimeni nu părea să ştie cine era implicat sau de unde venea ordinul.

Caulfield îşi mângâie bărbia, cu o îngrijorare gravă pe chip.

– Cel mai grozav coşmar al nostru: o celulă teroristă care aşteaptă să îndeplinească o misiune primită cu câţiva ani înainte. Este acoperirea perfectă: nu conduce către nimeni. Ce altceva ţi-a mai spus?

– Ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să moară e că numele de cod al operaţiunii este Rubicon. Poţi afla dacă asemenea informaţii au fost depistate în cadrul verificărilor informatice pe care le-a făcut agenţia? Şi apoi, sirienii trebuie să ştie ceva. Dacă a aflat Kramer, înseamnă că...

– O să văd ce găsesc. Trebuie să fiu prudent. N-ar trebui să fac mare lucru zilele acestea, doar să stau în birou şi să mă ocup de formalităţi.

Hart se uită la Raymond Caulfield, care se apropia de sfârşitul anilor săi lungi de serviciu, ignorat şi aproape uitat, şi se întrebă dacă, în cazul în care tatăl său ar fi trăit, nu i s-ar fi întâmplat acelaşi lucru. Generaţia lor fusese cea care luptase în războiul cel mare şi apoi văzuseră cum, pe măsură ce îmbătrâneau, o altă generaţie îi lăsa pe alţii să lupte în locul lor, uitând cum se păstrează pacea.

– Cât de bine îl cunoşteai pe Gunther Kramer pe vremea aceea?

O undă de melancolie, amintire a unor vremuri mai bune, sclipi fulgerător în ochii rotunzi şi întunecaţi ai bătrânului.

– Am crezut că ştiu totul despre el, deşi nu ne-amîntâlnit niciodată. Era un fel de legendă, un om cu o cultură şi o inteligenţă neobişnuite – lucru rar printre agenţii din Germania de Est. Tatăl tău a ajuns să-l admire aşa cum numai el ştia.

– Mă tem că nu prea înţeleg – „aşa cum numai tatăl meu ştia".

– Max era un om foarte înţelept şi educat. Citise tot ce se putea despre Revoluţia rusă, despre Marx şi Engels şi despre Lenin. Studia tot timpul şi, în plus, învăţa extrem de uşor limbi străine, calitate pentru care noi, ceilalţi, nu puteam decât să-l invidiem.

Un zâmbet abia schițat și distant la amintirea deplină a trecutului îi alunecă aproape neobservat pe buze. Acum vorbea pe alt ton, mai puternic și mai sigur pe sine.

– Înțelegea cum trebuia să fi fost pentru cineva ca Gunther Kramer – sclipitor, înzestrat – să crească într-un regim atât de brutal și de corupt. Max credea că, într-un mod ciudat, acest lucru l-ar fi făcut chiar mai inteligent decât ar fi devenit în alt context – nevoia constantă de a-și controla cuvintele, de a-și măsura fiecare acțiune ca să devină conform cu ceea ce se aștepta și se cerea de la un bun membru de partid. Gândește-te cum ar fi să-ți trăiești viața știind că un singur cuvânt rostit greșit te poate arunca în gulag sau în fața unui pluton de execuție.

Caulfield se ridică de la masă. Avea aerul ușor distras al unui om care are multe pe cap.

– Nu vei...? își începu Hart întrebarea.

Scutură imediat din cap ca pentru a-și cere scuze.

– Spune cuiva de la agenție? răspunse Caulfield, fără a se arăta atins în vreun fel. Sigur că nu. Există doar patru sau cinci oameni în care pot avea încredere. Și toți, ca și mine, sunt pe punctul de a fi pensionați. Niciunul nu se află în poziția de a mă ajuta și, în plus, nu vreau să-i expun vreunui risc.

– Risc?

– Agenția respinge tipul de comunicare informală pe care eu și cu tine l-am folosit în ultimii ani. Din punct de vedere tehnic, în ciuda funcției pe care o ai în comisie, aș putea fi acuzat de divulgarea unor informații confidențiale. Directorul și cei cărora le raportează sunt singurii care au voie să facă așa ceva. Dacă aș fi prins, în cel mai bun caz mi-ar retrage pensia. Merită, adăugă el înainte ca Hart să poată spune ceva. Au mai rămas printre noi câțiva care cred că țara poate fi salvată din starea în care au adus-o acești indivizi.

– Kramer mi-a mai spus ceva, răspunse Hart, în timp ce Caulfield se pregătea să plece.

Caulfield intui ezitarea și precauția din vocea lui Hart.

– Despre scenariul acestei crime – sau despre tatăl tău?

Hart îi aruncă o privire ascuțită și pătrunzătoare.

– De ce crezi că ar fi vorba despre...? Ce știi?

– Ce ți-a spus? întrebă Caulfield fixându-l cu ochi liniștiți.

Undeva, în depărtare, un câine lătra în noapte. Altul îi răspundea de la distanță.

– Că tatăl meu a fost ucis, că nu a murit în urma unui atac de cord, așa cum s-a spus.

– N-am vrut niciodată să cred asta, spuse Caulfield după o tăcere lungă și dureroasă. N-am vrut niciodată și cu toate astea, subconștient, bănuiesc că întotdeauna...

– Kramer a spus că a fost ucis fiindcă aflase ceva, un lucru pe care urma să-l dovedească. E posibil? Se putea întâmpla așa ceva?

– Nu știu, nu știu ce ar fi putut afla.

– Kramer spunea că aflase de existența unui efort organizat de falsificare a informațiilor secrete, de a stabili surse care să raporteze orice ar fi vrut să audă acești oameni. Căutau o cale prin care să arunce îndoiala asupra oricărui lucru care ar fi sugerat că nu există o amenințare reală.

– Max avea surse foarte bune – probabil cele mai bune. În guvernul irakian erau demnitari care nu ar fi vorbit cu altcineva. Probabil că pentru el era frustrant, medită Caulfield, ca tot ce afla să fie discreditat de surse în care nu avea încredere sau despre care nu știa nimic. Dacă ar fi aflat că totul se făcuse cu un scop, nimic nu l-ar fi oprit să meargă până la capăt.

Hart se uită fix în ochii lui.

– Kramer spunea că tatăl meu aflase de existența unui grup care-și organiza propriile operațiuni atât aici, cât și în străinătate. Unii dintre ei erau foști agenți care fuseseră înlăturați fiindcă nu erau de încredere sau erau implicați politic. E posibil? Se poate să fi existat – și încă să existe – o asemenea organizație? Se poate ca ei să-mi fi ucis tatăl?

– Guvernul e plin de indivizi care au contribuit la privatizarea războiului, înființând companii pirat care au făcut averi oferind trupe de securitate private care să facă lucruri ce nu trebuiau raportate. Agenția e plină de oameni care cred că nimic nu depășește limita, că orice mijloace sunt permise atâta

vreme cât îți oferă ceea ce crezi că-ți este necesar. Așadar, e posibil? Da, fără îndoială. S-a întâmplat? Nu știu, dar nu m-ar surprinde să aflu că s-a întâmplat.

– Inventarea surselor, fabricarea informațiilor, asasinarea tatălui meu când a aflat – nu sunt lucruri pe care le puteau face câțiva agenți scoși din funcție. Cineva s-a aflat cu siguranță la conducere și i-a direcționat.

Caulfield îl privi lung și pătrunzător.

– Cineva din afara agenției, spuse el în cele din urmă, cineva care avea o considerabilă putere politică, cineva care putea trage toate sforile deodată, cineva...

– Cineva ca vicepreședintele?

– Ți-am spus că el și oamenii din anturajul lui n-au citit Machiavelli. Ceea ce nu înseamnă că nu erau perfect capabili de machiavelism. Am văzut cum operează, amenințările, intimidările, pofta de a minți pe oricine. Nu există vreun lucru pe care nu l-ar face.

– Inclusiv crimă?

– Dacă Gunther Kramer a spus adevărul, tatăl tău le punea în pericol planurile. L-ar fi ucis? Fără să stea o clipă pe gânduri. Dar, ascultă-mă, Bobby. Nu încerca să mai afli ceva; nu mai pune întrebări. Sunt prea periculoși, au oameni peste tot.

Îi strânse mâna promițându-i să afle tot ce se putea. Hart stinse lumina din bucătărie și, sub protecția nopții, Raymond Caulfield dispăru.

Era aproape unsprezece noaptea, ceea ce însemna că pe Coasta de Vest era ora 20. În dormitorul de la etaj, pe care nu-l mai împărțise cu soția sa de luni bune, Bobby Hart se așeză pe marginea patului, încercând să o sune. Lăsă telefonul să sune iar și iar, până în momentul în care, dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi renunțat. Dar era vorba de Helen, așa că lăsă telefonul să sune mai mult, deși era convins că n-ar fi răspuns nici dacă ar fi apelat-o toată noaptea. Ar fi vrut ca ea să știe că el era cel care o sunase și că era acolo, la celălalt capăt al liniei și că nu se gândea decât la ea. Închise în cele din urmă și se uită îndelung pe fereastră, la copacii clătinați ușor, foarte ușor de vânt.

Capitolul 5

Holul hotelului Willard era aglomerat. Oamenii veneau şi plecau, grăbiţi cu toţii, implicaţi în campania prezidenţială, unde se petreceau încă schimbări. Doi agenţi ai Serviciului Secret stăteau în faţa apartamentului pe care-l ocupa Prentice Alworth. Unul îi verifică actele de identitate ale lui Hart, iar celălalt vorbi într-un microfon mic, pe care-l purta la încheietura mâinii. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise, iar Bobby Hart fu invitat înăuntru.

– Durează numai câteva minute, domnule senator, spuse un tânăr îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Guvernatorul e pe cale să încheie o conversaţie telefonică.

Doi tineri cu înfăţişare de tocilari stăteau lângă o fereastră şi discutau despre ceva ce părea a fi textul unui discurs. Şezând sau, mai degrabă, prăvălit pe-un colţ de sofa, un bărbat mai în vârstă, cu un smoc rebel de păr grizonant, se scobea în dinţi în timp ce digera un snop nesfârşit de sondaje.

– Şi când te gândeşti că în tot acest timp am crezut că ai inventat numărul de care aveai nevoie.

Henry Glazer îşi ridică privirea speriat. Jenat, sări în picioare.

– Îmi pare rău, domnule senator, nu ştiam că sunteţi aici. Ce mai faceţi? îl întrebă în timp ce-şi strângeau mâinile. Îi luă numai o secundă să intre în atmosferă. Ei bine, aceste cifre – nu aveam cum să le inventez. Îi aruncă lui Hart un zâmbet conspirativ. Ai putea susţine un infractor condamnat şi tot ar câştiga alegerile. Nu contează cine este, aproape că nu contează nici în ce crede – singurul lucru important e că nu este republican.

Henry Glazer era un expert în sondaje publice foarte solicitat. La Washington era renumit pentru lipsa de reverență, dar și pentru acuratețea sondajelor sale de opinie.

– Ceea ce înseamnă, continuă el cu o sclipire istovită în ochi, că este un fel de cursă pe care doar un democrat o poate pierde. Dintr-odată, privi spre Hart cu o expresie uimită. Ăștia te fac să aștepți? Cu un an în urmă acest individ nu putea intra la primarul din Cleveland, și acum... Se îndreptă către ușa încăperii unde Prentice Alworth se întâlnea cu consilierii, dar Hart îl opri.

– Nu mă deranjează să aștept. Am ocazia să stau de vorbă cu cineva care știe ceva. Ce se mai aude despre cursa pentru Senat?

– Dacă nu se întâmplă nimic extraordinar, democrații ar trebui să obțină patru din cinci voturi. Cu puțin noroc, ar putea obține chiar mai mult de-atât.

– Nimic extraordinar, repetă Hart rar. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar petrece un eveniment major, ceva serios?

– Vrei să spui...?

– Un alt atac. Poate nu chiar ca în 11 septembrie, însă ceva.

Henry Glazer își adună picioarele și își țintui privirea în podea. Toată ireverența dispăruse. Avusese doi prieteni apropiați, ambii uciși în New York.

– Depinde de ceea ce urmează să se întâmple, spuse el ridicându-și privirea suficient cât s-o întâlnească pe a lui Hart. Și depinde de reacție.

– Reacție?

Henry Glazer ridică din umeri. Costumul de gata pe care-l purta era cu un număr mai mare. Haina făcea o cută la mijloc și, când nu zâmbea, părea un agent de vânzări obosit și deprimat de călătoriile sale.

– Îți amintești evenimentele din 11 septembrie, expresia de pe chipul președintelui – de căprioară prinsă în lumina farurilor? Amintește-ți de Giuliani: cum a preluat puterea? Închipuie-ți că ar fi candidat pentru aceeași funcție. Nu e prea greu să-ți imaginezi pentru care dintre ei ar fi votat cei mai mulți

oameni. Caracterul contează. Problema e că nu-ți poți da seama cine îl are înainte să fie prea târziu.

Glazer își petrecuse suficient timp la Washington cât să știe că un politician rareori punea o întrebare fără vreun motiv.

– Faci parte din Comisia de Informații. Ar trebui să știu ceva?

– Nu, spuse Hart clătinând din cap. Cu doi ani în urmă, se discuta foarte mult despre cum teroriștii ar putea încerca să boicoteze alegerile pentru Congres. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar exista o asemenea tentativă.

Hart se uită la ceas.

– Cincisprezece minute, spuse Glazer, care se gândea în același timp la calcule și la ore.

Ușa se deschise și unul dintre asistenții seniori ai guvernatorului îl întâmpină pe Hart cu un zâmbet larg și o mână întinsă, apoi îl conduse înăuntru. Prentice Alworth, în picioare lângă un birou, îl pofti să se așeze.

– Mă bucur să vă văd, domnule senator, a început el pe un ton care lui Hart i s-a părut un soi de ezitare nervoasă.

Puțin trecut de cincizeci de ani, Alworth avea înfățișarea plăcută a omului pentru care siguranța de sine putea fi confundată foarte ușor cu capacitatea de a conduce, însă ceva lipsea din privirea sa. Hart observase același lucru și la alți politicieni: o privire lipsită de viață, absența expresivității, ca și cum, concentrându-se atât de tare pe propria ambiție, nu mai puteau vedea nimic dincolo de ea.

– Dați-mi voie să trec direct la subiect, spuse Alworth, afișând un zâmbet care, văzut de la distanță, te-ar fi învăluit în căldură, însă de aproape părea nu numai artificial, ci și straniu și nepotrivit. Aș vrea să-mi fiți coleg de campanie. Aș vrea să candidați ca vicepreședinte. Cred că am face o echipă imbatabilă.

Hart se gândi imediat la Henry Glazer și la numărătoarea voturilor. Oare despre asta discutase Alworth cu oamenii săi cât timp îl ținuseră la ușă? Hart rămase tăcut și așteptând, în timp ce Alworth își susținea cauza.

– Uite, știu că nu sunt prima ta opțiune pe listele de candidați. Poate că nu sunt prima opțiune a nimănui, adăugă el cu o mină șireată și calculată. Știu că mulți oameni – nu numai din partidul nostru – ar fi dorit să fii nominalizat. Înțeleg asta. Înțeleg și că ești într-o campanie de realegeri în California și...

– Nu pot s-o fac, domnule guvernator.

Alworth se aștepta ca acesta să fie primul răspuns al lui Hart, sau ceva asemănător. Era un gest înțelept, prima mișcare dintr-o negociere sensibilă. Fusese avertizat că Hart era cu puțin înaintea tuturor.

– Nu trebuie să-ți reamintesc, domnule senator, că acestea sunt niște alegeri foarte importante, poate cele mai importante pe care tu și cu mine le vom vedea vreodată, continuă el pe tonul cel mai sincer îngrijorat pe care-l putea adopta. Trebuie să recuperăm țara, să o salvăm de tot ce i s-a întâmplat în ultimii opt ani. Trebuie să câștigăm aceste alegeri, Bobby, trebuie. Și nimeni nu ne poate ajuta așa cum ai putea s-o faci tu.

Hart îl privea fix pe Alworth, întrebându-se dacă guvernatorul credea o iotă din cele spuse și dacă se gândise și la altceva în afară de ceea ce voia să obțină, ce ar fi vrut să-i facă pe ceilalți să creadă despre gândurile și sentimentele sale.

– Nu ai nevoie de mine ca să obții voturile din California, așa că nu văd vreun motiv să...

– Am nevoie de tine pentru voturile din Missouri și Ohio, poate chiar din anumite zone din sud. Oamenii din acele regiuni au un mare respect pentru tine. Toate sondajele pe care le-am făcut...

– Dacă aș candida, ar trebui să-ți petreci jumătate din timp explicând diferențele dintre noi. Am fost șase ani în Senat, încă patru în Camera Reprezentanților – mii de voturi, nu îmi amintesc de toate și nu le poți susține pe toate.

Prentice Alworth îl privi încurajator ca pe mulți alții pe care îi convinsese că-și pot îndeplini orice vis atâta vreme cât el are puterea de a-i sprijini.

– Ți-am studiat dosarul. Nu e nimic ce ne-ar putea crea probleme.

– E o lege care urmează să fie aprobată şi care ar putea crea probleme, spuse Hart, uimit de modul în care-l privea Alworth – ca şi cum ar fi fost o persoană care umplea doar un spaţiu gol. Un anumit proiect.

Alworth îşi schimbă atitudinea, privindu-l cu încredere, având siguranţa că nu existau dificultăţi majore, aspecte care să nu poată fi negociate. Hart îşi aminti că avea de-a face cu o persoană a cărui minte se deplasa pe canale înguste.

– Proiectul nu va dispărea, iar sesiunea e pe sfârşite. A fost doar un gest, un act simbolic, spuse Alworth, adresându-se pe tonul folosit atunci când dădea declaraţii pentru presă. Un mod de a demonstra că nici administraţia şi nici republicanii din Congres nu erau dispuşi să facă tot ce-ar fi trebuit ca să câştige războiul.

– Mă tem că e mai mult decît un simplu gest, domnule guvernator. Cred că ar trebui să avem planul. Nu se putu abţine să nu continue pe tonul cu care se adresa presei când vorbea despre proiectul căruia i se opunea aproape toată lumea. Niciodată n-am înţeles de ce numai copiii săraci ar trebui să aibă şansa de a-şi sluji patria.

Alworth dădu din cap în semn de aprobare, cum făcea de fiecare dată când era obligat să asculte ce avea de spus altcineva.

– Nu va fi nicio problemă, insistă el. Propui o lege de câte ori ai ceva de susţinut, după care, atunci când lucrurile sunt clare, nu mai există motive să continui.

– Acea lege e o chestiune de principiu pentru mine. Cred în importanţa sacrificiului comun.

– Cu toţii credem, Bobby; însă trebuie să priveşti problema în ansamblu. Principiile tale nu vor însemna nimic – şi nici ale mele – atâta vreme cât nu vom câştiga alegerile şi un alt republican va păstra controlul ramurii executive a guvernului. Cu siguranţă înţelegi asta.

Hart se simţea ca Hamlet, obligat să-l asculte pe Polonius declamând regulile succesului urmate de nebuni – o lecţie de

înțelepciune practică de la un om care nu putea vedea mai departe de propriul nas.

– Nu pot fi de acord cu ceea ce-mi ceri din mai multe motive. Sunt în mijlocul unei campanii pentru Senat. A rămas prea puțin timp și, dacă partidul ar numi alt candidat, ar însemna...

Alworth respinse obiecția.

– Nu e un an pentru conservatori, mai ales în California. Nu te teme. Un democrat va obține acel fotoliu.

– Da, și acela voi fi eu. Apreciez oferta. Sunt onorat, dar nu sunt pregătit să candidez pentru un post național.

Prentice Alworth își coborî privirea. Căpătă un ton rigid, ciudat și ezitant.

– Știu că ai probleme cu soția. Înțeleg că vrei să o protejezi de atenția pe care o va atrage asupra sa în urma unei asemenea campanii.

Privirea lui Hart deveni rece și amenințătoare.

– Și ce crezi că știi despre soția mea?

– Nu e treaba mea, dar nu e un secret pentru nimeni că soția ta, Helen, are anumite... probleme, că...

– Are o boală psihică. Asta vrei să spui? De ce n-o spui direct?

– N-am vrut... nu încerc să... murmură Alworth.

Lui Hart i se făcu dintr-odată milă de el. Alworth se afla într-o situație imposibilă și nu era vina lui. Cu un zâmbet ușor empatic, Hart îl lăsă să înțeleagă că nu-l învinovățea pentru nimic. Apoi minți.

– Se luptă uneori cu depresia. Se simte mai bine dacă nu trebuie să întâlnească mulți oameni. Acum, că eu sunt în Senat, n-o deranjează nimeni, dar ce-mi ceri... Presa, mass-media n-ar lăsa-o în pace.

– Spune-le tuturor despre problema ta, îl sfătui Alworth. Explică-le de ce ea nu se poate implica în campanie. În felul acesta se vor sfârși toate.

Felul în care o spusese, sugerând că e una dintre problemele de care oamenii guvernatorului se ocupaseră, că boala

sau tragedia unor oameni sunt părți din proces care se pot rezolva, îi îndepărtă lui Hart orice îndoială legată de decizia sa.

– Nu contează ce au spus grupurile de analiză a opțiunii electorale, nu am de gând s-o fac. Nu voi candida ca vicepreședinte. Nu pot.

Prentice Alworth părea sincer dezamăgit. Înțelegea că planul său se sfârșise, iar Bobby Hart nu avea cum să se răzgândească. Îi strânse mâna, îi spuse că-și dorea să colaboreze cu el după alegeri și apoi începu să se gândească la următorul candidat.

Întors la Senat, Hart îi povesti lui David Allen ce se întâmplase. Allen își trecu mâna peste părul împuținat de calviție.

– E clar că nu se teme să aibă un candidat care are susținători proprii. Asta-l face chiar mai bun decât credeam.

– Nu mai bun, doar mai ambițios. Ar spune orice ca să câștige alegerile. Mi-ar fi promis orice dacă aș fi fost dispus să candidez.

– Nu era dispus să susțină un proiect.

– Crede că l-ar costa voturi, fără să aibă vreo legătură cu puterea sau autoritatea pe care vicepreședintele ar trebui să o aibă în administrație. Cu siguranță, după alegeri, după ce mi-aș fi îndeplinit misiunea, ar fi uitat ce mi-a promis chiar mai repede decât angajamentele față de alegători. Acum, că l-am refuzat, pe cine crezi că va alege?

– Pe altcineva din Senat, spuse Allen calm și sigur. Cineva care are cunoștințe de politică externă. Va fi cineva din Comisia de Relații Externe.

– Probabil că ai dreptate, spuse Hart cu indiferență. Trebuie să prind avionul, și nici măcar nu mi-am făcut bagajele. E totul în regulă în California? întrebă în timp ce-și strângea documentele pe care intenționa să le ia cu el.

– Stone o să te ia de la aeroport, spuse Allen – referindu-se la Jeffrey Stone, directorul de campanie. Vrea să stea de vorbă cu tine înaintea evenimentelor de mâine.

– Spune-i că vom discuta la micul dejun, mâine-dimineață. Mă duc acasă. Trebuie să mă văd cu Helen diseară.

Hart încerca să se strecoare prin trafic, supărat că nu se gândise să-şi facă bagajul noaptea trecută şi să-l ia cu el la birou. Ar fi plecat de acolo direct la aeroport, în loc să treacă întâi prin Georgetown. Totul era un talmeş-balmeş, lucrurile erau îngrămădite unele peste altele şi nu mai avea timp să se gândească la următorul pas. Cuvântul „Rubicon" îi răsuna în minte şi tot nu avea idee ce însemna. Ar fi vrut să spună cuiva despre cele întâmplate, despre faptul că fusese împuşcat, iar Gunther Kramer ucis, dar dacă Raymond Caulfield nu afla ceva de la CIA, cine l-ar fi crezut?

Charlie Ryan îl aştepta pe treptele de la intrare.

– N-ar trebui să fii în campanie, în Michigan? îl întrebă Hart în timp ce deschidea uşa.

– Allen mi-a spus că vii aici, îi explică Ryan în timp ce se ştergea de praf. Cât despre campanie, nu ştiu cât ne-ar putea ajuta.

– Stai jos, spuse Hart, bucuros să-l vadă. Cu ce te servesc?

Ryan se tolăni într-un fotoliu lângă rafturile pe care se aflau albumele de artă colecţionate de Helen.

– Nimic, mulţumesc. Ştiu că trebuie să ajungi la aeroport. Împachetează în continuare. Crăpă puţin jaluzelele şi se uită afară. Te-ai gândit că ai putea fi urmărit?

Hart stătea pe marginea canapelei.

– De ce? Crezi că cineva...?

Ryan se încruntă, dădu drumul jaluzelei şi clătină din cap.

– Probabil din cauza lucrurilor pe care le auzim în Comisie. Ajungi să crezi că jumătate din oamenii pe care-i întâlneşti pe stradă îţi vor zbura creierii. Dar, în ultima vreme, am un sentiment... Nu din cauza asta am vrut să te prind înainte să pleci. Ai auzit ceva? Vreau să ştiu dacă voi avea probleme. Sper că ai voştri fac sondaje electorale.

Hart îl cunoştea prea bine pe Ryan ca să poată crede că era îngrijorat numai din cauza procentelor pe care le-ar obţine opoziţia. Ryan avea sondajele sale, fără a lua în considerare sondajele publice făcute de ziare sau reţelele de televiziune.

– Din câte știu, nu sunt diferențe față de ceea ce mi-ai spus data trecută. Ești înaintea procurorului general, care are o mulțime de bani și, cu toate astea, e cu trei procente în urma ta.

– Înseamnă că ne înscriem în marja de eroare, adică suntem în competiție, interveni Ryan. Părea uimit. Sondajele noastre nu diferă prea mult, ceea ce mă face să cred că n-are nici un sens.

– Ce nu are sens?

– Credeam că există posibilitatea ca sondajele noastre să fie greșite, că altcineva poate demonstra că pot să pierd, și încă foarte rău.

– Ce te face să crezi asta?

Privirea lui Ryan rătăcea în toate direcțiile, încercând să găsească un motiv care să poată explica inexplicabilul.

– Banii s-au terminat. Sunt probabil în cea mai mare competiție națională, iar banii nu mai sosesc.

– E o nebunie.

– Asta le-am spus celor de la Casa Albă acum trei zile. Am cheltuit foarte mult – am fost nevoit s-o fac – însă Comitetul Național găsește întotdeauna ceva în plus. De data asta, când suntem în miezul problemei, iar fotoliul meu ar putea face diferența, ei îmi spun că mi-au dat tot ce fusese prevăzut în buget și că poate în octombrie... Așa că m-am dus la Casa Albă și nu mi-au putut spune decât că vor vedea ce se poate face.

– Ce te face să crezi că nu vor lua măsuri?

Ryan se uită fix în ochii lui cu o privire intensă și expresivă.

– Atitudinea lor. Părea că nu le pasă de ce se va întâmpla, dacă obțin sau nu fotoliul.

Exista o explicație simplă, însă Hart înțelegea că Ryan nu o poate vedea, fiind prea implicat.

– Probabil că nu le pasă, Charlie. Își vor pierde posturile. În câteva luni vor fi aleși un nou președinte și o altă administrație.

– Nu, altceva se petrece, spuse Ryan clătinând din cap cu emfază. Răzbunarea, șansa lor de a mi-o plăti pentru toate momentele în care am refuzat să-i susțin, pentru toate problemele pe care le-am provocat în situații pe care ei le considerau

importante. Am început să verific, să iau urma banilor – unde ajung și unde nu ajung. Banii sunt acolo, dar pur și simplu nu-i dau unuia ca mine.

Nu avea nici un sens. Ryan făcea prea multe presupuneri.

– Chiar dacă președintele și oamenii săi sunt de această părere, restul membrilor din partid nu-și pot dori să piardă un loc în Senat în favoarea unui democrat.

– Crede-mă, Bobby, orice ai crede că știi – Casa Albă deține în continuare controlul. Afirmația aceea – ești cu noi sau împotriva noastră – nu se aplică numai în cazul străinilor. Am fost primul republican din Senat care a ridicat problema războiului în mod serios. Vicepreședintele mă urăște pentru asta. Crede că dacă eu n-aș fi spus nimic, ceilalți nu și-ar fi schimbat opinia. Stă în ședințe cu ceilalți consilieri fără să spună vreo vorbă. Apoi are întâlniri private cu președintele, unde ia decizii.

– Chiar dacă te urăște, e greu de crezut că ar putea considera că un democrat ar îmbunătăți situația.

Ryan se aplecă înainte. Avea o privire rece și plină de nerăbdare.

– Atâta vreme cât e la putere, atâta vreme cât președintele e în funcție, nu-i pasă de ce face Congresul. Când e vorba despre război, nimeni nu-l poate opri.

Capitolul 6

Când era mai tânără și abia începuse să iasă cu Bobby, femeile o opreau pe stradă și îi spuneau că arată ca un star de cinema. Bobby o tachina, s-o facă să înțeleagă de ce se întâmplă acest lucru, din ce cauză o considerau cu toții prea frumoasă ca să poată fi altceva decât o persoană faimoasă. Ceea ce nu înțelegea el era că femeii nu-i plăcea ca străinii să se uite la ea, iar motivele pentru care-i strângea atât de tare mâna când intrau într-un restaurant sau alt loc public bine luminat erau o agitată conștiință-de-sine și teama ucigătoare că face ceva rău. Se agăța de Bobby nu doar pentru că se îndrăgostise de el, ci și fiindcă-i dădea un sentiment de siguranță. Ceea ce nu înțelegea ea atunci, fiind prea tânără, era că Bobby, din prea multă încredere de sine, presupunea că suferința ei se datora timidității tinereții.

Era ciudat ca ea să fie atât de tăcută și de retrasă în preajma altor oameni. Când erau numai ei doi, era complet diferită. Își amintea acum, în timp ce conducea pe drumul șerpuitor prin Montecito, aproape de Santa Barbara – felul în care alerga desculță să-l întâmpine când se întorcea acasă noaptea; vocea ei delicată și fragilă, plină de strălucire și voioșie, care-l făcea să uite tot ce se întâmplase peste zi. Voia să audă din nou acea voce; voia să vadă aceeași dorință sclipindu-i în ochi și naturalețea din mișcări; voia să aibă din nou parte de toate lucrurile pe care le iubise și pe care, în binecuvântata sa ignoranță, credea că nu le-ar putea pierde.

Hart se opri în faţa porţii. Probabil că grădinarul sosise. Rugul încâlcit de bougainvillea[1] care se cățărase pe poartă, îngreunându-i deschiderea, fusese în cele din urmă curăţat. Îşi lăsă motorul pornit în timp ce-şi căuta cheile, însă poarta era deschisă, aşa că n-ar fi trebuit decât să o împingă. Se uită în jur, amintindu-şi cât de emoţionaţi şi de fericiţi fuseseră în ziua în care au găsit-o – casa visurilor lor – cu o perspectivă generoasă spre Pacific şi luminile din Santa Barbara în spate, şi foşnetul delicat al frunzelor de eucalipt la fereastra dormitorului. Era o *hacienda*[2] spaniolă, cu stucatură albă şi plăci de ceramică, aflată la mare distanţă de drum şi împrejmuită de ziduri groase şi înalte de gard viu şi porţi acoperite de viţă-de-vie, ca s-o ferească de privirile curioşilor.

În casă era întuneric. Vru să deschidă uşa de la intrare, apoi ezită, întrebându-se dacă ea auzise maşina.

– Helen, eu sunt, spuse în timp ce intra.

– Bună, Bobby.

Îşi ridică privirea speriat şi o văzu în sufragerie, la câţiva metri distanţă. Ţinea pisica în braţe.

– Uite, spuse ea, mângâind pisica pe spate. Bobby a venit să ne vadă.

În ochii ei mari şi ovali care priveau distant şi pierdut, părea să se citească o acuzaţie, un protest tăcut în faţa abandonului şi a trădării.

– Nu eram sigure că va veni, nu-i aşa? îi şopti ea pisicii în timp ce se apleca să o elibereze.

El se apropie de ea.

– Helen, eu...

---

[1] Plantă cunoscută sub denumirea populară de „floare de hârtie", datorită aspectului florilor, care par decupaje din hârtie creponată de diferite culori. (n.tr.)

[2] În Spania, „proprietate, moşie organizată după reguli autonome". Sistemul a fost introdus şi în Mexic, în secolul al XVI-lea, prin împroprietărirea conchistadorilor spanioli pentru serviciile aduse coroanei. Unele haciende deţineau pe terenurile lor plantaţii, mine sau manufacturi, transformându-se, în timp, în mici state, cu locuitori, politică şi economie proprii. (n.tr.)

– Vrei să mănânci ceva? Încă mai știu să gătesc.

Apoi se îndepărtă și, fără niciun alt cuvânt, se duse în bucătărie.

El își lăsă geanta și o urmă.

– Aș putea să-ți fac ouă. Aș putea...

Îi aruncă cea mai tristă privire pe care el o văzuse vreodată.

– Doamne, Bobby, de ce? izbucni în plâns și din vocea ei dispăru strălucirea și bucuria.

El o luă în brațe și-i spuse că lucrurile se vor rezolva. Ea își lipise fața plină de lacrimi de pieptul lui.

– Te rog, nu pleca, nu mă părăsi.

– Nu te voi părăsi niciodată, promise el, în felul în care o făcea mereu. Nu voi pleca niciodată.

Cu un zâmbet plin de curaj, ea îi spuse că înțelegea ce vrea să spună.

– Nu pentru totdeauna sau ceva de genul ăsta, însă acum și încă o bună bucată de timp chiar trebuie.

Apăruse din nou acea privire disperată, chinuită, care-i pătrundea ca un pumnal în creier.

– Știu că ți-am promis că n-o voi face, începu el, folosind cuvintele pe care le repetase de mai multe ori pe drumul lung de la aeroport. Ți-am promis atunci când am candidat prima dată, însă lucrurile s-au schimbat și am ceva de făcut...

– Știu, spuse ea, cu o privire sălbatică, neajutorată. Era desculță și purta numai o cămașă de noapte din mătase albă. Avea părul strâns la spate, cum obișnuia să-l poarte de multe ori, lăsând să se vadă gâtul lung și subțire, ca un piedestal pentru chipul ei încântător și desăvârșit. Ai spus că n-ai să mai candidezi, ai spus că ne vom întoarce acasă. Este singurul lucru care m-a ținut în viață și sănătoasă – gândul că toate se vor termina și fiecare zi care trece înseamnă o zi mai puțin până când ne vom întoarce aici.

Îl luă de mână și îl duse în salonul din spatele bucătăriei, locul unde obișnuiau să-și petreacă serile. Se așeză pe scaunul unde stătea în fiecare noapte; el se puse alături, așteptând.

– Știu că ai fost nevoit, spuse ea după o tăcere prelungită. Îl privi analizându-l cu o privire atât de intensă, încât părea aproape vizionară. Știu că ai de făcut anumite lucruri. Încerc să-ți spun că știu asta și sper că mă poți ierta. Probabil că sunt o dezamăgire pentru tine.

Se uită pe fereastră, gândindu-se la toate problemele pe care credea că i le-a pricinuit.

– Știi, am încercat – am încercat, dar n-am reușit, nu m-am putut ascunde în spatele unui zâmbet absent, n-am putut rosti toate cuvintele stranii și goale pe care toată lumea se așteaptă să le spui. Își întoarse capul și îi aruncă o privire visătoare și tandră. Oamenii chiar îi cred pe cei care spun asemenea lucruri?

Privi pe fereastră către oceanul nesfârșit, luminat de lună, dorindu-și ca toate lucrurile care se schimbaseră să revină la forma inițială.

– Am avut o viață bună atâta vreme cât îmi aparțineai numai mie și nu trebuia să te împart cu toți cei care te vedeau la TV. Dar mă descurc, Bobby; nu sunt nefericită să trăiesc aici singură. Știu că te gândești la mine, știu că mă suni, spuse ea cu voce scăzută, împăcată cu propria singurătate, ca și cum n-ar mai fi fost nimic de spus.

– Întoarce-te cu mine, stai în casa din Georgetown cât timp trebuie să fiu la Washington. Vom sta aici împreună ori de câte ori putem pleca.

– În fiecare zi îmi spun că asta voi face mâine; apoi, când sosește ziua de mâine, sunt tot aici. Văzu tristețea din ochii lui și simți mâhnirea din sufletul său. Ce vei face când te vei întoarce acasă? Când o să-ți dai seama că eu sunt singura casă pe care o vei avea vreodată? Vrei să salvezi lumea, Bobby Hart, sau vrei să mă salvezi pe mine?

Bobby nu era sigur c-ar fi putut face vreunul din cele două lucruri, însă știa că trebuie să încerce. Trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri s-o ajute, indiferent de costurile pe care le-ar fi suportat propria ambiție.

– Îți amintești cât de bine ne-am simțit la Florența? Bobby își prinse genunchii cu brațele și se lăsă pe spate, de parcă ar fi

avut tot timpul din lume şi nu trebuia decât să-şi amintească. Îţi aminteşti cât de mult ţi-a plăcut şi cum ne-am promis să revenim ca să vizităm şi alte locuri din Italia?

O umbră de zâmbet îi flutură pe buze în timp ce-şi amintea, făcând-o să se simtă mai bine.

– Hotelul de unde vedeam vârful Domului şi râsetele celor care treceau beţi pe stradă şi ne trezeau în fiecare noapte; lungile plimbări de-a lungul râului Arno şi vechile biserici în care am intrat, şi toate străduţele acelea întortocheate, şi cât de des ne-am rătăcit...

– Mă gândeam că am putea merge în noiembrie, după alegeri, şi să închiriem o vilă în Fiesole. Ţi-a plăcut, ţi-aminteşti? Pe dealurile de lângă Florenţa, unde nu e aglomeraţie şi zgomot. Numai noi doi: fără să mi se ştie numele. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, să ne întoarcem? Am putea vizita şi alte locuri, continuă el, încercând să anime discuţia. Roma sau, dacă vrei, putem merge undeva în sudul Franţei.

La început păru să-i placă – să construiască un plan, ceva care să-i umple zilele şi nopţile cu speranţă. Apoi, cu strania luciditate care o ajuta uneori să prevadă viitorul, zâmbetul i se topi şi-i spuse că ar fi bine să discute despre asta mai târziu.

– Trebuie să pleci atât de repede? îl întrebă ridicându-se şi luându-l de mână. Nu poţi rămâne până dimineaţă?

El încercă să-i explice, însă ea îl privi cu neîncredere şi-i puse un deget pe buze.

– Ştiu că ai de făcut o sumedenie de lucruri, ştiu că ar trebui să fiu acolo cu tine. Voi încerca, Bobby. Promit că voi încerca. Rămâi peste noapte şi apoi întoarce-te cât mai curând şi vom sta mai mult de vorbă, iar eu voi încerca să fiu mai puternică şi să mă tem mai puţin. Când eşti aici, nu mă tem de nimic.

El plecă de dimineaţă, în timp ce ea încă dormea. Înainte de a pleca îi scrise un bilet în care-i spunea că o iubeşte şi că se va întoarce în aceeaşi noapte.

Jeffrey Stone îl aştepta la şapte fără un sfert la restaurantul unui motel de pe plaja din Santa Barbara. Condusese prima

campanie pentru Senat a lui Hart, cunoștea California și politica ei la fel de bine ca oricine din branșă și nu pierduse nicio competiție națională. Hart nu era sigur că-l place sau că ar putea s-o facă vreodată. Stone era un tip prea calculat, jonglând cu cifrele așa cum fac jucătorii la pariuri, mereu atent la schimbări, la prima tendință de cădere sau la primul semn de creștere. Pentru el totul se reducea la matematică, o politică golită de sens, cu excepția statisticilor pe care le construia. Hart intră în tavernă, încercând să pară bucuros că-l întâlnește.

Stone dădu deoparte carnetul ieftin în care mâzgălise câteva notițe. Luă o gură din cafeaua care se răcise, apoi îi făcu semn unei chelnerițe să-i mai aducă una.

– Ai spus 6.30.

– Am întârziat. Ai de gând să mă concediezi?

– Dacă ai lucra pentru mine, aș face-o. Bănuiesc că trebuie să-ți fiu recunoscător. Cel puțin, de data asta ai ajuns.

– Te referi la singurul weekend în care n-am ajuns, replică Hart. Îi zâmbi chelneriței în timp ce-i turna cafea în ceașcă. A intervenit ceva. Și înainte de a începe această discuție, continuă el, în timp ce zâmbetul de pe față devenise provocator, pot interveni și alte lucruri. Îmi poți stabili întâlniri cum vrei, de acum până la alegeri, însă nu uita că pot apărea oricând schimbări.

Stone îl privi pe Hart cu o indiferență clinică.

– Candidez, nu candidez; apar, nu apar; câștig, pierd – nu-mi pasă. Ar fi bine să decizi ce naiba vrei să faci. Știu că e vorba despre California, știu că ai șaisprezece procente în avans, dar mai știu, spuse în timp ce se apleca în față sprijinindu-se pe coate, că asemenea avantaje au mai fost pierdute.

Stone avea cu zece ani mai mult decât el și își arăta vârsta, îmbrăcat cu o haină cu un număr mai mare și o cămașă cu un număr mai mic, o cravată niciodată legată și șosete care nu se potriveau nici măcar în zilele bune. Avea un zâmbet plin de mânie, iar ceea ce urma de obicei – un torent vulcanic de injurii – făcea ca zâmbetul să pară aproape plăcut în retrospectivă. Nu avea respect față de cei care nu voiau să învingă și nici

pentru cei care voiau. Era persoana cea mai nefericită genetic pe care o întâlnise Hart vreodată.

– De ce te ocupi cu asta, de ce conduci campanii? Din câte-mi dau seama, nu ţi-a plăcut niciun candidat pentru care ai lucrat – aici mă includ şi pe mine. Ce-ţi pasă dacă pierd ori câştigă – sau te temi că vei fi acuzat dacă pierd?

Stone trăia din confruntări, din atacurile verbale. Singurii prieteni erau duşmanii pe care şi-i făcea.

– De ce mă ocup cu asta? Să-i împiedic pe băieţii răi să câştige.

– Să-i împiedici pe băieţii răi...?

– Să câştige. Simplu. Vrei să-ţi explic? Sunt băieţi buni şi băieţi răi. Eu îi ajut pe cei buni – chiar şi atunci când nu ştiu că sunt băieţi buni.

Era un fel de Alice în Ţara Minunilor. Hart începu să râdă.

– Vezi, domnule senator Cum-Te-Cheamă – eşti un băiat bun. Nu e vina ta, adăugă el repede, clătinând din cap să se absolve de orice responsabilitate. Nu e din pricina a ceva ce ai făcut, ci din cauza faptelor celorlalţi – băieţii răi – republicani în majoritate, conservatori în totalitate. Îi urăsc, mereu i-am urât. Aşa am fost crescut. Tatăl meu a luptat în al Doilea Război Mondial, mama a fost profesoară la şcoala primară. Până la zece sau unsprezece ani, mă jur pe Dumnezeu, am crezut că Franklin Roosevelt era fratele lui Isus – tablourile lor stăteau unul lângă altul pe perete, primul lucru pe care-l vedeai când intrai la noi în casă. Ştiu – nu trebuie să-mi spui – mulţi democraţi, dintre care unii pentru care am lucrat, nu sunt cu nimic mai buni decât târâturile din cealaltă tabără. Problema e că nu sunt în cealaltă tabără. Sunt de partea mea, cea bună, tabăra care încearcă să facă un lucru bun, măcar din când în când. Aşa că, dacă-ţi spun că nu ai fi primul care poate pierde un avantaj de şaisprezece procente, nu e fiindcă nu-mi pasă dacă vei câştiga, ci pentru că m-ar ucide gândul că idiotul din tabăra adversă n-ar pierde. Apropo, adăugă Stone punându-i în faţă statisticile cu ultimele cifre din care reieşea că avantajul lui Hart

se păstrase, poate te gândești să candidezi data viitoare. Probabil că nu ai fi cel mai rău președinte din câți am avut.

– Cum să pierd cu un asemenea entuziasm, replică Hart, căruia începuse să-i placă Jeffrey, în pofida convingerilor sale. Spune-mi, ce trebuie să fac în dimineața asta?

Pe un ton alert și monoton, Stone începu să enumere lista cu locurile unde ar fi trebuit să ajungă Hart și ora la care era programat să sosească la fiecare destinație.

– Vei termina diseară cu o cină în San Diego. Vei petrece noaptea acolo, și mâine-dimineață...

– Nu, spuse Hart cu putere. La noapte mă întorc aici. Îmi voi petrece aici toate nopțile, atâta vreme cât sunt în California. Fără nicio excepție. Așteptă până când văzu prima schismă caustică pe buzele strâmbe de iritare ale lui Jeffrey. Asta dacă nu insiști că n-ar trebui să o fac. Dacă nu e absolut necesar, am motivele mele să o fac.

Rar și aproape uitat, un zâmbet firav își făcu cea mai scurtă cu putință apariție pe gura strâmbă și blazată a lui Stone.

– Desigur, domnule senator. Nu e nicio problemă, mă voi ocupa de-asta.

Părăsiră restaurantul și se îndreptară către aeroport, unde-i aștepta un avion pentru zborul scurt către L.A. Hart privea pe fereastră în timp ce avionul privat lua altitudine, încercând să-și identifice casa printre dealurile umbrite. Se simțea confortabil la gândul că era acolo, departe de politică și terorism, un loc unde știa că Helen se află în siguranță.

În următoarele câteva ore avu senzația că se află pretutindeni în același timp, ținând același discurs la nesfârșit, cu pauze la momentul potrivit, spunând ce trebuia spus despre amenințarea serioasă cu care se confrunta în prezent țara, cu un sentiment de realism și speranță deopotrivă. Părea că se hrănește din asta, devenind mai puternic și mai plin de energie de fiecare dată când o spunea. Era ca un narcotic: o dietă sigură de atenție și aplauze, faptul că știa că vorbele rostite erau nu numai auzite, ci și digerate de public, sentimentul straniu că, în timp

ce o făcea, stând în faţa mulţimii şi spunându-le ce gândea şi credea, nu mai simţea nimic din ce n-ar fi vrut sau ar fi putut să-i facă rău. Nu avea timp să se gândească la Helen şi la neajunsurile pe care i le putea provoca.

Trecuse de miezul nopţii când se întoarse acasă, însă Helen îl aştepta, nerăbdătoare să-i vorbească. Era îmbrăcată cu o fustă obişnuită şi o bluză. Se machiase şi îşi aranjase părul. Se vedea că făcuse un efort, iar Bobby Hart se simţea mai bine decât se simţise în restul zilei.

– Te-am văzut la televizor – când explicai că n-ai vrut să candidezi ca vicepreşedinte. Dar ai fi candidat dacă nu eram eu, nu-i aşa? Ai fi candidat la preşedinţie dacă n-aş fi fost eu, dacă n-ar fi trebuit să-ţi faci griji pentru ce-o să se întâmple, dacă eu aş fi putut face faţă, dacă aş fi putut...

Hart îşi turnă ceva de băut, apoi se afundă în canapeaua de lângă ea.

– Nu există vreun lucru pe care nu l-aş face pentru tine, însă acesta n-a fost unul dintre ele. Adevărul este că nu-mi place Alworth. Nu am încredere în el. Partea proastă e că am impresia că nici el nu are. E în situaţia în care se află acum mulţi dintre cei care candidează pentru preşedinţie – sunt ceea ce vor alţii să creadă despre ei.

– Dar tu nu eşti aşa, nu eşti ceea ce vor alţii să fii.

– Ţi-am spus că n-aş fi avut nicio şansă dacă m-aş fi decis să candidez.

Ea râse puţin, apoi se opri, îşi aşeză mâna pe umărul lui şi închise ochii. El o luă în braţe şi o ţinu aşa mult timp, privind afară Santa Barbara învăluită în noapte şi stelele argintii, strălucitoare peste imensa solitudine a oceanului, care izbea la nesfârşit ţărmul.

El dormi până târziu şi după ce se trezi, pregăti micul dejun pentru amândoi. Sub soarele cald al dimineţii, albastrul Pacificului părea o mare sclipitoare de bronz. Palmierii din spatele piscinei erau nemişcaţi în aerul călduţ de septembrie.

– M-am gândit la ce mi-ai spus noaptea trecută. Te-ai gândit vreodată că nu vreau să devin preşedinte? Îi trase scaunul şi se aşeză în celălalt capăt al mesei. Nu m-am gândit la asta când am candidat prima dată pentru Congres. Nu m-am gândit nici acum şase ani, când am candidat pentru Senat. Se întâmplă ca alţi oameni să vorbească despre asta şi apoi începi să te întrebi dacă se poate, te uiţi în jur şi-i vezi pe cei care au şanse să câştige şi îţi dai seama că nu sunt mai buni decât alţii şi începi să te gândeşti... Îşi înfipse furculiţa în gălbenuşul moale de ou. Dar, nu, nu am făcut aşa de data asta şi, chiar dacă aş fi vrut, nu am motive să cred că lucrurile vor sta altfel peste patru sau opt ani. O privi într-un mod care-o făcea să înţeleagă că se gândise mult la ce avea să-i spună. În plus, după ce s-a petrecut şi ce poate urma din cauza celor întâmplate, e posibil să nu rezist până la capăt. Un an, poate doi, după care aş fi nevoit să renunţ. Îi aruncă o privire sinceră, aproape rugătoare. Crezi că ai mai putea rezista un an sau doi?

O frântură de zâmbet, plin de curaj şi hotărât, îi apăru pe chip, fiind pregătită pentru orice judecată ar fi avut de înfruntat.

– Voi încerca, Bobby, promit că voi încerca.

– Să plecăm undeva, sugeră el încet. Să mergem în susul coastei, pe plaja aceea pe care nu pare s-o ştie cineva. Nu vom fi nevoiţi să vedem sau să vorbim cu nimeni.

Îşi petrecură întreaga zi bucurându-se de confortul singurătăţii, departe de privirile celorlalţi şi de străinii care se simţeau obligaţi să se prezinte şi să-i spună senatorului ce gândesc. Îşi luară prânzul la pachet, cum obişnuiau să facă atunci când erau mai tineri, înainte ca el să candideze pentru Congres, înainte ca să-i cunoască cineva numele. Nu-şi vorbiră prea mult, nici nu aveau nevoie. Stătură singuri pe plaja pustie şi, când sinţiseră nevoia, intraseră desculţi în apă, până la glezne. Plecară după asfinţitul soarelui şi, în lungul drum spre casă, în timp ce el conducea, după numai câteva minute ea îi adormi pe umăr. El o purtă pe braţe înăuntru şi, deşi trezindu-se, protestase cu

un zâmbet, o așeză în pat și rămase lângă ea până când adormi din nou.

Nu se mai simțise așa de bine ca în ziua aceea de mult timp. Se plimba în jurul casei, întrebându-se de ce se gândise vreodată să fie altcineva și să facă alte lucruri. Chiar credea în cele spuse – că ar fi renunțat după un an sau doi. După tot ce se întâmplase și văzuse, singura ambiție pe care o nutrea era să facă tot ce putea ca să-i ofere lui Helen o viață mai bună.

Își luă o bere din frigider și decise ca, înainte să se strecoare în pat lângă ea, să vadă ce mai este la televizor.

Dacă ar fi pornit televizorul cinci minute mai târziu, ar fi aflat abia dimineață. Era o știre scurtă și neînsemnată, nici măcar reportajul zilei la jurnalul local.

– Din știrile naționale – un eveniment tragic a sfârșit viața directorului adjunct al CIA, Raymond Caulfield. Din câte se știe, Caulfield se îndrepta spre locuința sa din Maryland când a pierdut controlul mașinii.

Pentru câteva momente, lui Bobby Hart nu-i veni să creadă. Raymond Caulfield fusese asasinat.

Capitolul 7

– Cât timp a trăit directorul adjunct în același loc?

Ronald Townsend îl privi pe senator ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. Hart îi aruncă o privire care-i dădea de înțeles că trebuie să-i dea cât mai repede un răspuns.

– În același loc, domnule director Townsend. Sunteți directorul CIA. Aveți de gând să stați acolo, în fața comisiei și să ne spuneți că nu știți unde a locuit directorul adjunct al agenției dumneavoastră sau câți ani a stat acolo?

Cu urechile mici și ascuțite și o gură care părea să-i tremure dezaprobator, Townsend avea manierele unui bibliotecar pe punctul de a-și pierde răbdarea.

– Voi răspunde, dacă mă lăsați. Domnul Caulfield a lucrat în agenție mai bine de 40 de ani. Urma să se pensioneze în aproximativ 4 luni, dacă nu mă înșel. Cât despre întrebarea legată de locul unde-și avea reședința sau cât a locuit acolo... Întins mâna după un dosar pe care i-l înmână un asistent. Sunt sigur că avem undeva această informație.

– Nu știți unde locuia? Nu l-ați vizitat niciodată?

– Mă tem că n-am avut această plăcere, spuse directorul pe un ton lipsit de inflexiuni. Cercetă dosarul care se afla deschis în fața sa. Da, aici este. Spuse adresa ca pe un fapt lipsit de importanță. Cât despre cât a locuit acolo... Se pare că este singura adresă pe care a avut-o, cel puțin de când s-a angajat la agenție, de acum 40... nu, 42 de ani.

– Destul de mult, cred, ripostă Hart cu o privire acidă, cât să-și cunoască drumul spre casă. Raymond Caulfield era agent

de teren, nu-i așa? Mai exact, multă vreme a fost șeful agenților sub acoperire.

– Da, cred că este corect.

– „Credeți" că este corect, domnule Townsend? Nu sunteți sigur că e corect?

– E un fel de a spune, domnule senator. Aveți dreptate, zise el verificând dosarul pe care-l avea în față. A fost șeful...

– Nu-l cunoșteați pe vremea aceea, nu-i așa?

– Am fost numit director acum 18 luni.

– După ce v-ați petrecut o bună parte din viață în sectorul privat – industria de apărare, mai exact.

– E corect. Am fost...

Hart îl întrerupse.

– Sunt familiarizat cu CV-ul dumneavoastră – și cu limitele lui. Nu suntem aici să discutăm despre modul în care conduceți agenția. Suntem aici să aflăm cum investigați moartea directorului dumneavoastră adjunct. Întrebarea mea vi se poate părea irelevantă, o pierdere de vreme, însă nu vi se pare ciudat că Raymond Caulfield, care conducea pe același drum spre casă de 40 de ani, să piardă brusc controlul mașinii și să se prăbușească într-o râpă? Nu vi se pare ciudat ca o persoană atât de prudentă – era directorul adjunct al CIA, pentru numele lui Dumnezeu! – să acționeze atât de neatent?

– Poliția locală a făcut investigații. Ei au tras concluzia că a fost un accident, domnule senator. Nu avem motive să credem contrariul. Din nefericire, asemenea lucruri se întâmplă tot timpul.

– V-am trimis o scrisoare prin care vă ceream să veniți pregătit să răspundeți la anumite întrebări. Văd că o aveți la dumneavoastră.

Townsend scoase scrisoarea din alt dosar, dar nu se obosi să se uite la ea.

– Da, domnule senator. Răspunsul la toate cele trei întrebări este nu.

– Dacă nu vă deranjează, domnule Townsend, am să vi le adresez oricum, replică Hart cu o strălucire de mânie. Apoi

se răzgândi. Aruncă pe masă creionul pe care-l ținea între degete și se așeză. Susțineți că directorul adjunct al CIA nu lucra la un caz legat de recentele zvonuri despre o tentativă de asasinat politic?

– E adevărat. În cadrul agenției există niveluri de autoritate bine definite. Domnul Caulfield nu era responsabil cu investigarea acestui tip de amenințări interne.

– Amenințări interne? Vă referiți la faptul că se petrec pe pământ american, deși sunt comise de cetățeni străini?

– Da, asta am vrut să spun.

– Chiar dacă nu era responsabilitatea lui, ca director adjunct se putea implica în orice investigație ar fi vrut.

Era evident că senatorul nu înțelegea regulile de bază ale eficienței organizaționale.

– Nicio organizație, ca să poată funcționa corect, nu poate permite cuiva să acționeze în afara gradului de autoritate cu care a fost învestit. Din momentul în care se întâmplă așa ceva, nimeni nu mai știe ce atribuții are fiecare angajat.

– Era director adjunct.

– Nu era treaba lui. Nu ar fi avut permisiunea să o facă...

Hart îl presă în continuare:

– Nu-i era permis? De cine? De către dumneavoastră? Vreți să-mi spuneți – vreți să spuneți acestei comisii – că directorul CIA i-a interzis directorului său adjunct, care lucra pentru agenție de 42 de ani, să se intereseze sau măcar să pună întrebări despre un complot care punea în pericol alegerile?

– După cum v-am mai spus, domnule senator, există instrucțiuni precise legate de nivelul de autoritate și responsabilități. Nu i-am spus domnului Caulfield că nu poate face anumite lucruri. Nu a fost nevoie. Știa ce are de făcut.

– Pentru că lucrurile au fost clarificate când ați preluat conducerea, în urmă cu un an și jumătate... Hart luă creionul și lovi cu el ușor în masă. Dar dumneavoastră, domnule Townsend? V-ați implicat în încercarea de a afla cine ar intenționa să pună la cale asasinatul? Sau nu intră în aria dumneavoastră de autoritate?

Townsend se arată deranjat de insinuare.

– Am fost implicat în fiecare etapă a investigației.

– Vă întâlniți regulat, sunteți informat în fiecare moment, aveți posibilitatea să-i chestionați pe toți cei implicați?

Hart îi adresă întrebările cu aparentă indiferență în timp ce se uita la un document.

– Da, desigur, domnule senator, în fiecare zi.

Hart își ridică privirea. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

– Raymond Caulfield n-a fost invitat la acele întâlniri. Asta pentru că se discutau lucruri pe care n-ați fi vrut să le afle?

– Nu, e absurd. De ce aș...?

– Decizia ca directorul adjunct să nu participe la întâlniri, să vă asigurați că nu știa nimic despre acțiunile agenției...

– Obiectez față de această interpretare, domnule senator. Nu am avut această intenție.

– Decizia ca Raymond Caulfield să nu participe la întâlniri vă aparține sau a venit de la un nivel mai înalt?

– Eu conduc CIA! Uitați, domnule senator, că Raymond Caulfield urma să se pensioneze. Am trecut printr-un proces major de reorganizare. Lucrurile nu se mai fac cum se făceau pe vremuri. Am fost numit ca să promovez schimbările necesare pentru ca agenția să poată face față provocărilor lumii actuale, așa cum este după evenimentele din 11 septembrie. Am avut un mare respect față de Raymond Caulfield, față de tot ce-a făcut, de anii săi lungi în serviciu, însă nu era parte din viitorul agenției.

– Așa că l-ați îndepărtat – sau măcar ați încercat.

– Nu se punea problema să fie îndepărtat... Încercat? Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

– Când a apărut ultima dată în fața comisiei, domnului Caulfield i s-a cerut să afle ce știau anumite servicii din Orientul Mijlociu, în special cele siriene.

Townsend înțelese pe loc. Contradicția era doar aparentă.

– A redactat un raport complet în fața comisiei. Întrebarea legată de informațiile pe care le puteau avea serviciile siriene a ajuns la mine. Domnul Caulfield era extrem de conștiincios.

– Și ce-ați aflat?

– Nimic mai mult decât ceea ce ştiam: zvonuri legate de un asasinat.

– Nimic legat de perioada în care ar fi trebuit să se petreacă? Nimic în afară de detaliul evident că, fiind o încercare de boicotare a alegerilor, ar trebui să aibă loc înaintea acestora?

– Nu, nimic de genul acesta.

Hart se lăsă pe spate.

– Vă întrebam în scrisoarea pe care v-am trimis-o dacă agenţia are informaţii recente despre un fost agent din Germania răsăriteană, pe nume Gunther Kramer.

– Nu, n-am primit nimic recent, însă nu există motive să avem. A murit în 1989. Există vreun motiv pentru care domnul senator e interesat de cineva care a murit de atâta timp?

– Nu sunt angajat CIA, domnule Townsend. De unde să ştiu că nu mai trăieşte? Mă interesează, fiindcă mi s-a spus odată că nimeni nu ştie multe despre Orientul Mijlociu. Mă gândeam că ne-ar putea ajuta să găsim pe cineva care nu avea numai informaţii, dar ne-ar fi putut spune adevărul despre zona respectivă. Sunteţi sigur că e mort? Circula un zvon că n-ar fi murit, că trăieşte în Damasc şi are contacte foarte bune cu lumea arabă.

– Nu avem informaţii despre aşa ceva. Şi chiar dacă ar fi aşa, de ce credeţi că un fost agent din Germania comunistă ne-ar ajuta?

– Fiindcă şi el a lucrat pentru CIA. Gunther Kramer era agent dublu, lucra pentru Occident. Această informaţie trebuie să se găsească pe undeva în dosarele dumneavoastră, asta dacă nu au fost distruse. Domnule Townsend, aş vrea să vă adresez o altă întrebare despre domnul Caulfield.

Hart îşi alese cu atenţie cuvintele. Nu voia să-l prindă într-o cursă pe Townsend. Voia să afle cât de multe ştia.

– Sunt sigur că a menţionat în raportul pe care vi l-a înaintat că, după ultima apariţie în faţa comisiei, la sfârşitul sesiunii, i-am spus, în particular, că în afară de zvonurile legate de asasinat, am aflat că acest scenariu avea un nume.

– Un nume, domnule senator? Nu-mi amintesc să fi menţionat...

– Rubicon.

Ochii lui Townsend se micşorară, într-un efort de concentrare. Colţurile gurii i se crispară. Dădu de două ori din cap, apoi se uită la Hart.

– Da, acum îmi amintesc. A menţionat ceva despre asta, însă n-am găsit nimic care s-o confirme.

– V-a raportat dumneavoastră? Nu a încercat să verifice singur?

– Nu, domnule senator. După cum vă explicam mai devreme, domnul director adjunct nu era implicat...

– Mulţumesc, domnule preşedinte, nu mai am alte întrebări pentru martor, anunţă Hart dintr-odată.

Caulfield aflase despre Rubicon cu numai câteva zile înainte să moară. Se putea să-i fi spus ceva directorului, însă Hart avea îndoieli. Townsend se străduia să-i ofere lui Hart răspunsul pe care bănuia că-l aşteaptă, o minciună care să-l mulţumească pe senator.

Preşedintele comisiei se pregătea să încheie audierea.

– Dacă nu mai există întrebări pentru domnul director, comisia va...

– A m eu o întrebare pentru domnul director. Poate chiar mai multe.

Charlie Ryan se înclină în faţă, în aşa fel încât preşedintele, întors pe jumătate, să-l poată vedea. Preşedintele, care avea şi alte treburi, nu-şi ascunse dezamăgirea.

– În regulă, domnule senator, însă nu uitaţi că suntem într-o săptămână de lucru scurtă. Cu o convenţie care începe în acest weekend şi una săptămâna viitoare, senatorii din ambele partide vor avea mai puţin timp la dispoziţie şi...

– Voi fi scurt. Domnule Townsend, senatorul Hart v-a întrebat dacă decizia de a-l exclude pe directorul adjunct...

– Nu aş numi-o aşa...

– Decizia de a-l exclude v-a aparţinut sau a venit de la un nivel mai înalt? Răspunsul dumneavoastră, ca să vă citez, a fost: „Eu conduc CIA".

Ryan îl fixă cu un zâmbet fatal.

– Ceea ce, în mod evident, nu a fost un răspuns. Aşadar, voi repeta întrebarea, deşi, cu tot respectul pe care-l port distinsului senator de California, într-un mod diferit. Decizia de a-l exclude pe directorul adjunct de la întâlnirile în care s-a discutat despre un posibil scenariu de asasinat a fost luată împreună cu cineva din afara CIA?

– Nu ca subiect principal al discuţiei.

Charles Thomas Ryan fusese ani de-a rândul procuror federal. În câteva cazuri de corupţie, anchetase conducerea politică a ambelor partide. Nimic nu-i oferea mai multă satisfacţie decât să desfiinţeze un martor din tabăra adversă. Îl privi pe Townsend şi izbucni în râs.

– Nu ca subiect principal al discuţiei. Răspunsul este, cu alte cuvinte, da.

– Sigur că discut în mod regulat cu şeful Departamentului de Apărare Naţională şi cu alte persoane din administraţie despre schimbările care au loc în agenţie, despre...

– Alte persoane din administraţie? Vă referiţi la preşedinte şi vicepreşedinte? Şi niciunul din ei n-a avut, pare-se, vreo obiecţie legată de faptul că Raymond Caulfield care lucrase pentru agenţie mai mult decât oricine, care ştia cel mai bine cum funcţiona – şi mai ales cum ar fi trebuit să funcţioneze – dintre cei care erau în viaţă nu trebuia să afle nimic despre acest scenariu. Dar cred că aţi răspuns deja la această întrebare. Spuneţi-mi, ce-aţi făcut când aţi aflat despre Rubicon? Ştim că nu i-aţi cerut domnului Caulfield să întreprindă ceva. Cum aţi acţionat? Aţi convocat o şedinţă? Ryan îi cercetă privirea lui Townsend, aproape provocându-l să spună o minciună. Sau aţi apelat la acea tehnologie avansată despre care ne-aţi spus că va face diferenţa şi aţi încercat să aflaţi dacă termenul „Rubicon" apărea în discuţiile pe care se presupune că le-aţi interceptat şi descifrat?

Pe măsură ce asculta, faţa directorului devenea tot mai rigidă şi mai lungă.

– Cred că am răspuns mai devreme la această întrebare. N-am descoperit nimic din care să reiasă că acest cuvânt ar fi fost folosit.

– Nu asta era întrebarea mea, domnule Townsend. Am întrebat ce metodă aţi folosit. Nu mai contează. O singură chestiune e importantă în acest moment. Undeva, cineva plănuieşte să ucidă o persoană – e posibil să fie preşedintele sau altcineva – şi noi nu ştim cine este. Am descris corect situaţia, domnule Townsend?

– Da, domnule senator, mă tem că aveţi dreptate.

Audierea se încheiase. Blestemând în barbă, directorul îşi strânse documentele îndosariate cu grijă şi plecă. Preşedintele şi ceilalţi membri ai comisiei se grăbiră să plece la celelalte întâlniri programate. Ryan îl opri pe Hart în hol, aproape de ieşire.

– Ce se întâmplă, Bobby? Ştii ceva ce noi nu ştim. Nu i-ai spus nimic în particular lui Caulfield, n-ai pomenit de Rubicon. Noi doi am plecat împreună în ziua audierii. N-ai stat de vorbă cu Caulfield. Ştii ceva, Bobby. Spune-mi despre ce e vorba.

Hart îl trase deoparte, într-un loc unde nu puteau fi auziţi.

– După ultimele alegeri l-au adus pe Townsend şi au început reorganizarea. De ce?

– Ca să se acopere, replică Ryan fără ezitare. Ca să-şi şteargă urmele, să scape de lucrurile care ar fi dovedit că ştiau mai mult decât au spus şi că aveau cunoştinţă de la început despre anumite evenimente care s-au petrecut. În Townsend pot avea încredere. A lucrat pentru vicepreşedinte când erau amândoi angajaţi în sectorul privat. A fost întotdeauna unul dintre cei mai mari cotizanţi – probabil că le-a dat milioane de-a lungul anilor. Va avea grijă să nu rămână nimic din ce-ar putea fi folosit de cineva pentru a demonstra că toate acestea – dovezile de tortură, închisorile secrete – au existat vreodată şi o va face având conştiinţa curată pentru că preşedintele şi vicepreşedintele încearcă doar să salveze ţara. De ce? Crezi că există vreun alt motiv?

– Nu putem sta de vorbă aici. Nu avem timp. Am o şedinţă la Comisia Judiciară şi o grămadă de lucruri pe care trebuie să

le fac după aceea și... Se uită dintr-odată la Ryan cu o expresie uimită. Dar tu ce cauți aici? De ce nu ești acasă, în Michigan, în campanie?

– Sunt aici fiindcă m-ai chemat și mi-ai spus că e urgent, că ar trebui să vin la comisie azi și că știai că Raymond Caulfield a fost asasinat.

– Eu te-am sunat... Și da, a fost ucis. Sunt sigur de asta.

– Știu ce-ai spus, însă...

– Prea multe coincidențe – știu că asta nu reprezintă o dovadă –, însă Raymond Caulfield era cel mai precaut om pe care l-am cunoscut. Am să-ți povestesc când ne vedem. Azi, ceva mai târziu – la cină? întrebă în timp ce se îndepărta pe hol.

– Sigur, de ce nu? De ce să lăsăm un lucru atât de neînsemnat ca alegerile să stea în calea încercării noastre de a dezvălui o conspirație în a cărei existență nu crede nimeni în afară de tine? Poate-mi împrumuți câteva dintre procentele tale, strigă după el. Unde vrei să ne întâlnim?

– Voi veni la biroul tău, strigă și Hart. Pe la șase.

Ședința Comisiei Judiciare începuse deja când Hart se strecură în scaunul său din al doilea rând din spate. Procurorul general terminase de citit discursul pe care și-l pregătise. Alvin Roth din Pennsylvania, președintele comisiei, aflat la mijlocul celui de-al cincilea mandat în Senat, nu părea încântat.

– Dumneavoastră ați afirmat, domnule procuror general Lopez, că, din cele mai practice motive, nu vor exista limitări efective ale puterii prezidențiale.

Vorbea rar, acordând importanță fiecărui cuvânt rostit și ascultându-i ecoul, ca și cum orice cuvânt spus căpăta o viață proprie.

– Nu asta am spus, domnule președinte. Chiar nu am spus așa ceva.

Antonio Lopez avea o față plăcută, de băiețandru, însă când dezbătea un subiect, chiar și unul lipsit de importanță, te privea pătrunzător.

– Pot să jur că asta ați spus, domnule Lopez; pot să jur. Ați spus – citez – că în vreme de război, nu există niciun impediment

constituțional pentru ca orice decide președintele – în calitate de comandant suprem – să fie obligatoriu de înfăptuit. Nu asta ați spus, domnule Lopez? Nu încerc să vă pun în cârcă declarații inventate.

– Pe timp de război, domnule senator Roth, mi se pare că asta face diferența. Orice limitare a puterii pe timp de război înseamnă să limitezi puterea președintelui de a câștiga războiul.

Rosti cuvintele cu atâta convingere, ca și cum ar fi fost vorba despre un lucru de la sine înțeles.

– Dacă vă urmăm logica până la capăt, domnule procuror general Lopez, susțineți că, în cazul în care Congresul nu acordă fondurile necesare pentru război, președintele ce ar trebui să facă? Să ordone Ministerului de Finanțe să colecteze suma necesară?

– Nu, bineînțeles că nu, domnule senator. Dar în chestiuni legate de modul în care se poartă azi războiul, luând în considerare funcția executivă a guvernului, președintele e liber să-și exercite puterea după cum consideră.

– Chiar dacă există o lege aprobată de Congres, unde se prevede că nu are acest drept?

E greu să explici un lucru evident. Roth avea aproape de două ori vârsta lui, însă Lopez era cel care afișa zâmbetul stânjenit al părintelui frustrat.

– Lincoln a suspendat legea privind *habeas corpus*[1], fiindcă a considerat că, în felul acesta, va salva Uniunea.

– O decizie care a fost, mai târziu, revocată de Curtea Supremă a Statelor Unite, îi aminti Roth.

– Dar numai după ce Uniunea a fost salvată, domnule senator.

Roth nu era persoana căreia să i se țină prelegeri, mai ales când venea vorba despre Constituție sau istoria republicii.

---

[1] *Habeas corpus* („tu ai corpul", în limba latină) a fost votată în 1679 de către Parlamentul britanic și este legea care garantează libertatea individului – se referă la dreptul oricărei persoane de a contesta legalitatea reținerii sale în arest. (n.tr.)

– Da, Lincoln a salvat Uniunea, însă nu cred că e o pretenție pe care administrația actuală chiar este pregătită s-o facă.

– Războiul e război, domnule senator, replică Lopez, cu o privire rece și distantă.

– Da, știu, domnule Lopez. Am participat la unul sau două dintre ele. Intenționase să dea cuvântul următorului senator, din opoziție, dar se răzgândi brusc. Ceea ce sugerați de fapt, domnule Lopez, indiferent dacă vreți sau nu să recunoașteți, e că, în vreme de război, președintele nu e nimic altceva decât un dictator absolut. Susțineți că președintele deține toate prerogativele pe care le consideră necesare în timp de război, iar războiul pe care-l ducem acum – împotriva terorismului – poate dura câteva generații. Nu cred că trebuie să subliniez că absența limitărilor legale referitoare la puterea președintelui nu ar face decât să schimbe forma de guvernare. Nu credeți că e mai mult decât o simplă ironie, domnule procuror Lopez, în faptul că singura cale prin care putem aduce democrație în lume presupune moartea ei chiar aici, acasă?

Capitolul 8

– Ar fi trebuit să fii acolo. Ar fi trebuit să vezi.

Charlie Ryan se uită în punga de hârtie pe care Hart i-o azvârlise peste birou.

– Asta e cina? Un hamburger și cartofi prăjiți. Îi făcu semn lui Hart să se așeze și începu să desfacă hamburgerul. Unde ar fi trebuit să fiu? Ochii i se luminară după ce luă prima înghițitură. Bineînțeles! Alvin Roth s-a confruntat cu Lopez azi. Îl urăște. Alvin urăște mulți oameni, însă în mod special pe Lopez. Nu-l poți acuza pentru asta. Lopez e ca mulții alții din administrația actuală, care cred că doar ei înțeleg amenințarea cu care se confruntă națiunea. Fără să fi fost vreodată soldați, se cred generali. Își puse picioarele pe colțul biroului și apoi își slăbi nodul cravatei. Un individ vorbește în fața unei camere video câteva minute într-o peșteră din Pakistan sau Afganistan, spune că va arunca America în aer de sâmbătă într-o săptămână și ei sunt gata să pună țara în alertă generală. Se sperie din orice.

Ryan înfulecă în grabă restul hamburgerului. Își șterse ketchupul de pe bărbie și râse.

– Ce vrei să-mi spui și de ce mă tem că nimic din ce-am să aud n-o să mă facă să simt mai bine? Începe cu motivul pentru care crezi că Raymond Caulfield a fost omorât.

– Pentru că aproape tot timpul cât am fost la Comisia de Informații, Raymond Caulfield m-a ajutat, mi-a furnizat informații pe care nu le putea spune comisiei, mi-a permis accesul la date pe care nimeni din afara agenției n-ar fi trebuit să le cunoască.

Ryan nu era întru totul surprins.

– Tu ai fost întotdeauna mai bine informat decât noi, ceilalți. Dar de ce? De ce-a făcut-o și de ce tu? Bineînțeles! Îl cunoștea pe tatăl tău, nu-i așa? În felul acesta era convins că poate avea încredere în tine. Așa se explică. Cu toate astea, își asuma un risc, atâta timp cât dezvăluia informații clasificate... Și crezi că din cauza asta a fost ucis?

– Cred că a fost ucis fiindcă cineva a aflat că el făcea verificări despre operațiunea Rubicon.

– E numele pe care l-ai menționat în comisie, când îi puneai întrebări lui Townsend. Numele de cod – care ar putea fi numele de cod... apoi Townsend a mințit. De asta l-ai întrebat. Să vezi dacă acoperă ceva.

Hart se scărpină în cap. Nu se atinsese de hamburgerul care zăcea, încă învelit, pe colțul din față al biroului lui Ryan. Îl luă, începu să-l despacheteze, apoi îl puse la loc.

– Probabil că n-a auzit niciodată de Rubicon. N-a vrut să recunoască faptul că Raymond Caulfield îi ascundea informații și că depășea granițele sacre ale autorității sale.

– Lasă-l acum pe Townsend, vreau să fiu sigur că înțeleg. Tu i-ai spus lui Caulfield despre Rubicon, nu el ție?

– Exact, eu i-am spus.

– Tu de unde știai? Cine ți-a spus numele?

Hart desfăcu hamburgerul și începu să mănânce. Dacă exista în Senat o persoană de încredere, aceasta era Chalie Ryan – un tip care nu se temea de nimic, dispus să ia partea celor neîndreptățiți, indiferent dacă asta îl făcea să piardă nenumărate voturi. Spre deosebire de mulți dintre colegii săi, nu exista nicio urmă de fățărnicie în ființa sa: una era să fii milostiv atunci când câștigi, însă Ryan era milostiv atunci când era învins. Nu avea niciun motiv să nu-i spună și, după tot ce se întâmplase, avea nevoie de ajutor.

– Gunther Kramer.

Ryan vărsă cafeaua din care începuse să bea.

– Spionul din Germania comunistă care a murit în 1989?

– Agentul dublu, care lucra pentru Vest. Agentul care şi-a înscenat moartea la căderea Zidului şi care ştia că nu se poate întoarce în Germania.

– Zvonurile de care ai pomenit nu erau deloc zvonuri. E încă în viaţă, locuieşte la Damasc. A aflat despre Rubicon şi ţi-a spus ţie. Ce altceva ţi-a mai spus? Ce altceva mai ştie?

– Că va fi asasinat cineva, iar numele de cod al operaţiunii este Rubicon. Hart clătină din cap nemulţumit. Stăteam la masă, aşa cum stau cu tine acum. Un lunetist, cineva, nu ştiu cine, l-a ucis chiar în faţa mea. Apoi – Doamne! – nu ştiu cum s-a întâmplat... am fost împuşcat...

– Ai fost împuşcat?

– Da, în umăr. Hart îşi duse mâna spre locul unde fusese împuşcat, în umărul stâng. Am avut noroc, a trecut prin mine.

– Ai fost împuşcat? Iar Kramer a fost ucis, la fel ca şi Caulfield? Amândoi ştiau ceva despre Rubicon şi au fost omorâţi? Când s-a întâmplat? Tu unde erai? întrebă cu o privire plină de interes.

– În Hamburg, unde mă dusesem să mă întâlnesc cu el.

Ryan dădu deoparte paharul de carton cu cafea şi se aplecă peste birou.

– De unde ştiai de el? De ce te-ai dus la Hamburg să-l întâlneşti? Caulfield te-a pus în legătură cu el?

– Nu, a fost Dieter Shoenfeld, editorul german. Era fratele vitreg al lui Kramer. E o poveste ciudată. Tatăl lui Dieter a fost ucis în război, iar mama lui s-a recăsătorit. Dieter s-a refugiat în Vest, în timp ce Gunther Kramer a rămas în Est. N-am ştiut nimic înainte să-mi spună Dieter, după ce Kramer a fost ucis. Am vorbit cu el după ce m-am întors, i-am spus ce aflasem. Avea de gând să afle mai multe, dar acum a dispărut. Nimeni n-a mai auzit de el de o săptămână. Mă tem că...

– Shoenfeld e o persoană de încredere, căreia îi poţi spune adevărul?

– Da, cu siguranţă, nu încape nicio îndoială.

– În regulă, să ne lămurim: Gunther Kramer află despre Rubicon şi e ucis în Hamburg. Raymond Caulfield află despre Rubicon şi, dacă e aşa cum spui, e ucis aici, aproape de Washington. Şi acum Dieter Shoenfeld a dispărut şi tu eşti de părere că a fost ucis.

– Nu ştiu ce altceva aş putea crede. Am vorbit cu secretara lui Dieter din Berlin. Nu ştia unde era plecat, însă în câteva zile ar fi trebuit să aibă o şedinţă a consiliului de conducere şi era convinsă că va participa. Nu a ajuns.

Ryan părea să reflecteze. Ceva îl nedumerea.

– Rubicon – ciudată alegerea unui asemenea nume de cod în situaţia actuală.

– Asta e ceea ce... De ce? Ce ţi se pare aşa ciudat? Că e luat din istoria romanilor?

– Da, poţi spune şi asta, dar poate că nu e deloc ciudat. Ce semnificaţie are Rubiconul, la ce ne referim când spunem că cineva a trecut Rubiconul? Ce-a însemnat atunci când a făcut-o Cezar?

– Că nu mai există cale de întoarcere, că e prea târziu, că odată ce ai făcut primii paşi nu te mai poţi răzgândi. Caulfield mi-a spus ceva de genul acesta. „Cel mai îngrozitor coşmar al nostru", aşa l-a numit. O celulă teroristă care a primit o misiune cu câţiva ani în urmă, apoi a fost abandonată, fără conducător şi fără linii de comunicaţie care să poată fi interceptate. Aşa se explică: toate zvonurile care au fost lansate în acelaşi moment despre un eveniment care urmează să se întâmple fără să se ştie cine se află în spate. Cu toate astea, se pare că Gunther Kramer aflase.

– Ştia cine e în spate? De ce nu mi-ai spus? A fost omorât înainte să-ţi transmită informaţia, nu-i aşa? Dar ştia – eşti sigur de asta? Crezi că şi Caulfield aflase?

– Mă îndoiesc. Tot ce voia să facă era să ruleze numele Rubicon în computerele de la Langley ca să vadă dacă nu se găsea în vreun raport.

Ryan își roti scaunul până când ajunse într-o parte a biroului. Își prinse genunchiul drept cu ambele mâini și încercă să se gândească.

– Dacă există o asemenea celulă, e chiar mai rău decât și-a imaginat Caulfield. Probabil că un membru al lor e infiltrat printre noi. Lovi biroul cu palma și sări în picioare. Nu vezi? E singurul mod prin care se explică tot ce s-a întâmplat, numai așa se poate face legătura între două crime petrecute la asemenea distanță. Kramer e ucis în Hamburg. O serie de celule teroriste au fost descoperite acolo. Al Qaeda sau altă grupare poate fi implicată. Dar Caulfield e ucis aici. Și n-a fost ucis după ce a făcut investigații în zona arabă – ceea ce Kramer făcuse cu siguranță –, ci e omorât după ce și-a băgat nasul în niște documente de la CIA. Înseamnă că cineva din cadrul agenției nu vrea să se știe despre Rubicon.

– Sau un grup din cadrul agenției.

Ryan nu-l mai auzi. Era prea preocupat de un alt detaliu pe care-l spusese Hart.

– Nu știm cine se află în spatele acestei afaceri. Nu putem ști sigur ce vor face, cine va fi următoarea victimă și trebuie... Când ți-a spus Gunther Kramer despre asta? Acum două săptămâni! Isuse Hristoase, Bobby, trebuie să spunem cuiva despre asta, trebuie.

– Cui să spunem? Toată lumea a auzit zvonurile și, începând de azi, Townsend și CIA știu despre Rubicon. Cui să mai spunem? În plus, restul sunt pure speculații.

– E imposibil să nu putem face nimic, murmură Ryan doar pentru sine. Se plimba în susul și-n josul încăperii. Ai dreptate, spuse în cele din urmă. Tot ce știm sunt speculații și nu contează prea tare că sunt singurele lucruri care au sens. Asta nu înseamnă că trebuie să stăm și să așteptăm ca altcineva să fie ucis. Știu niște tipi la Ministerul de Justiție, am lucrat cu ei pe vremea când eram procuror – merg direct la țintă, nu sunt funcționari politici care fac tot ce le spune administrația. Cu unul dintre ei am fost coleg de liceu. Lasă-mă să vorbesc cu el, să-i spun ce știu.

Hart fu de acord. Cum nu-i plăcea să piardă vremea, Ryan puse mâna pe telefon și îl sună pe fostul său coleg de liceu.

– Mă văd cu el la micul dejun, mâine-dimineață, îl anunță imediat ce închise telefonul. Te anunț dacă se întâmplă ceva.

Hart se simțea eliberat și recunoscător că se implicase și altcineva – o persoană în care avea încredere și pe care o respecta.

– Mulțumesc, Charlie. Nu știu o altă persoană căreia aș fi putut să-i spun.

Se pregătea să plece. Ryan îi făcu semn către hamburger, care se răcise deja.

– Nu pleca. Nu ți-ai terminat cina.

Senzația de grabă dispăruse cu totul din ochii verzi și limpezi ai lui Ryan. Făcuse primul pas în rezolvarea problemei. Nu mai avea nimic de rezolvat în seara respectivă. Prin minte îi treceau alte gânduri legate de politică și de ce urma să se întâmple la convenția republicană.

– Se pare că, în pofida tuturor lucrurilor, vom avea parte de alte alegeri prezidențiale tipice: un partid numește un candidat cu principii pe care nimeni nu le poate înțelege; celălalt partid numește un candidat ale cărui principii niciun om întreg la minte nu le-ar susține. Voi ni-l dați pe Prentice Alworth, noi vi-l dăm pe Arthur Douglas. Amândoi își fac campanie spunând țării că celălalt nu merită postul. Iar țara are de ales între doi oameni cinstiți! Ryan își scutură capul plin de dezgust. Doamne, Bobby, ar fi trebuit să candidezi – aș fi votat pentru tine. Gura i se crispă și începu să râdă. Desigur, împotriva lui Douglas, aș putea chiar să votez pentru Alworth.

În timp ce republicanii își țineau convenția, Hart era în Washington, cufundat în dosarele cu informații pe care pusese mâna, căutând orice i-ar fi putut spune cine era în spatele Rubiconului și ce urma să se întâmple. Lucra în biroul său de la Senat, cu televizorul deschis, urmărind ultima noapte a Convenției republicanilor, când, dintr-odată, apăru pe ecran chipul lui Charlie Ryan. Puse mâna pe telefon și sună la Santa Barbara.

– Helen, deschide televizorul, Charlie e în direct.

– Nu ține un discurs, nu-i așa? întrebă ea. Mi-ai spus că știi de la el că nu va avea voie.

– Nu, e un fel de interviu cu Charlie și cu vicepreședintele.

Știa că pe Helen nu o prea interesa politica și avea o aversiune față de majoritatea politicienilor, însă îl plăcuse întotdeauna pe Charlie Ryan. Îi plăcea că nu se lua în serios așa cum făceau alții; probabil, sugerase ea cu ceea ce Hart considera o înțelegere pătrunzătoare, pentru că Ryan considera că nu trebuie să mai demonstreze ceva. Era emoționată că-l putea vedea la televizor și spuse că-l va deschide imediat.

– Sună-mă mai târziu. Sau te sun eu.

Ryan și vicepreședintele erau intervievați de William Griffin, redactorul unui jurnal politic foarte citit de neoconservatori. Prima întrebare îi fu adresată vicepreședintelui.

– Ați spus că sunteți aici să-l sprijiniți pe Arthur Douglas, însă Arthur Douglas a declarat că nu e de acord cu politica administrației referitoare la război. Crede că s-au făcut greșeli, că...

– Nu asta a declarat, interveni președintele vizibil iritat, nerăbdător și plictisit, în același timp. A spus că susține politica menținerii trupelor americane în Irak până când irakienii vor fi capabili să-și asigure protecția singuri. E o politică sănătoasă – singura, din punctul meu de vedere – dacă nu suntem pregătiți să-i lăsăm pe teroriști să câștige, ceea ce democrații și, mă tem, chiar o parte din republicani sunt dispuși să facă.

Urmărind să stârnească o polemică, Griffin se întoarse către Ryan.

– Cred că se referă la dumneavoastră, domnule senator.

Ryan nu-și schimbă expresia feței.

– Nu, sunt sigur că nu e așa. Făcu o pauză suficient de lungă, încât Griffin și publicul să se întrebe dacă asta era tot ce avea de spus. Dacă ar fi făcut-o, sunt convins că mi-ar fi spus-o în față.

Se întoarse către vicepreședinte, care, dacă participase vreodată la o luptă, nu o mai făcuse din școala primară.

– Nu credeți asta, nu-i așa? Că aș fi de acord – cum ați spus – să-i lăsăm pe teroriști să câștige.

Vicepreședintele se înroși, apoi își retrase imediat ofensiva.

– Nu, domnule senator, nu sugerez că asta vreți. Susțin că politica pe care o promovați va avea cu siguranță acest efect.

– Ce politică e asta, domnule vicepreședinte? Sugerați că ar fi mai bine să găsim o cale de a ne retrage înainte de a suferi mai multe pierderi? Aceasta nu e o politică, domnule vicepreședinte. Îmi acordați prea multă încredere. E singura cale de urmat pe care o avem. Cât despre a-i lăsa pe teroriști să câștige, cu fiecare zi în care rămânem acolo, numărul lor va crește. Poate greșesc, dar nu sunt sigur că cel mai bun mod de a câștiga un război e să aduci mai mulți soldați în rândul dușmanului pe care încerci să-l învingi.

– Dacă renunțăm la Irak, pierdem Orientul Mijlociu, replică vicepreședintele pe un ton de o agresivitate inflexibilă.

– Și când a fost Orientul Mijlociu al nostru, ca să-l pierdem? Chiar credeți că e suficient să ne organizăm alegeri ca să instaurăm pacea și democrația în întreaga regiune?

– Dacă nu refacem Orientul Mijlociu, ne vom confrunta cu terorismul în următorii o sută de ani și nu va fi în Orientul Mijlociu – ci chiar la noi acasă. Asta vreți, domnule senator? Chiar asta credeți că trebuie să facem?

– Încercarea aceasta de a reface totul și războiul pe care l-ați început ne-au adus toate problemele, ripostă Ryan.

Vicepreședintele așteptă până când își simți din nou capul pe umeri. Se uită lung la Ryan.

– Vreți să spuneți că democrația e un lucru rău pentru Orientul Mijlociu?

– Nu, vreau să spun că n-o puteți impune cu forța. Am încercat. Uitați ce ne-a adus.

– Ceea ce dumneavoastră și oamenii ca dumneavoastră nu înțelegeți, spuse vicepreședintele, e că America are interese și responsabilități în întreaga lume. Nu suntem o republică mică, cum eram la început, acum două sute de ani. Este un război al

civilizațiilor, domnule senator: Islamul radical de o parte, America și Vestul de cealaltă. E cel mai important război pe care l-am dus vreodată și trebuie să folosim toate mijloacele pe care le avem ca să învingem.

– Greșiți. Nu suntem un imperiu care-și impune voința asupra celorlalți. Cea mai puternică influență pe care o putem avea e forța propriului exemplu. Adevărata întrebare, domnule vicepreședinte, nu este dacă putem reface Orientul Mijlociu, adevărata întrebare este dacă această țară poate supraviețui războiului nesfârșit la care vă refereați, în care nu suntem cu nimic mai buni decât cei împotriva cărora luptăm.

După terminarea interviului, Hart se duse în biroul lui David Allen de alături.

– Ai văzut? Din când în când cineva face un lucru și îți amintești ce înseamnă cu adevărat să fii membru al Senatului. Charlie Ryan e așa cum trebuie să fie un senator. De fapt, e așa cum ar trebui să fie un președinte. Dar mă tem că asta nu se va întâmpla niciodată. Și acum, când a fost la un pas să-l facă pe vicepreședinte mincinos și nebun la televiziunea națională, e posibil să nu mai fie reales.

Hart făcu un schimb de priviri cu Allen.

– Nu sunt sigur că vreau să fiu reales dacă trebuie să-l ascult pe Arthur Douglas predicându-ne de la Casa Albă despre nevoia de a lupta cu aceeași hotărâre de nezdruncinat împotriva terorismului și a taxelor.

Capitolul 9

Discursul care îl făcu pe Bobby Hart chiar mai faimos decât fusese dură doar douăsprezece minute, discursul pe care nimeni dintre cei care îl ascultară nu l-ar fi putut uita, discursul care deveni standardul după care se măsurară discursurile următoare și, odată măsurate, să se constate că nu se apropie de modelul lor. Fără să fie neapărat o chemare la acțiune, discursul ținut de un candidat, ca o serie de alternative rigide, trezindu-le în minte toate falsele opțiuni și, pe parcurs, luând în batjocură aroganța și importanța eșecurilor din ultimii opt ani.

– Să-i taxăm pe cei care pot plăti mai mult sau să renunțăm la responsabilitatea pe care fiecare generație o datorează urmașilor. Și cine-și permite să plătească mai mult – cei săraci care muncesc și clasa de mijloc care se luptă în nevoi sau cei câțiva bogați care știu să profite de oportunități?

Această frază îi făcuse pe cei de pe Wall Street să geamă, dar ridicase în picioare Convenția democraților.

– Să decizi că vei investi tot ce ai într-un război – așa cum am făcut în cazul fiecărui război pe care l-am câștigat – sau să tai și să fugi, în felul în care procedează administrația actuală – prea speriată să ceară sacrificiul fiilor și fiicelor din toate clasele, prea incompetentă să poată opri rănile unui război în care ne-au târât printr-o minciună!

Existau voci care ar fi jurat că, dacă cineva ar fi alergat la microfon și ar fi spus că trebuie s-o facă, Bobby Hart ar fi fost nominalizat pentru alegerile prezidențiale în aclamațiile generale ale Convenției.

– Nu cred c-a fost foarte rău, spuse Hart, cu fața roșie și plină de transpirație. Îi înmână asistentului său administrativ copia discursului. Pune asta undeva. Cred că vreau s-o păstrez.

Coborâseră de pe scenă, fiind acum înconjurați de ecoul aclamațiilor.

– Oamenii lui Alworth sunt furioși, raportă Allen cu un rânjet larg. Orice discurs ar trebui să primească acceptul lor, mai întâi.

Hart făcu semn către arenă, unde zgomotul, în loc să se liniștească, devenea mai puternic și mai persistent, cu fiecare minut care trecea. Nu-i păsa că lui Prentice Alworth nu-i plăcea ce făcuse.

– Ar vrea să mă întorc și să retrag tot ce-am spus?

Allen îi făcu semn către ușa de metal din față.

– Sunt cam un milion de reporteri care vor să te întrebe orice, de la culoarea chiloților, până la părerea ta legată de șansele ca Alworth să câștige în noiembrie.

– Orice, atâta vreme cât nu mă întreabă dacă eu cred că ar trebui.

Majoritatea întrebărilor pe care presa începuse să i le adreseze după ce intrase pe ușă în lumina orbitoare a camerelor nu aveau legătură cu candidatul democraților la președinție; toate aveau legătură cu el.

Regreta că nu candidase el însuși? Arboră un zâmbet adolescentin, care-l făcea să pară timid și stângaci.

– Nu, nu tocmai, replică.

Se gândește să candideze peste patru ani? Zâmbetul se lărgi, simțind nevoia să devină acid.

– Împotriva lui Alworth Prentice? ripostă.

Exista vreo șansă să se răzgândească și să accepte candidatura la vicepreședințe pe care i-o oferise Alworth? Un zâmbet se ivi și dispăru imediat. Devenise serios; nu mai era loc pentru neînțelegeri.

– Candidez din nou pentru Senat și reprezint California. Senatul e locul unde sper să-mi petrec cel puțin șase ani de-acum încolo.

Întrebările erau pe sfârşite, se mai auzeau doar câteva voci care încercau să se facă auzite. Cu o fluturare prietenoasă din mână, Hart se întoarse şi plecă.

– Domnule senator, sunteţi membru al Comisiei de Informaţii. Ştiţi să existe vreun plan pentru asasinarea preşedintelui SUA?

Hart se întoarse, încercând să identifice figura reporterului. O femeie slabă, cu o atitudine îndrăzneaţă stătea în spatele mulţimii de cameramani şi reporteri care se întoarseră brusc. Hart o recunoscu imediat.

– Norma Roberts, se prezentă ea, ridicând cu îndrăzneală bărbia. Corespondent *Times* din Londra. Există rapoarte şi zvonuri de la sursele noastre din Orientul Mijlociu că...

Hart clătină din cap în semn că ştie despre ce vorbea, dar nu există motive să se alarmeze.

– Cum aţi spus, doamnă Roberts, sunt doar zvonuri că s-ar putea întâmpla diferite lucruri, că anumite organizaţii teroriste încearcă să ne perturbe alegerile. Ca să vă răspund la întrebare: nu, nu am informaţii despre vreun atentat la viaţa preşedintelui sau a altei persoane. Făcu o pauză înainte de a adăuga: Asta nu înseamnă că nu trebuie să fim prevăzători. Dacă nu ştim cu siguranţă că există o ameninţare, nu înseamnă că nu pot fi oameni care ar vrea să ne atace.

Norma Roberts era un reporter foarte respectat, care, de obicei, ştia ceva mai mult decât ceilalţi. Hart se întreba ce mai aflase şi de ce părea că ştie mai multe decât el.

Securitatea fusese foarte strictă chiar de la începutul Convenţiei – trebuia să treci prin mai multe şiruri de detectoare de metale, gărzi înarmate în interiorul şi în afara arenei, însă pe măsură ce se apropia de sfârşit, în ultimele două zile apoteotice, devenise vizibil mai riguroasă. În noaptea în care Prentice Alworth îşi ţinu discursul de acceptare, o parte dintre delegaţi se văzură nevoiţi să aştepte mai mult de o oră până când li se verificară acreditările.

Hart stătea împreună cu membrii delegației din California, amestecându-se printre ei ca un simplu participant anonim. Se simțea bine în tovărășia lipsită de sens a unei convenții politice, unde singura îndeletnicire serioasă era să bântui prin zonă și să bârfești. Singura surpriză era legată de vicepreședinte. Circula zvonul că Alworth îl alesese pe senatorul Harcourt din Delaware, un membru cunoscut și respectat al Comisiei de Relații Externe. Apoi zvonul fu urmat de altul, că ar putea fi un membru al Comisiei de Relații Externe, dar nu Harcourt. Prea liberal – îl considerau unii, prea conservator – susțineau alții. Dornici de senzații tari, unii erau de părere că Alworth va face ceea ce făcuse Adlai Stevenson în 1956, lansând o competiție pentru cei dornici să participe. Cineva îl întrebă pe Hart ce credea că va face Alworth.

– V-a oferit acest post, însă l-ați refuzat, nu-i așa?

Cu o expresie care sugera că întregul eveniment fusese exagerat, Hart replică:

– Nu puteam candida pentru vicepreședințe; îmi depun o nouă candidatură pentru Senat.

Era argumentul pe care i-l oferise lui Alworth, însă nu acesta era singurul motiv pentru care nu voia să candideze. Alworth reprezenta tot ce Hart ura în legătură cu politica și ambițiile înguste și stupide ale politicienilor.

– Pe cine credeți că va alege?

Hart declară că nu avea idee cine va fi; dar pentru că acela care-l întrebase era din delegația lui și avea o față prietenoasă, adăugă încet, pe un ton malițios:

– Pe cel mai mare politician din generația lor. Cu alte cuvinte, pe oricine îl va ajuta să câștige alegerile.

După ce acceptă nominalizarea, Alworth se lansă într-un discurs general, evitând cu diplomație toate subiectele despre care Hart spusese cu câteva zile mai devreme că ar trebui dezbătute de orice candidat care avea intenții serioase să conducă țara. Puțini își dăduseră seama. Era atâta emoție, atâta entuziasm incandescent în jurul unui candidat care avea șanse să

ajungă la Casa Albă, încât nu mai conta ce spunea. În plus, Prentice Alworth știa cum să țină un discurs. Cu fraze calde și curgătoare, o ironie ascuțită și un zâmbet strălucitor, chiar și atunci când rostea lucruri lipsite de sens, era seducător și reușea să te asigure că viitorul luminos la care se referea va veni în cele din urmă. Lui Hart îi amintea de Bill Clinton.

– Probabil că de la el a învățat, îi spuse lui David Allen, care stătea lângă el. A urmărit înregistrări, a împrumutat chiar o serie de gesturi de la el. Are același efect. Nu-și pot lua ochii de la el, dar la mai puțin de cinci minute după ce a terminat, nu vei găsi trei oameni care să poată reproduce o vorbă de-a lui.

Alworth se pregătea să încheie. Era pe punctul de a anunța ceea ce așteptaseră cu toții atâta vreme: opțiunea lui pentru vicepreședinte. Privi către publicul numeros, apoi către camerele TV de unde era urmărit de milioane de spectatori de acasă.

– Am decis că...

Brusc, se auzi o bubuitură, un singur pocnet răsunător. Speriat, Alworth se retrase împleticindu-se în spate. Hart sări în picioare, privind spre balconul din spate.

– E doar un balon, strigă o voce de la distanță.

Convenția, redusă la tăcere, reveni la viață. Un râs nervos umplu sala.

Alworth reveni pe scenă, făcu publicului semne cu mâna, ca să le demonstreze că nu se întâmplase nimic și încercă să glumească, motivând că fuseseră cu toții destul de stresați în ultimele zile. Însă Hart observase momentul în care Alworth își trădase frica de care probabil nu fusese conștient până atunci.

– Așadar, am decis, exclamă Alworth înainte ca toți ceilalți să aibă timp să reflecteze la cele întâmplate, senatorul Richard Harcourt va candida alături de mine, iar după alegeri va deveni vicepreședinte al SUA!

Unele zvonuri erau adevărate, în cele din urmă.

– Mai important, declară Hart atunci când reprezentanții presei veniră să-i ceară punctul de vedere, Richard Harcourt e cel mai potrivit om pentru această funcție: are experiență, este

inteligent şi bine informat. Nimeni din Senat nu ştie mai multe despre relaţiile externe. Este alegerea perfectă. Guvernatorul Alworth merită laudele noastre.

Apoi Bobby Hart părăsi convenţia cât de repede putu ca să prindă zborul spre California.

În ziua următoare, David Allen sună din Washington.

– Geniile care se ocupă de campania lui Alworth vor să organizeze un tur electoral de o zi, cu trenul, din San Francisco pînă în Los Angeles, unde va ţine un discurs important în aceeaşi noapte.

– Nu trebuie să meargă în campanie în California.

– Vor s-o facă pentru acoperirea naţională. Vor să vii şi tu cu ei.

– Pun pariu că vor, râse Hart.

– Candidezi din nou pentru Senat. Circulă o mulţime de poveşti potrivit cărora alegerea vicepreşedintelui nu ţi-ar fi picat bine. Nu văd cum ai putea să nu accepţi.

– Când vor să-l organizeze?

– Luni, de acum în două zile.

– M-au prins într-un moment foarte aglomerat. Foloseşte-te de scuza asta. Spune-le că nu am la dispoziţie întreaga zi. Am să particip începând cu ultima întâlnire dinainte de Los Angeles. Acolo ar trebui să apară întrebări în cazul în care nu vin.

Luni după-amiază târziu, Hart se urcă la penultima staţie în trenul care fusese numit Expresul Democratic şi, împreună cu câteva sute de reporteri obosiţi şi politicieni zeloşi îl însoţi pe Prentice Alworth în scurta sa vizită prin Los Angeles.

Era extrem de cald, acea arşiţă care face aerul să fiarbă şi transformă pământul în praf. Era una dintre acele zile în care Bobby Hart se simţea plin de viaţă, în după-amiezile lungi de vară şi nopţile răcoroase din California, când singurele haine de care avea nevoie erau un tricou şi o pereche de jeanşi. În timp ce trenul gonea pe şine sub cerul roşu şi necruţător, el stătea într-un vagon cu aer condiţionat şi bea dintr-o bere pe care i-o dăduse cineva, privind fără să asculte sporovăiala celor din

jur, visând să fie undeva într-un orășel din California, fără nicio grijă în afară de întrebarea dacă are suficienți bani cât să-și ducă soția la un film în acea noapte.

Stătea în vagonul-salon cu mulți alți demnitari care fuseseră invitați să-l însoțească pe candidatul democrat și cel cu care candida pe același buletin de vot. Se aflau acolo ca să-l susțină – figuri familiare ale unor politicieni cunoscuți, expresia simbolică a unității de partid. Nu aveau nimic de făcut decât să stea, ca parte a unui public select, în care oricine s-ar fi făcut remarcat numai prin absență.

Mai aveau zece minute până la Los Angeles când Prentice Alworth ieși din compartimentul său privat și-și făcu apariția. Chiar și Hart, care era obișnuit cu asemenea lucruri, putea simți avântul de energie, explozia de emoție care însoțea un candidat la președinție ca un suflu puternic și favorabil. Nimic nu se compara cu asta, senzația de apropiere de puterea supremă. Prentice Alworth dădu mâna cu Hart cu încrederea familiară a unui om care nu mai are nevoie de nimic.

– Ai ținut un discurs extraordinar la Convenție, Bobby, spuse el cu un zâmbet larg care acum, cel puțin în public, lipsea de pe chipul său de o frumusețe aspră. Nu cred că am fi putut aștepta ceva mai bun.

Apoi se îndreptă către altcineva, cu un nou set de complimente care să-l facă să creadă pe cel care le primea că Alworth era candidatul pe care-l doriseră dintotdeauna. Hart avusese ocazia să mai vadă acest ritual de vanități și ambiții, lecția prin care se demonstra cât de repede își găsește puterea susținători. Privea cu un soi de amuzament trist cum oameni care deunăzi luau în derâdere nu numai șansele lui Alworth de a câștiga, ci și calificarea acestuia, acum îi declarau cât sunt de dornici să-i susțină campania. Aici era diferența, detaliul care-l ținea deoparte, deși nu-l putea spune nimănui din lipsă de încredere: încă nu credea că Prentice Alworth are vreo legătură cu funcția de președinte.

Trenul se opri. Cei doi candidați, Alworth și Harcourt, ieșiră pe platforma din spate, unde, însoțiți de toți politicienii

care încăpuseră în spatele lor, se pregăteau să adreseze câteva cuvinte mulțimii numeroase care venise să-i vadă.

Hart așteptă până când ceilalți se adunară, apoi, nerăbdător să plece, făcu drumul înapoi prin vagonul-salon și coborî din tren. Se plimbă prin spatele mulțimii și împreună cu ceilalți îl privi pe Prentice Alworth vorbind despre planurile importante pe care noua administrație avea de gând să le înfăptuiască pentru America. Mulțimea arsă de soare îl ovaționa din ce în ce mai gălăgioasă. Alworth se alimenta din această energie, devenise o parte din ea, vorbea cu vocea mulțimii, spunându-le ce doreau să audă. Acum strigau mai tare, îi strigau numele, strigau pentru ei înșiși, strigau pentru toate lucrurile pe care el urma să le schimbe.

Purtat de nevoia politicianului de fi aproape de oameni, de a intra în legătură cu ceea ce devenise cealaltă parte a ființei sale, Alworth le spuse că ar vrea să dea mâna cu cât mai mulți dintre ei înainte să plece. Coborî pe șină, iar mulțimea se repezi, încercând să se apropie și împingând funia care trebuia să păstreze un perimetru liber. O duzină de agenți ai Serviciului Secret își strânseră imediat mâinile ca să-i rețină pe oameni.

Secondat de Harcourt, Alworth trecu de linie, încercând să dea mâna cu toți cei care se întindeau să-l atingă. Privind de la distanță, Hart era uimit de fervoarea și emoția de pe fețele celor din mulțime, oameni care, chiar dacă nu erau suficient de aproape cât să-l poată atinge pe candidat, erau cuprinși de strania euforie doar pentru că erau aproape de cei care au făcut-o. Toată lumea ovaționa, striga și râdea de contorsiunile nebunești pe care le făceau diverse persoane ca să poată atinge, fie și pentru o secundă, mâna întinsă a unui bărbat care ar fi putut ajunge președinte.

Zâmbind, Hart se întoarse cu gândul de a pleca. Directorul său de campanie, Jeffrey Stone, îl aștepta cu mașina în fața gării și ar fi vrut să evite mulțimea. Ceva îl reținuse, un lucru care i se păruse ciudat și total nepotrivit cu locul respectiv. Era cald, teribil de cald, atât de cald, încât atunci când inspirai aveai senzația că inspiri și fum. Cei mai mulți oameni erau îmbrăcați în

pantaloni scurți și sandale; chiar și cei mai în vârstă, trecuți de 60 de ani, purtau cămăși cu mânecă scurtă sau rochii de vară. Dar acolo, lângă linia de demarcație, aștepta fără nicio reacție un tânăr solitar, îmbrăcat într-un hanorac cafeniu, închis până la gât. Prentice Alworth, care dădea mâna cu mulțimea și zâmbea tuturor fețelor exaltate, se afla la mai puțin de trei pași de el.

Agentul Serviciului Secret care se afla aproape de Alworth îl observă pe bărbat în același moment. Hart se uita cum agentul încerca să ajungă la el. Probabil că își dăduse seama că era prea târziu. Sinucigașul cu bombă făcu un pas în față. Fu ultimul lucru pe care îl văzu Hart înainte ca explozia să-l orbească.

Urmă o secundă în care lumea și tot ce era în jur fu redusă la tăcere și se opri. Hart nu mai auzea nimic, apoi, dintr-odată, zgomot și vacarm pretutindeni. Oamenii strigau, unii fugeau speriați, alții înlemniseră de spaimă. Zeci de oameni, printre care mulți copii, zăceau răniți, cu fețele acoperite de sânge și cu membrele rupte și contorsionate. Hart încercă să se uite în locul unde se petrecuse explozia. Nu mai rămăsese decât un morman de resturi care ardeau și o groapă de câțiva metri adâncime. Prentice Alworth și câteva zeci de persoane, printre care și agentul Serviciului Secret care încercase să-i salveze viața, la fel și Richard Harcourt, candidatul la vicepreședinție, omul pe care Hart îl respectase dintotdeauna, muriseră cu toții pe loc.

Hart alergă în mulțime, încercând să facă tot ce putea. Își rupse o mânecă de la cămașă pe care o folosi drept garou ca să oprească hemoragia unei femei rănite a cărei arteră de la picior fusese retezată. O lăsă în grija soțului și se ocupă de următoarea persoană care avea nevoie urgentă de ajutor. Când sosiră, medicii au fost nevoiți să-l îndepărteze cu forța, fiindcă încerca să resusciteze un bărbat de 80 de ani, care murise în urma unui atac de cord provocat de oroarea carnagiului la care fusese martor.

Jeffrey Stone îl găsi pe bancheta din spate a unei ambulanțe, învelit cu o pătură peste umerii goi.

– E vina mea, spuse cu o privire întunecată și mânioasă. Ar fi trebuit să fiu în stare să previn toate astea.

Capitolul 10

– Asasinarea lui Prentice Alworth, domnule Townsend. Vreți să repet? Candidații la președinție și vicepreședinție din partea unuia dintre cele două partide politice importante – și încă 11 oameni – au murit, fiindcă un sinucigaș cu bombă s-a aruncat în aer, nu în Bagdad, ci în Los Angeles. Asasinarea, domnule Townsend! Ce-ați aflat despre asta?

– Domnule senator Hart, nu-mi place acest ton. Am făcut...

– Nu vă place tonul meu? Sunteți directorul unei agenții care nu a reușit să prevină cel mai direct atac asupra instituțiilor democratice ale acestei țări din toată istoria și nu vă place tonul meu?

– Îmi pare rău, domnule senator. Toți suntem cu nervii întinși zilele acestea. Directorul CIA deschise un carnet negru, se uită pe prima pagină, apoi trecu la a doua. Știm că planul a fost pus la cale și executat de Al Qaeda. Știm că teroristul care purta bomba se afla în SUA de aproape un an.

Hart îl privi cu un dispreț nedisimulat.

– Știm asta pentru că a trimis o casetă video unui post de televiziune din Los Angeles și a anunțat pe toată lumea de intențiile sale, dar nimeni nu a trimis nimic către Al Jazeera și niciun membru Al Qaeda – sau din altă grupare teroristă – nu și-a asumat răspunderea pentru ce s-a întâmplat. Nu vi se pare puțin ciudat, domnule Townsend? Oarecum neobișnuit?

Gura lui Townsend începu să zvâcnească nervos. Luă un creion și îl ținu cu ambele mâini, răsucindu-l încet înainte și înapoi.

– Nu aș crede că o persoană care intenționa să se arunce în aer ar fi mințit în legătură cu motivele pentru care o face, domnule senator, sau ar greși numele organizației.

– Sunt sigur că aveți dreptate, domnule Townsend, dar asta nu răspunde la întrebarea mea, nu-i așa?

Când ședința comisiei se termină, Charlie Ryan îl urmă pe Hart în biroul său. Se aruncă într-un scaun de cealaltă parte a mesei de lucru a lui Hart. Acesta privi dincolo de el, spre capătul îndepărtat al camerei și la ferestrele stropite de ploaie de furtuna care tocmai se oprise.

– Nu l-am putut opri, spuse Hart uitându-se în continuare pe geam. FBI, CIA – nici măcar n-am știut de unde să începem. Dacă ar fi pomenit cineva despre o tentativă de asasinat, ne-am fi gândit că ținta va fi președintele. Ar fi trebuit să fim mai pregătiți. Ce mod de a demonstra că democrația nu e sigură nicăieri decât să-l ucizi pe unul dintre cei doi candidați pentru cea mai importantă funcție în stat?

Încet și cu eforturi vizibile, Ryan se ridică. De la evenimentele din Los Angeles lumea devenise dură și greu de suportat. Totul părea acum o povară. Nu mai existau vremuri bune.

– Oamenii sunt speriați de moarte. Nimeni nu mai știe ce să facă. E destul de greu să le spui tuturor că ar trebui să-și vadă de treburile lor atunci când un candidat la președinție e mort, iar celălalt și-a anulat toate aparițiile publice.

Hart îl privi fix.

– Și toată lumea caută un țap ispășitor. Ai auzit în comisie. Oamenii vor să prindă pe cineva, fără să le pese prea mult cine e. Ai auzit ce-a spus președintele noaptea trecută, că singurul mod de a preveni repetarea unei asemenea catastrofe e să rămâi în luptă, să-i urmărești pe teroriști oriunde s-ar afla oricât va fi nevoie. Amintește-ți ce a spus: „dacă nu schimbăm lumea, lumea ne va schimba pe noi". Știm amândoi ce se va întâmpla. Vor pretinde și mai puține restricții în calea deciziilor lor și, dată fiind starea țării, Congresul le va da tot ce vor cere.

– E posibil să existe un membru sau doi care să obiecteze, spuse Ryan în timp ce-și intersectau privirile.

Hart își îndepărtă privirea, cu gândul la alte lucruri. Ecoul unui tunet surd se auzea încet de departe. O rază fragilă de soare pătrunse în întunericul cenușiu, colorând totul în tonuri de galben.

– A fost greu, nu-i așa? îl întrebă Ryan.

Încerca să nu pară prea empatic. Nu voia ca Hart să creadă că se îndoia de capacitatea sa de a face față evenimentelor.

Hart se uită la el, încercând să-și ceară scuze. Apoi, fiindcă erau prieteni, făcu un gest neajutorat cu mâinile.

– În fiecare noapte am același coșmar. Totul se petrece cu încetinitorul: puștiul cu hanorac maro, teroristul care nu arăta deloc a terorist, stând acolo calm, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apoi agentul Serviciului Secret Albert Humphreys, cel mai curajos om pe care l-am văzut – sărind la el. Parcă plutea în aer, plutind așa, cu brațe întinse. Apoi, o secundă mai târziu...

Hart își strânse pumnul și îl lovi ușor de bărbie. Se cutremură gândindu-se că nu va uita niciodată ce știe. Scutură din cap, în semn că era bine. Apoi scutură din nou, fiindcă nu era foarte sigur.

– A apărut un articol în *Times* în dimineața asta, remarcă el după o scurtă pauză. Sugerează că alegerile ar trebui amânate. Comitetul Național Democrat se întâlnește săptămâna asta să aleagă un nou candidat, dar cum au rămas mai puțin de două săptămâni, nu e suficient timp să facă cineva față unei campanii serioase.

– Am citit articolul. Un grup de la Justiție se întreabă cum se poate face.

Hart era surprins, dar după ce se gândi, își dădu seama către ce se îndreptau lucrurile.

– Au fost voci care au cerut amânarea alegerilor locale în New York după evenimentele din 11 septembrie. Și după Katrina au existat persoane care au cerut să se amâne alegerea primarului din New Orleans. Dar atunci nu s-a întâmplat și n-ar trebui să o facem nici acum. N-am întârziat niciodată alegerile prezidențiale. Ar fi ca și cum am ceda, nu crezi?

– Ai dreptate, nu putem, confirmă Ryan. Sau, cel puţin, n-ar trebui. Dar ce-o să se întâmple în acest weekend? Personalul de campanie al lui Douglas e îngrijorat. Nimeni nu vrea să vorbească despre asta în public, însă se crede că e posibil un val de simpatie extraordinar, iar oamenii pot considera că singurul mod în care pot demonstra teroriştilor că nu pot decide soarta alegerilor e să voteze pentru oricine îl va înlocui pe Alworth. Ryan îl cercetă din priviri pe Hart.

– Persoana care-i îngrijorează cu adevărat eşti tu. După discursul pe care l-ai ţinut în convenţie, după ce-ai făcut în Los Angeles în urma atacului, dacă vrei, nominalizarea îţi aparţine.

– Când mi s-a dat şansa, nu am candidat; acum... Nu, după tot ce am văzut. Ar părea că iau ceva de la mort, ceva ce nu mi-a aparţinut niciodată. Ar trebui să fie cineva care a candidat în alegerile primare din partid.

– Nu e un motiv bun, Bobby, insistă Ryan. Cei care au candidat în preliminarii împotriva lui Alworth au pierdut. Ai putea repune ţara asta pe picioare. Douglas e un prost. Va fi mai rău decât ce avem acum, dacă se poate.

– Nu pot. N-am putut nici până acum din cauza lui Helen, iar acum, după tot ce s-a întâmplat...

Era aşa cum bănuia Ryan: Hart renunţase să candideze pentru preşedinţie din cauza soţiei. Îl admira pentru asta.

– Cum se mai simte? Mai bine?

Hart se uită în altă direcţie.

– Mai bine? Da, aşa cred.

Ryan se ridică, dorind să plece.

– Nu te teme, îi spuse cu un zâmbet aspru. Ţara va trece şi de asta. Ne-am descurcat şi în situaţii mai rele.

– Da, ne-am descurcat, nu-i aşa?

Hart îşi amintea panica pe care o văzuse în jurul său în ziua aceea îngrozitoare în Los Angeles, dar îşi amintea şi de nenumăratele acte de eroism. Oameni care, deşi aveau răni severe, se grăbeau să-i ajute pe cei din jur. Şi, dacă existaseră congresmani şi senatori care nu se gândiseră la nimic mai bun decât să ceară cu înverşunare şi fără minte răzbunarea, erau şi oameni ca

Charlie Ryan, care îndemnaseră la răbdare, la tărie morală şi la respectarea decentă a opiniilor celorlalţi. Ţara reacţionase bine în condiţiile respective, poate cu mult mai bine decât ar fi reuşit orice altă ţară.

Hart îşi petrecuse restul săptămânii în Washington. Camera Reprezentanţilor şi Senatul se reuniseră într-o sesiune la câteva zile după asasinat. Campania politică fusese întreruptă câtă vreme ţara îşi îngropase morţii, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Forţele americane intraseră în alertă în toată lumea, iar Gărzile Naţionale fuseseră chemate să protejeze populaţia de un alt atac terorist. Toată lumea aştepta cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla.

Vineri după-amiază, David Allen a fost informat că toată lumea – cel puţin cei din Washington – îl aştepta.

– Va fi Jeremy Taylor. Am aflat de la sursa din Comisia Naţională.

Taylor, senator senior din Illinois şi membru superior al Comisiei pentru Relaţii Externe din Senat, candidase la preziden ţiale, însă nu reuşise să primească suficient sprijin popular. Fusese unul dintre primii candidaţi care se retrăseseră.

– Puternic, respectabil, însă nu a câştigat niciodată în alegerile primare.

– Nimănui nu-i pasă de asta, răspunse Allen. Este exact aşa cum ai spus – puternic şi respectabil, o persoană în care oamenii pot avea încredere. Oferă stabilitatea de care are nevoie ţara. În plus, ştie mai multe despre politica de apărare şi despre forţele armate decât oricine altcineva. O să-l învârtă pe Douglas pe degete în discuţii.

– Ce zici de a doua întrebare? Ce va face Comisia Naţională în privinţa amânării alegerilor?

– Nimeni nu e de acord cu asta acum. Taylor îi va aduce pe câţiva dintre oamenii săi, însă echipa care l-a susţinut pe Alworth va rămâne. Ei cred că pot câştiga, iar eu nu sunt sigur că nu sunt de acord cu ei.

Hart se uită la ceas.

– E trecut de nouă. De ce nu pleci?

Allen aruncă o privire spre mormanul de documente de pe biroul său. Nu acesta era motivul pentru care se afla încă aici, şi Hart o ştia. Întotdeauna erau grămezi de hârtii pe biroul lui Allen.

– N-ai fi aici dacă n-aş fi şi eu. Nu trebuie să mă păzeşti. N-o să mi se întâmple nimic aici.

Allen încercă să nege, dar Hart îl opri cu o privire.

– Plec oricum în câteva minute. A fost o zi lungă. Ne vedem mâine.

Deşi protesta că mai are de lucru, Allen îşi înşfăcă haina din cuier şi se îndreptă spre uşă. Hart se întoarse la biroul său, şi mâzgăli câteva notiţe legate de planurile de a doua zi, apoi îşi adună lucrurile. Cu servieta sub braţ, încuie uşa biroului său privat şi părăsi clădirea.

Luna fusese acoperită de nori şi o ceaţă groasă se lăsase peste strada străjuită de copaci. Un vânt mohorât şuiera printre frunzele groase de toamnă. Lui Hart i se păru că aude ceva. Se opri şi se uită în spate, însă nu văzu nimic. Se ironiză singur la gândul că, de când cu evenimentele din Los Angeles, imaginaţia îi juca extrem de uşor feste. Pornind de la acele întâmplări şi imaginea lui Gunther Kramer mort, se întreba dacă nu cumva îi fusese atins vreun nerv, atâta vreme cât începuse să aibă reacţiile întârziate despre care citise. Le spunea întotdeauna oamenilor să nu se lase cuprinşi de frică şi, cu toate astea, frica, nu de ceea ce i se putea întâmpla lui, ci de ceea ce se putea întâmpla pur şi simplu, părea să-l însoţească pretutindeni.

Ajunse la maşină şi încercă să deschidă uşa. I se păru că aude din nou nişte paşi în spate.

– Nebunule, îi scăpă, ruşinându-se de propria slăbiciune, însă o mână apăru brusc de nicăieri şi-l apucă de braţ. Întorcându-se, se trezi faţă-n faţă cu o stafie. Nu se poate!

Dieter Shoenfeld îl asigură că era el. Apoi, înainte ca Hart să poată rosti vreun cuvânt, Shoenfeld se îndreptă în grabă către cealaltă portieră a maşinii.

– Urcă! strigă el. Trebuie să plecăm de aici. Nu trebuie să fim văzuţi.

Capitolul 11

Dieter Shoenfeld se schimbase. Faţa i se scofâlcise, iar cearcănele din jurul ochilor deveniseră mai adânci şi mai întunecate decât înainte. Părea aproape epuizat.

– De ce nu m-ai sunat? îl întrebă Hart. De ce nu m-ai anunţat că eşti aici? Dacă n-am mai auzit nimic despre tine am crezut...

– Că sunt mort. Se uită la Hart, care pornise maşina. Au fost momente în ultimele zile când chiar credeam că sunt sau că nu mai am mult. E o minune că sunt încă în viaţă. E un miracol că tu eşti în viaţă.

Erau zeci de întrebări pe care Hart ar fi vrut să i le pună. Nu se mai gândea la drum, la locul unde ar fi putut merge. Conducea la întâmplare, nu foarte departe de Capitoliu. Îşi întorcea capul doar ca să-l privească pe Shoenfeld în ochi.

– E o minune că sunt încă în viaţă? Spune-mi ce se întâmplă. De unde nevoia asta bruscă de discreţie?

– După ce am să-ţi spun, nu vei mai pune întrebarea asta. Se uită în faţă. Unde mergem?

– Unde stai? Putem discuta acolo.

Shoenfeld stătea în întuneric, privind Capitoliul care se vedea luminat în noapte. Nu spunea nimic, se uita în continuare pe fereastră, cu o expresie ciudată întipărită pe chip.

– Roma, spuse în cele din urmă, fără un scop evident. Asta a fost prima şi cea mai puternică impresie pe care am avut-o cînd am venit aici pentru prima dată, cu ani în urmă. Roma, aşa cum trebuie să fi fost cu două mii de ani în urmă, un oraş aflat în centrul lumii, în care fiecare clădire, fiecare stradă era

expresia vizibilă a măreției sale. Washingtonul a fost construit în același fel, cu bulevarde largi și Capitoliu, centrul de guvernare, ridicat pe un deal, dominând împrejurimile.

– Dieter, nu cred că înțeleg ce legătură au toate astea cu...

– Roma, repetă Shoenfeld. Am uitat ce a devenit Roma.

După felul în care vorbea, se vedea că Shoenfeld era obosit și delirează. Nimic din ce spunea nu avea sens.

– De când n-ai mai dormit? îl întrebă Hart, convins că aceasta era cauza. Spune-mi unde stai. Te duc acolo. O să faci un duș, îți schimbi hainele, apoi mergem să mâncăm ceva și o să-mi povestești ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni.

Shoenfeld întinse mâna și o puse pe umărul lui Hart.

– Știu, crezi că bat câmpii, și probabil că o și fac, dar încerc să-ți spun ceva.

– Spune-mi după masă. Unde să te duc?

– Nu locuiesc nicăieri, nu m-am cazat la hotel. Vin direct de la gară.

– De la gară? Nu ai venit cu avionul la Washington?

– Vin cu trenul de la New York. N-am putut să risc.

– Să riști? Nu înțeleg.

Shoenfeld clătină din cap. Avea de gând să-i explice mai târziu.

– Vreau să vezi ceva. Putem merge la casa ta din Georgetown? Ar trebui să fim în siguranță acolo. Nu cred că m-a urmărit cineva. Cred că am scăpat de ei în New York.

– Ai scăpat de ei în... Da, sigur, putem merge la mine acasă. Poți să stai acolo. Avem suficient loc. Dar de ce te temi că te-ar putea urmări cineva?

– Fiindcă am aflat ce înseamnă Rubicon. Nu s-a terminat, Bobby. Gunther avea dreptate: Rubicon abia a început.

Shoenfeld era atât de nervos, precipitat și tensionat, încât cu greu putea sta pe loc. Se uita în permanență în jur, să vadă dacă nu sunt urmăriți. De câte ori treceau printr-o intersecție, își plimba ochii de pe o parte a străzii pe cealaltă și se afunda mai adânc în scaun. Ținea în brațe o servietă neagră, singurul bagaj pe care-l avea.

– Am primit o scrisoare de la un avocat din Damasc, un om cu un caracter îndoielnic, pot spune, o persoană pe care Gunther o cunoştea de câţiva ani şi cu care avusese relaţii, cel puţin ocazional. Mi-a scris să mă anunţe că Gunther îi lăsase un colet care trebuia să-mi parvină dacă i se întâmpla ceva. Şi cum Gunther acum era „din nefericire mort" – este expresia pe care a folosit-o – voia să mi-l dea. A intrat în detalii, menţionând anumite cheltuieli – o sumă exorbitantă, după părerea mea – pe care a trebuit să le suporte atâta vreme cât coletul era în grija lui. Fiindcă Gunther îi fusese prieten, declara că e de acord să suporte o parte din cheltuieli şi era dispus să accepte nu mai mult de echivalentul a zece mii de dolari pentru tot deranjul. Exista o singură dificultate – din anumite considerente, nu putea accepta decât bani gheaţă. Mi-a sugerat să merg în Damasc, unde puteam face schimbul personal.

– Aşa că te-ai dus în Damasc...

Shoenfeld privi peste umăr pe geamul din spate.

– Aceeaşi maşină ne urmăreşte de ceva vreme... nu, a schimbat direcţia. E în regulă. Ce? Da, m-am dus la Damasc. Mă duceam acolo oricum. Trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu Gunther şi ce aflase despre Rubicon. Speram să găsesc ceva în apartamentul lui – o bucată de hârtie, poate un jurnal – o dovadă scrisă de la care să pornesc.

– Şi ai găsit? întrebă Hart, nerăbdător să afle ce descoperise Shoenfeld.

Însă Shoenfeld avea prea multe de spus şi nu voia să uite niciun detaliu. Clipi de câteva ori şi dădu din mână ca să respingă orice întrerupere.

– Am ajuns în Damasc acum două săptămâni. Parcă ar fi trecut doi ani. Avocatul mă aştepta în biroul său, o văgăună întunecată, plină de muşte, într-o clădire cu trei etaje fără lift. Avea o singură fereastră, dar o perdea ieftină oprea lumina să pătrundă în încăpere. Întâi am crezut că se afla acolo pentru că în Damasc e o căldură insuportabilă, dar pe măsură ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, mi-am dat seama că perdeaua acoperea în

permanență fereastra, cel puțin atunci când avocatul nu era singur. Avea cea mai scârboasă figură pe care am văzut-o vreodată: gras, cu buze groase și vinețiu și ochi mici și răutăcioși. Era suficient să pară urât, însă pățise ceva, un lucru care... la început nu-ți dădeai seama. Avea obiceiul să-și țină capul întors, în așa fel încât îi vedeai numai obrazul stâng, dar chiar și așa nu putea ascunde ce pățise. Obrazul drept, începând de la ochi și până la colțul buzei îi fusese desfigurat în mod crud și macabru, rămăsese doar o urmă din carnea care fusese mâncată de acid. Mi-a spus că era opera poliției secrete încă de pe vremea când era student, fiindcă făcuse greșeala de a distribui o petiție care îndemna la pace și alegeri libere.

– Nu mi-am dat seama, spuse el cu un rânjet de-a dreptul înfricoșător, că aveam alegeri libere și corecte, iar președintele Assad câștiga întotdeauna cu mai mult de nouăzeci la sută din voturi.

Shoenfeld a strâns mai tare la piept servieta. Amintindu-și o clipă ce văzuse, s-a uitat cu atenție în față. Avea o privire extrem de hotărâtă.

– Reușise cumva să-și termine studiile, însă nu mai avea nicio șansă, după ce i se întâmplase, să-și continue cariera. Trăia la periferie, ca un proscris, fiind nevoit să accepte orice slujbă care i se oferea. A devenit membru al rezistenței siriene, în măsura în care putea exista una. Așa l-a cunoscut pe Gunther sau, mai bine zis, așa l-a cunoscut Gunther pe el. Nu știa cum auzise Gunther de el. Tot ce știa era că Gunther părea să cunoască pe toată lumea.

Shoenfeld făcu o pauză, se uită la Hart și dădu din cap în semn că era de acord cu spusele sirianului.

– Gunther a avut întotdeauna acest talent. Cunoștea pe toată lumea – nu doar prietenii și dușmanii, ceea ce a făcut ca lucrurile...

Hart intrase pe podul care ducea către Georgetown. Strada principală, în mod obișnuit aglomerată chiar și într-o seară din mijlocul săptămânii, era acum aproape părăsită. După atacul

din Los Angeles oamenii nu mai ieşeau în oraş, iar atunci când o făceau, nu stăteau prea mult. Hart coti la dreapta, apoi, după două blocuri, încă o dată la dreapta. Strada pe care locuia era mai întunecată decât de obicei. Felinarele de pe stradă erau aprinse, dar majoritatea caselor din cărămidă îngustă erau slab luminate, din loc în loc puteai vedea o lumină aprinsă la etajul al doilea sau al treilea, de obicei în spatele jaluzelelor, aproape toate trase.

– Aproape am ajuns, spuse Hart, încercând să-l liniştească. După colţ, pe aleea din spate.

Shoenfeld privi în urmă; apoi, ca să fie sigur, se mai uită o dată.

Hart parcă în garajul de pe aleea din spate. Încercă să aprindă luminile de la curtea din spate, ca să vadă drumul spre uşa de la bucătărie. Shoenfeld îi puse mâna pe braţ, sugerându-i să renunţe. Împiedicându-se de prima treaptă a terasei, Hart începu să blesteme în barbă. Reuşi cu greu să descuie uşa, apoi, după ce Shoenfeld fu în siguranţă înăuntru, îşi aminti s-o încuie la loc. Nu aprinse nicio lumină până când nu ieşiră din bucătărie, apoi trecură prin sufragerie până în camera de zi din faţă.

Shoenfeld stătea aşezat pe mijlocul canapelei, ţinând în continuare servieta în braţe. Se uită în bibliotecă, cu ochiul experimentat al unui om care citise mult. Părea că se relaxează, că se bucură de prezenţa unor lucruri familiare, sute de cărţi într-o cameră bine mobilată. Lăsă servieta deoparte şi începu, fără să-şi dea seama, să studieze titlurile. Hart îi pregăti ceva de băut.

– În maşină îmi povesteai despre Damasc – despre avocatul sirian care avea ceva ce-i aparţinuse fratelui tău.

Shoenfeld amestecă gheaţa din pahar, apoi sorbi o gură pe îndelete.

– Mulţumesc pentru asta, spuse, făcând semn spre băutură în timp ce-o punea pe măsuţa din faţă. Şi pentru tot.

Se mută la capătul canapelei şi se lăsă pe spate. Hart stătea în fotoliul aflat de cealaltă parte a mesei.

– Da, avocatul sirian. Mi-a părut rău pentru el. Era imposibil să nu-ţi fie milă de el pentru ce-i făcuseră. Asta nu schimba

cu nimic faptul că era un hoț, și i-am spus-o: „Îmi povestești ce prieten bun ți-a fost Gunther, cât a încercat să te ajute și, cu toate astea, insiști să plătesc zece mii de dolari înainte să-mi dai ceea ce te rugase el?“ Nu l-a deranjat întrebarea, mă înțelegi. Și-a desfăcut pur și simplu palmele lui murdare și slinoase și mi-a explicat că, așa cum știa și Gunther, era sărac și obligat să câștige bani după cum putea.

– Așa că i-ai plătit?

– Sigur că i-am plătit. Nu m-am gândit nicio clipă să nu-i plătesc. Trebuia să aflu ce-mi lăsase Gunther. I-am dat toți banii, așa cum ceruse, peșin. Apoi a deschis un sertar și a scos un plic mare pe care, după cum mi-am dat imediat seama, îl deschisese deja. Nu era nimic înăuntru.

– Era ceea ce înțelegea un sirian prin ideea de glumă. Un asemenea om, ei bine... cred că n-a mai avut așa ocazii să se distreze. Expresia de pe fața mea i s-a părut amuzantă. Înainte să apuc să spun ceva – ce cred despre el și glumele lui –, a deschis același sertar și a scos un pachet mic. Fusese în plic, însă nu era deschis. Probabil că sirianul trăise o anume bucurie după ce, descoperind ce era în plic, ceea ce-mi lăsase Gunther, a comis gestul onorabil de a nu căuta mai departe. E greu să explici cuiva care nu e obișnuit cu mentalitatea siriană, dar situația semăna întru câtva cu aceea a unui om care jefuiește o bancă, dar nu se gândește să se atingă de bani. E un lucru pe care nu l-am putut înțelege niciodată.

– Pachetul ce conținea?

– Ajung și la asta. Întinse mâna după pahar, luă o înghițitură, o savură o clipă, apoi reveni la Hart. O cheie și o scrisoare; scrisoare pe care nu am citit-o acolo, în birou, ci mai târziu, când m-am întors la hotel. Întâi m-am gândit că e cheia unui seif, aflat probabil undeva în Elveția – unde s-ar fi putut găsi și banii pe care-i strânsese de pe urma... ei bine, ceea ce făcuse în anii de după ce părăsise Germania definitiv. Dar nu era așa. Era cheia unei cutii pe care o ținea ascunsă în apartamentul său. Scrisoarea conținea o listă, un fel de inventar al

obiectelor aflate în cutie. M-am dus la apartament. L-am mituit pe proprietar să-mi dea voie să intru. Nu mai era nimic înăuntru, locul fusese golit. Proprietarul spunea că pătrunsese cineva cu forța. Am întrebat dacă pot rămâne singur câteva minute. În baie, sub o dală desprinsă în spatele toaletei, exact în locul descris de Gunther, am găsit cutia de metal.

Hart devenea din ce în ce mai curios și mai lipsit de răbdare cu fiecare clipă.

– Scrisoarea conținea informații despre Rubicon? Era ceva în cutie care...?

Shoenfeld clătină din cap. Ochii îi străluceau cu intensitate, amintindu-și tot ce văzuse în Damasc.

– Scrisoarea. Da, scrisoarea. Conținea lista, inventarul de care ți-am pomenit, dar mai era încă o listă, în care erau trecute șapte nume, având fiecare o adresă în Orientul Mijlociu – trei adrese în Cairo, două în Damasc, una în Bagdad și una în Tel Aviv. Spunea că atunci când voi citi scrisoarea el va fi mort, iar cei șapte erau oameni în care puteam avea încredere – oameni care mă vor ajuta, dacă va fi nevoie, să aflu ce se întâmplase.

– Nimic despre Rubicon?

– Ba da, dar puțin mai târziu.

– Era ceva în cutia de metal pe care ai găsit-o?

– Da, însă legătura era indirectă. Erau câteva pașapoarte, cu fotografii modificate și cu nume diferite. Erau mulți bani lichizi, monede din diferite țări. Și mai era o carte.

– O carte? Ce fel de carte?

– O carte veche, foarte veche, renumită, scrisă în greceşte. O am cu mine. Făcu semn către servieta neagră care era lângă el pe canapea. Asta și alte câteva lucruri care m-au ajutat să înțeleg ce făcea Gunther când a fost omorât.

Dieter Shoenfeld era unul dintre cei mai sofisticați și mai cosmopoliți bărbați pe care-i cunoscuse Hart. Nimic nu părea să-i perturbe calmul – cel puțin așa credea Hart. Și iată-l acum, la numai câțiva pași distanță, cu o față la fel de uimită ca și a altor oameni pe care-i întâlnise Hart.

– Anumite pasaje erau subliniate, am găsit note scrise de mâna lui Gunther pe margine, însă nimic mai mult decât simpla

informație că, din anumite motive, începuse un studiu serios al istoriei romanilor. Primul pasaj marcat era descrierea lui Cezar și a armatei sale trecând Rubiconul.

– Dar cum poate asta... în afară de nume?

Lui Shoenfeld îi străluceau ochii de bucurie la gândul celor aflate, deși lucrurile păreau în continuare greu de crezut.

– Apoi am găsit-o, prinsă între ultima pagină și coperta din spate: o bucată de hârtie subțire, împăturită în patru. Gunther construise o diagramă care conținea anumite paralele istorice. La sfârșitul paginii – aici, dă-mi voie să-ți arăt!

Deschise servieta neagră și scoase cu grijă un singur volum gros. Pielea de pe copertă era zgâriată și ruptă la colțuri, din cauza vremii și a uzurii. Hârtia cerată era acolo unde o găsise. Îi dădu cartea lui Hart, care desfăcu hârtia pe care fusese desenată o diagramă foarte minuțioasă. Hart se uită la ea, apoi i-o restitui.

– Pare a fi în germană și...

– Da, iartă-mă. Ar fi trebuit să țin minte. Dar vezi numele Rubicon mâzgălit deasupra primei din cele două coloane – lista paralelelor istorice? Prima coloană se referă la istoria romanilor. Dar vezi, pe a doua coloană, apare din nou numele. De data asta nu e la început, ci la sfârșit. Gunther și-a dat seama. Rubicon a însemnat începutul unor lucruri în Roma și urma să fie sfârșitul altora în America. Rubicon înseamnă mai mult decât ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles. Acela a fost doar începutul.

– De unde știi asta – din câteva pasaje subliniate într-o carte veche și o diagramă ciudată, desenată pe o foaie de hârtie?

– E mai mult, mult mai mult. Cele șapte nume pe care mi le-a dat Gunther. Am găsit șase dintre ei. Am aflat că Gunther nu a fost omorât de o organizație teroristă. Gunther a...

– A i spus că i-ai găsit pe șase dintre ei, a spus Hart, întrebându-se dacă a ratat ceva. N-ai spus că erau șapte?

– Mohammed al Farabi. Ar fi trebuit să fie în Cairo, însă nu mai e acolo. Din câte am putut afla, se mută în mod constant. Ar trebui să-l întâlnesc săptămâna viitoare. E posibil să aibă ultima piesă din puzzle.

Telefonul de sus începu să sune. Helen era singura care folosea acest număr.

– Trebuie să răspund. Nu durează mult, spuse Hart lăsându-l pe Shoenfeld în camera de zi şi se grăbi să ajungă în dormitorul de la etaj.

Era Helen şi părea să se simtă mai bine decât în ultima vreme.

– Voiam doar să-ţi aud glasul, spuse ea. Izbucni în râs şi începu să-l tachineze cu lucrurile care-i lipseau. Stau şi privesc apusul de soare în cea mai frumoasă zi pe care am văzut-o vreodată. Cerul e portocaliu şi roşu şi purpuriu, iar oceanul are o strălucire care seamănă cu aurul lichid. Ţi-ar plăcea să fii aici în seara asta, Bobby Hart, sunt sigură că ţi-ar plăcea. De ce nu vii acasă, să stai cu mine?

– Am un zbor de dimineaţă. Am câteva treburi de rezolvat după-amiază, dar promit că voi ajunge la cină.

Ea începu din nou să râdă, tachinându-l cu acelaşi timbru al vocii.

– Cred că nu mai ştiu să gătesc. Nu vrei să mergem undeva, numai noi doi?

Îi vedea chipul în lumina lumânării, cu un zâmbet care-i dansa neîntrerupt pe buze. Îi auzea trilurile de râs, aşa cum făcea înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.

– Am stabilit o întâlnire. Ne vedem.

Dintr-odată, se auzi o larmă teribilă şi violentă, urmată de zgomot de sticlă spartă.

– Ce s-a întâmplat, Bobby?

Auzi un zgomot puternic de paşi alergând pe palierul de dedesubt, apoi un strigăt, vocea lui Dieter şi o pocnitură de armă. Casa fu învăluită de linişte.

Capitolul 12

– E u sunt bine, şopti în receptor şi apoi închise.

Se apropie de uşa deschisă de la dormitor, încercând să vadă ce se întâmplă jos. Zări doi bărbaţi înarmaţi care percheziţionau casa. Se lipi de perete, încercând să-şi ţină respiraţia.

– Unde-i celălalt? spuse unul din ei cu o voce gravă şi grăbită. Ar fi trebuit să fie doi! Nu e aici – încearcă sus!

Hart se uită în spatele lui, la fereastra aflată în cealaltă parte a dormitorului. Singura lui şansă era să sară.

– Nu contează, spuse celălalt, nu mai e timp. Poliţiştii o să ajungă aici în câteva minute. Ia servieta şi hai să plecăm.

Luminile începură să se aprindă în tot cartierul. Sunetul sirenelor se auzea în depărtare, venind din ce în ce mai aproape. Hart coborî şi-l găsi pe Dieter Shoenfeld prăbuşit pe canapea, cu ochii deschişi şi cămaşa plină de sânge. Servieta neagră dispăruse, dar cartea, volumul vechi de istorie romană, cu toate hârtiile importante împăturite înăuntru, rămăsese pe măsuţă, la vedere.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai puternic. Puse cartea pe un raft unde nu putea fi văzută şi apoi, cât putu de repede, cotrobăi prin buzunarele lui Dieter, căutând un semn care i-ar fi putut dezvălui ce aflase Shoenfeld despre Rubicon. Găsi un carnet mic, pe care îl bagă în buzunar, apoi se repezi spre uşă, de unde le făcu disperat semn cu mâna poliţiştilor.

O maşină de poliţie opri zgomotos şi doi ofiţeri înarmaţi, îmbrăcaţi în uniforme, veniră în grabă spre casă.

– Sunteţi bine? întrebă unul dintre ei, cercetând holul gol. Ce s-a întâmplat?

– Au intrat prin spate. Eu eram sus, dar Dieter...

Hart făcu semn spre camera de zi. Acolo...

Apărură alte maşini de poliţie şi, în câteva minute, se strânse o mulţime de oameni în stradă. Poliţiştii instalaseră un cordon în faţa casei şi începuseră să cerceteze încet şi metodic curtea din spate.

– Asta nu e o spargere nereuşită, îi spuse unul dintre ofiţeri partenerului său. Se vede după modul în care ticăloşii au pătruns pe uşa din spate. Au scos-o din balamale, l-au împuşcat pe nenorocit şi au spart toate geamurile. N-a fost un jaf, a fost o nenorocită de execuţie.

La douăzeci de minute după sosirea poliţiştilor, un detectiv îl găsi pe Hart în biroul de lângă dormitorul de la primul etaj.

– Locotenent Coleman, domnule senator, Leonard Coleman. Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

Leonard Coleman avea aproape şaizeci de ani, un detectiv de culoare, cu o vorbă domoală şi reţinută.

– Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat? Ştiu că cineva – doi bărbaţi, din câte am înţeles – au intrat pe uşa din spate şi l-au împuşcat mortal pe prietenul dumneavoastră, domnul Shoenfeld. E clar că au venit cu intenţia de a omorî pe cineva, aşa că întrebarea justificată e dacă trebuia să fiţi dumneavoastră, domnule senator.

– De cât timp sunteţi detectiv, domnule locotenent?

– De aproape douăzeci de ani.

– Majoritatea asasinatelor sunt ceea ce se numesc „crime pasionale", nu-i aşa?

– Majoritatea, da, însă nu şi în cazul acesta. Dar ştiţi asta, aşa că, dacă nu vă supăraţi, de ce mă întrebaţi?

– Nu sunt sigur; poate că încerc să plasez faptele în categoria corectă. Am fost în Los Angeles şi...

– Ştiu, domnule. Ştiu unde aţi fost şi ştiu şi ce aţi văzut.

– În noaptea asta, deşi n-am văzut tot ce s-a întâmplat, ştiu ce s-a întâmplat. Ce s-a întâmplat în Los Angeles –nu a fost o

crimă pasională. Stătea acolo, liniştit, la fel de calm ca orice alt om; în ochii lui nu vedeai teamă, mânie sau ură. Era un credincios – dacă vreţi, un zelot – o persoană care n-ar fi socotit nicio clipă că ceea ce face e un lucru rău. În noaptea asta, doi bărbaţi – îi aruncă locotenentului o privire scurtă şi plină de înţeles – doi bărbaţi albi de treizeci, patruzeci de ani, unul din ei avea mustaţă, iar celălalt, un accent de New York sau New Jersey, nu sunt sigur care dintre ele – nu erau teroriştişi nici din Orientul Mijlociu. Era să uit – unul avea cel puţin 1,80 m, iar celălalt era mai scund şi lat în umeri.

– Sunt informaţii foarte bune, domnule senator. Ne vor fi de folos.

– Mă îndoiesc.

– Dumneavoastră...?

– N-au venit aici să plătească o poliţă. Nu era ceva personal. Erau asasini profesionişti. Şi, ca să vă răspund la întrebare, veniseră să ne împuşte pe amândoi. Eram sus, în dormitor. Primisem un telefon de la soţia mea, care e în California. L-am lăsat pe Dieter în camera de zi. Au spart uşa, l-au ucis pe Dieter şi au pornit să mă caute pe mine. Cel puţin asta intenţionau. Singurul motiv pentru care sunt încă în viaţă e fiindcă şi-au dat seama că, după zgomotul pe care-l făcuseră, nu mai aveau timp.

– Sunteţi sigur că voiau să vă ucidă şi pe dumneavoastră?

– Asta e partea interesantă. Nu ştiau pe cine urmăresc, pe cine trebuiau să ucidă. Unul din ei i-a spus celuilalt după ce l-a împuşcat pe Dieter: „Ar fi trebuit să fie doi".

– Şi altceva, domnule senator? Mai e şi altceva, nu-i aşa?

– Nu sunt sigur. La început am crezut că... Dieter credea că era posibil să fie urmărit şi...

– De ce credea asta, domnule senator? De ce ar fi crezut domnul Shoenfeld – după actele de identitate din portofel, cred că era cetăţean german – de ce ar fi crezut că era urmărit?

– Sunt anumite lucruri pe care nu vi le pot spune. Se ocupa de ceva, încerca să afle anumite lucruri.

Coleman emise o ipoteză.

– Bănuiesc că există o legătură cu evenimentele din Los Angeles, domnule senator.

Hart îl privi cu mai multă considerație, dar nu-i răspunse direct.

– N-am știut că o să vină. A apărut în fața biroului meu, ne-am plimbat puțin cu mașina și am ajuns aici, în cele din urmă. Dacă era urmărit, probabil că persoanele respective au venit după noi până aici. Acum, când mă gândesc, nu găsesc logica tuturor lucrurilor. Eram aici de cincisprezece, douăzeci de minute, mă întreb cum ar fi putut contacta doi ucigași, doar dacă...

– Dacă asasinii fuseseră deja angajați. Ceea ce înseamnă, domnule senator, că veniseră aici pentru dumneavoastră. Cineva vă supraveghea locuința, ca să-i poată anunța când ajungeți.

Coleman cercetă încet și îndelung biroul, se uită la pereții acoperiți de cărți și fotografii, imagini cu oameni de stat și politicieni zâmbind, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Își întoarse privirea către singura fotografie de pe biroul senatorului.

– Soția dumneavoastră? Se înclină puțin să se uite mai bine. Foarte frumoasă, remarcă, aprobând printr-o mișcare din cap. Spuneți că e în California?

– Da, la locuința noastră din Santa Barbara.

Coleman ascultă o clipă agitația de jos.

– Ar putea fi un loc potrivit și pentru dumneavoastră. Nu înțeleg de ce ar vrea cineva să vă ucidă, însă, după tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, nu cred că se vor opri aici.

Coleman scoase un carnet din buzunar și îl deschise. Cu un scris mic și ilizibil, își notă rezumatul detaliilor pe care le aflase. Apoi îl rugă pe Hart să-l însoțească afară și să-i povestească tot ce se întâmplase din momentul în care sosise împreună cu Shoenfeld.

– Am intrat pe alee, îi explică Hart. Îi arătă drumul de la garaj până la stradă. În același fel în care intru în fiecare seară.

Coleman se aplecă. Ridică cu grijă, într-o batistă, resturile unei țigări.

– Fumați, domnule senator?

– Dieter fuma, dar n-a făcut-o în seara asta.

Coleman puse ţigara într-o pungă de plastic. Făcu semn spre stradă, în direcţia pe care i-o arătase Hart.

– Probabil maşina lor era parcată undeva pe stradă. E destul de întuneric. Nimeni nu i-ar fi observat. Au venit pe jos pe alee – maşina ar fi făcut prea mult zgomot. Unul din ei fuma o ţigară, din obişnuinţă, probabil ca să se liniştească. Se poate să fi stat aici puţin, s-au uitat în jur să se asigure că nu vine nimeni, apoi s-au îndreptat spre uşă. Vom trimite asta la criminalistică, spuse el în timp ce punea punga în care se afla ţigara în buzunar, să vedem ce aflăm.

Mai zăboviră puţin lângă garaj.

– Aţi coborât din maşină – dumneavoastră şi domnul Shoenfeld – şi v-aţi dus direct în casă. Aţi aprins luminile, aşa cum sunt acum?

– Nu, am vrut, dar Dieter mi-a spus să nu le aprind. Se temea atât de tare că putea fi urmărit, încât...

– Da, dar asta confirmă ce aţi spus mai devreme în legătură cu lucrurile pe care le-aţi auzit. Unul dintre ei a spus că „ar trebui să fie doi". Asta înseamnă că nu v-au văzut pe amândoi. Nu se poate să vă fi urmărit. Da, în regulă, să continuăm. Aţi traversat curtea şi toate luminile erau stinse. Aţi intrat în bucătărie. Ce s-a întâmplat după aceea?

Hart îl conduse pe Coleman în bucătărie, apoi, aşa cum făcuse şi cu Shoenfeld, trecură prin sufragerie până în camera de zi. Un poliţist făcea ultimele fotografii ale cadavrului. Hart nu se putu uita. Se îndepărtă. Coleman îi spuse ceva fotografului, care termină în grabă.

– Aţi spus că domnul Shoenfeld trebuia să rămână aici peste noapte, dar nu văd să fi avut bagaje.

– Nu avea decât o servietă, replică Hart. Stătea lângă biblioteca din apropierea ferestrelor din faţă, privind fix spre podea. Făcu un efort să-şi ridice privirea spre canapeaua murdară de sânge. Era acolo, lângă el.

– Nu mai e acolo.

– Nu, unul din ei – îmi amintesc acum – i-a spus celuilalt să o ia înainte să plece.

Coleman se uită la Hart, apoi la cadavrul lui Shoenfeld, care era pus într-un sac de plastic negru și așezat pe o targă. Avea o privire îngrijorată.

– Dar n-a fost un jaf. Nu au venit aici să fure ceva. De ce s-ar fi deranjat să ia servieta dacă nu știau – sau cei care i-au trimis nu știau – ce era în ea?

Hart înțelegea implicațiile sau cel puțin așa credea.

– Înseamnă că Dieter avea dreptate. Era urmărit, pentru că altfel nimeni n-ar fi putut să știe că era aici. Dar asta înseamnă...

– Că oamenii care-l urmăreau sunt aceiași indivizi care vor să vă ucidă pe dumneavoastră. Coleman îi aruncă lui Hart o privire iscoditoare. Ați încercat amândoi să dezlegați misterul evenimentelor din Los Angeles. Citesc ziarele, domnule senator. Toată lumea știe ce probleme ați ridicat. Din această cauză a venit domnul Shoenfeld aici în seara asta, nu-i așa – tocmai din Germania, fără bagaje, doar cu o servietă? Era ceva urgent. Ce conținea? Ce aflase?

– Nu știu. N-a apucat să-mi spună. A început doar, mi-a spus pe unde fusese în ultimele două săptămâni, în timpul în care toată lumea îl dăduse dispărut. Mi-a spus că aflase ceva despre Rubicon...

– Rubicon, domnule senator? Ce e asta?

– Numele de cod – ceea ce noi consideram a fi numele de cod – al evenimentelor din Los Angeles. Tot ce știu, tot ce-a apucat să-mi spună, e că ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles nu reprezenta sfârșitul Rubiconului – era doar începutul.

Deși slabă și aproape imperceptibilă, senzația era reală, iar în momentul în care înțelese, în mod dureros, ochii mari și indiferenți ai lui Leonard Coleman respinseră adevărul.

– Și există oameni în această țară care vor ca nimeni să nu se afle asta, nu-i așa? Își mușcă buza și se concentră un moment. Faceți parte din sistem, cunoașteți procedurile. Cineva mai sus va încerca să se ocupe de caz. Eu sunt un simplu poli-

ţist. FBI va prelua acest dosar aproape la fel de repede ca reporterii de afară, spuse făcând semn spre strada unde maşinile televiziunilor începuseră să sosească. Credeţi că ar fi...

Hart îi aruncă o privire tristă.

– După ce s-a întâmplat, credeţi că mai pot avea încredere în FBI sau în orice alt reprezentant al guvernului? Din câte ştiu... Nu renunţaţi la acest caz, nu-mi pasă cine o să vă împiedice.

– Nu mă cunoaşteţi, domnule senator. Abia ne-am întâlnit. De ce-aţi avea mai multă încredere în mine decât...?

Hart îl privi drept în ochi.

– De obicei nu am încredere în nimeni, mai ales în acest oraş, însă mi-am dat seama imediat că pot avea încredere în dumneavoastră. E vorba de instinct. În plus, ce altă şansă am?

Îşi notă în grabă numărul de telefon mobil pe spatele unei cărţi de vizită.

– Nu ştiu unde am să mă duc, însă mă puteţi găsi oricând la acest număr. Trebuie să plec de aici. Sunt câteva locuri unde trebuie să ajung. Pot pleca? Mai e ceva...?

– Nu, e suficient pentru moment. Cineva trebuie să rezolve ceva în legătură cu reporterii de afară. Vreţi să...?

Hart se gândi ce-ar trebui să facă. Era încă sub influenţa adrenalinei şi o ştia foarte bine. Nu trecuse încă peste moartea lui Dieter Shoenfeld; nu scăpase încă din coşmarul care se derula încontinuu în mintea sa. Se întoarse către Coleman.

– Veniţi cu mine.

Cu Leonard Coleman lângă el, aflat cu un pas în spate, Hart stătea pe scările din faţa reşedinţei sale din Georgetown, explicând pe scurt ce se întâmplase.

– Ceva mai devreme în seara aceasta, doi bărbaţi au pătruns în casa mea şi l-au ucis pe Dieter Shoenfeld, care venise din Germania să mă viziteze. După cum mulţi dintre dumneavoastră ştiu, Dieter Shoenfeld era distinsul editor al unuia din cele importante ziare din Europa. Motivul celor întâmplate încă nu e clar. Vă pot spune cu siguranţă că nu a fost vorba de un atac terorist. Le-am auzit vocile şi... Făcu o pauză, chibzuind dacă ar

trebui să spună, apoi își dădu seama că, indiferent de riscuri, trebuia să o facă. Și le-am văzut fețele. Erau americani, amândoi. Ca urmare a acestor evenimente, sunt sigur că veți înțelege că, cel puțin pentru moment, nu pot răspunde la alte întrebări. Dau cuvântul locotenentului Coleman, care se ocupă de investigații.

Atinse ușor brațul lui Coleman, apoi se întoarse înăuntru. Ofițeri în uniforme se plimbau în continuare prin casă, adunând probe. Se duse direct sus, încuie ușa dormitorului și începu să-și facă bagajele. Apoi o sună pe Helen.

– Sunt bine, îi spuse. Dar Dieter... Începea să simtă primele semne de slăbiciune, un val de oboseală care-l cuprindea ca o ceață groasă și densă. Încercă să-și revină. Dieter e mort. Uite, Helen, trebuie să plec pentru câteva zile, dar nu te teme, nu e nicio problemă. Sau nu va fi atâta vreme cât știu că tu ești bine.

Ascultându-i promisiunea, știu că-și va respecta cuvântul și, știind asta, găsi mai multă forță să reziste.

– Te sun de îndată ce voi putea.

Mai aruncă o privire în cameră. Apoi, cu bagajul de-o noapte în mână, coborî în grabă scările. Ajunsese la bucătărie când își aminti. Se întoarse în camera de zi și luă ceva de pe raftul bibliotecii.

– Ar fi bine să am ceva de citit, explică el când un tânăr ofițer observă ce făcea. Își îndesă sub braț cartea pentru care Dieter Shoenfeld își riscase și își pierduse viața ca să i-o aducă și ieși în grabă pe ușa din spate.

Capitolul 13

Norocul era totul. Dacă Dieter Shoenfeld ar mai fi aşteptat o zi, Hart s-ar fi dus singur acasă şi ar fi fost ucis. Dacă Dieter Shoenfeld ar mai fi aşteptat o zi, Dieter era în viaţă acum. Dacă Helen ar fi sunat cu trei minute mai târziu, ar fi fost omorât împreună cu Dieter. Toţi cei care aflaseră despre Rubicon deveniseră o ţintă a crimei, iar acum, doar ajutat de noroc, Hart era singurul dintre cei care ştiau ceva care nu fusese omorât.

Merse cu maşina prin Georgetown, trecând podul pe lângă Capitoliu, îndreptându-se spre clădirea dărăpănată unde David Allen avea un apartament. Parcă după colţ, la trei blocuri distanţă, aproape de lămpile cu neon care pâlpâiau în faţa unui vechi hotel. Îşi apucă în grabă bagajul, îşi ridică gulerul hainei şi merse în pas alert, însă nu foarte repede, ca să nu atragă atenţia, către blocul lui Allen.

– Am încercat să te sun! exclamă când deschise uşa şi se trezi cu el acolo.

Recent divorţat, Allen locuia într-un apartament mic, cu un singur dormitor. Totul părea că e parte dintr-un proces de tranziţie. Rafturile de cărţi – un model ieftin pe care-l poţi asambla singur – erau pline cu rapoarte ale congresului, propuneri legislative, documentele obişnuite ale unui asistent administrativ. Allen luă un braţ de ziare de pe singura canapea din cameră şi le aruncă peste un alt morman de lângă uşă.

– Ia loc, ia loc.

Îi luă geanta de pe umăr şi îi făcu semn să se aşeze pe canapea. Trase un scaun de la biroul din colţ şi-l aşeză alături.

– Am tot încercat să te sun, dar nu te-am găsit. Mă gândeam să mă urc în mașină și să vin până la tine.

– Am închis telefonul mobil. N-am vrut să vorbesc cu nimeni și nu voiam să fiu găsit.

– Găsit? Din cauza telefonului?

Hart aruncă o privire prin încăperea mică și dezordonată, apoi încercă să se concentreze.

– Pot să te rog să-mi dai ceva de băut?

Allen îi pregăti un scotch cu apă. Hart luă o gură, apoi se uită în depărtare, descurajat.

– Dieter... Vocea i se frânse, iar numele răsună în tăcere.

– Ar fi bine să rămâi aici în noaptea asta, spuse Allen. Canapeaua e extensibilă. Am așternuturi curate în camera de alături. N-o să fie foarte rău. Își plecă într-o parte capul lipsit păr, vizibil îngrijorat. Pari foarte afectat, Bobby. Ai nevoie de odihnă.

– Să mă odihnesc? Nu cred că pot dormi în noaptea asta nici dacă încerc. Au fost trimiși să mă ucidă doi asasini plătiți. I-am văzut pe amândoi. Mă căutau pe mine și l-au omorât, în schimb, pe Dieter.

Hart luă încă o gură din băutură, mai mult și mai încet decât prima dată. Pala de foc îi creă o senzație plăcută în gât. Se înclină în față, ținând băutura între genunchi și privind fix în ea, în timp ce se gândea ce trebuie să facă.

– Vreau să-mi faci un serviciu, spuse, ridicând privirea. Vreau să-mi împrumuți mașina ta.

– Sigur, doar că are ceva kilometri la bord și... De ce? Ce s-a întâmplat cu a ta?

Hart îl privi în ochi.

– E parcată pe stradă, aproape de hotel. Trebuie să ajung la Michigan și aș prefera să nu folosesc mașina mea. Îmi cunosc numărul.

Allen sări de pe scaun și începu să se miște încoace și încolo, apoi dându-și seama că nu are suficient spațiu, se așeză la loc. Îl privi pe Hart, nu ca pe senatorul pentru care lucra, ci ca pe cel mai vechi prieten.

– Cine a încercat să te omoare în noaptea asta? Şi de ce?

– Rubicon.

– Nu mi-ai spus ce înseamnă, mi-ai explicat doar că e numele de cod al scenariului legat de asasinat.

– Dieter era convins că evenimentele din Los Angeles au fost doar primul pas – dar primul pas către ce, nu ştiu. Nu mi-a spus. Telefonul a sunat, ştiam că e Helen şi trebuia să răspund şi, cât eram sus la telefon...

Mai luă o înghiţitură, apoi lăsă paharul pe masă.

– Când a fost ucis Caulfield – ştiu că a fost omorât –, singura concluzie logică era că cineva care avea legături cu o celulă teroristă a reuşit să pătrundă în agenţie. Ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost o crimă plătită. De când angajează organizaţiile teroriste din Orientul Mijlociu asasini plătiţi ca să le facă treaba? Nu ştiu cine e în spatele acestei afaceri. Nici măcar nu ştiu ce încearcă să facă. Toţi cei care au încercat să afle ceva despre Rubicon au fost omorâţi.

Hart întinse mâna după pahar, dar se răzgândi dintr-odată şi sări în picioare.

– Vreau ca mâine la prima oră să zbori până în California. Aici nu eşti în siguranţă. Trebuia să pleci oricum în câteva zile, spuse când Allen încercă să protesteze. Du-te acum. Ai grijă ca Helen să fie în siguranţă.

Allen ştia că nu va avea succes dacă încearcă să-l oprească. Îi dădu cheile de la maşină şi îi spuse unde era parcată.

– Vrei să te întâlneşti cu Charlie Ryan. De asta pleci, nu-i aşa? Doar n-ai de gând să conduci până acolo? Sunt o mie de kilometri.

Timp, distanţă, nimic nu mai părea să conteze. Nu existau alternative, nu avea alte opţiuni. Totul ţinea de şansă, dar şansa însemna destin, iar drumul pe care-l avea în faţă era singurul pe care-l putea alege.

Conduse ore întregi, până în Pennsylvania, pierdut în migraţia neîntreruptă a americanilor care se mişcau în toate direcţiile în acelaşi timp. Cu puţin înainte de ora trei dimineaţa

opri să alimenteze cu benzină. La staţia de benzină era o cafenea. După ce umplu rezervorul, intră să mănânce ceva. Doi şoferi de camion stăteau în celălalt capăt al cafenelei. O chelneriţă de vârstă mijlocie, cu o aluniţă la colţul gurii îi turnă o ceaşcă de cafea înainte să ceară. I-a da un meniu din plastic. Nu s-a obosit să-l deschidă.

– Şuncă, două ouă şi pâine prăjită.

Ouăle erau moi, iar şunca neagră şi sfârâmicioasă, dar lui Hart nu-i păsa. Era bucuros că se dăduse jos din maşină şi îşi putea întinde picioarele. Asculta vocile celor doi şoferi, cu vorbele lor sigure şi simple şi simţea un fel de invidie faţă de viaţa oamenilor obişnuiţi.

– Conduceţi toată noaptea? întrebă chelneriţa, în timp ce-i încălzea cana.

– Nu sunt sigur, mărturisi.

– Unde mergeţi?

– În Michigan, răspunse. La Ann Arbor.

Femeia părea că se gândeşte la cele auzite, ca şi cum şi-ar fi petrecut zilele – sau mai degrabă nopţile – calculând pentru alţii timpul şi distanţa, în funcţie de anotimp şi de starea vremii.

– Ar trebui să ajungeţi acolo la prânz, dacă nu faceţi vreo pauză prea lungă pe drum. Se luminează în câteva ore. O să fie mai puţin dificil. Pe de altă parte, e un motel decent nu prea departe de aici. Dar, cum spuneam, curând se face lumină.

Ce doi şoferi se ridicară de la masă. Fiecare îi lăsase un bacşiş generos.

– Ne vedem peste câteva zile, spuse unul din ei cu un zâmbet obosit în timp ce plecau.

Femeia spălă vasele în urma lor şi şterse tejgheaua.

– Aţi auzit ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă femeia când se întoarse cu ceaşca de cafea. Un nou atac. Nu ca data trecută – nu s-a mai aruncat nimeni în aer –, dar au încercat să ucidă un senator! La el în casă! L-au ratat, însă au omorât pe altcineva. Chiar în casa lui, în Washington, capitala ţării. Nimeni nu mai e în siguranţa, nu-i aşa?

Hart îi plăti nota și lăsă câțiva dolari lângă farfurie.

– Mulțumesc, spuse în timp ce ieșea pe ușă.

– Să vă întoarceți cât mai curând, îi răspunse femeia cu o voce visătoare.

Își luă rămas-bun cu indiferență și rămase sprijinită de ușă, să privească traficul nesfârșit care continua în noapte.

Cafeaua îl ținu treaz pe Hart până când se crăpă de ziuă și soarele începu să se ridice. Ajunse în Michigan la 11 și, așa cum calculase chelnerița, în Ann Arbor, la prânz. Când ajunse în fața casei în stil georgian a lui Charlie Ryan, își dădu seama că, abia întors de la Convenția republicanilor și aflat în plină campanie pentru alegeri, Ryan putea fi oriunde în Michigan, mai puțin acasă.

Se uită în oglinda retrovizoare. Avea părul dezordonat și nu se bărbierise. Coborî din mașină, își întinse brațele și se îndreptă către ușa din față. Poate era totuși cineva acasă care să-i spună unde ar trebui să se ducă. Ușa se deschise înainte să ajungă acolo. Charlie Ryan ieșise să-l întâmpine.

– Cum ai...?

– M-a sunat David Allen după ce ai plecat de la el aseară. De ce naiba ai venit cu mașina? De ce n-ai sunat? Aș fi venit eu, luam primul zbor, insistă Ryan în timp ce închidea ușa în spatele lui. Vorbim despre asta mai târziu. Acum du-te sus, fă un duș fierbinte și cât mai lung, curăță-te. Apoi mergi la culcare.

– Nu pot, nu încă. O să fac totuși un duș, cred că sunt un dezastru.

O jumătate de oră mai târziu, după duș, se bărbieri și își puse haine curate, apoi se așeză la masa din bucătărie, încercând să-i spună lui Ryan tot ce aflase.

– Ai cartea și diagrama cu tine? Lucrurile pe care Shoenfeld le considera atât de importante?

Hart îi înmână lui Ryan volumul îmbrăcat în piele. Ryan îl examină cu o sprânceană ridicată și cu privirea gânditoare.

– Plutarh. Nu l-am mai citit din școală. Deși părintele Henriot, bătrânul meu profesor de istorie, ar fi putut să-ți spună că nu l-am citit nici atunci.

Deschise cu grijă coperta zdrenţuită ca să nu se rupă mai tare. O uşoară grimasă întrerupse linia dreaptă a gurii sale.

– Greacă! Singura materie despre care ştiu chiar mai puţine decât despre istoria antică.

– Dar ştii.

– Dacă ştiu? Presupun că, folosind un dicţionar bun, aş putea traduce zece sau douăsprezece rânduri într-o lună sau mai bine. Văzu mina dezamăgită de pe faţa obosită de moarte a lui Hart. Îl pocni peste genunchi şi se ridică. Dar nu teme, am o soluţie.

Ryan dispăru în sufragerie. Se întoarse câteva minute mai târziu, cu o carte mică, învelită într-o copertă verde. Părea foarte mulţumit de sine.

– E ceva ce mi-am imaginat că voi studia într-o bună zi. Arată încă bine, nu-i aşa? Puse cartea pe masă şi o deschise la întâmplare, să-i arate lui Hart de ce este utilă. Pe aceeaşi pagină: textul în engleză la stânga, versiunea în greacă veche la dreapta. Ar trebui să funcţioneze. Arată-mi primele pasaje pe care le-a subliniat – Gunther Kramer, nu?

Ryan îşi amintea suficient greceşte cât să poată găsi pasajul corespunzător în ediţia bilingvă şi apoi corespondentul în engleză. După aproape o oră, stătea şi se uita pe geam, plimbându-şi privirea de la marginea unui pârâu la un pâlc de mesteceni care începuseră să îngălbenească. Nori cenuşii se mişcau cu repeziciune pe cerul estic, aducând un fel de răceală şi, pentru câteva minute, primii fulgi de zăpadă din acest anotimp. În lumina rece a soarelui, aerul era limpede, pur şi curat. Iarna venea mai repede anul acesta.

– Totul pare destul de clar, spuse Hart în timp ce Ryan privea ultimii fulgi de zăpadă care se topeau în iarbă.

– Ce? întrebă Ryan. Se întoarse de la fereastră. Hart era încă aplecat peste ediţia Loeb, recitind pasajele subliniate. Da, cred. Nu sunt sigur.

Îşi ridică privirea. Credea că îi înţelesese îndoiala.

– Vreau să spun, pasajele subliniate de Kramer, spuse Hart. Legătura cu Rubiconul este o altă problemă.

Ryan începu să bată încet și liniștit cu degetele în masă. Încerca să gândească.

– Toată lumea știe povestea – cei care au fost obligați să citească istoria romanilor. Și chiar dacă n-au făcut-o, toți au auzit celebra replică: „Veni, vidi, vici" – am venit, am văzut, am cucerit. Cezar povestește ce a făcut în Galia, dar are legătură cu ce a făcut mai târziu, după ce a traversat Rubiconul. Primul pasaj marcat: el trece Rubiconul. De ce era așa de important? Fiindcă i se spusese să nu o facă, fiindcă armata urma să fie dusă departe de Roma. Dar de ce era considerată armata romană o amenințare pentru Roma însăși? Celălalt pasaj – îți amintești?

Privirea lui Hart se întoarse la text, la pasajul în care Gunther Kramer trăsese paranteze cu mare grijă și precizie. Sensul părea destul de clar. Hart rezumă ceea ce spunea.

– Primele zile ale Republicii, când Roma era mai mică, nimeni nu comanda o armată mai mult de câteva luni sau un an. Dar mai târziu, pe măsură ce Roma își mărea teritoriul, a devenit un imperiu, iar armata era trimisă în locuri foarte îndepărtate, unde se ajungea în câteva luni. Armata devenise mai puțin loială Romei decât unor persoane care, la fel precum Cezar, fuseseră generali. Cu alte cuvinte, adăugă Hart, amenințările împotriva Republicii au început când Roma a devenit un imperiu.

– Mai e ceva, spuse Ryan. Nu era sigur că o poate spune în cuvinte. Ceva legat de tonul în care e scrisă cartea. Ai sentimentul că ceea ce s-a întâmplat era inevitabil, că din momentul în care cineva are atâta putere, e doar o chestiune de timp, până când începea să o folosească.

– Dar notele pe care le-a făcut Kramer pe margine?

– Nu știu germană, dar un prieten de-al meu o predă la Universitate. Îl pot suna. Mă întreb ce i s-a părut lui Kramer atât de fascinant.

– Poate e lucrul la care ne gândim și noi acum – de care eu nu mi-am dat seama înainte.

Ryan avea un aer uimit. Hart râse încet, ușor stingherit.

– Nu sunt sigur că știam că a existat o republică romană. Tot ce știu despre istoria Romei e din piesa lui Shakespeare:

Cezar a fost ucis, apoi a urmat un război civil. Credeam că Cezar a trecut Rubiconul ca să se lupte cu dușmanii săi de la Roma.

– Asta știu majoritatea oamenilor. Ce părere ai?

– Părerea mea e că am confundat ideea de Imperiu Roman cu o lungă listă de împărați romani. Nu mi-am dat seama că imperiul a apărut înaintea împăraților și că imperiul i-a adus cu sine pe împărați în mod inevitabil.

Ryan dădu din cap în semn de confirmare.

– Ce lecție tragem din asta?

– Că devenind imperiu, o republică își poate pierde libertatea.

– Probabil. Dar uită-te și la următorul pasaj însemnat de Kramer. Ce nu era inevitabil era geniul lui Iulius Cezar. A schimbat totul, dar a lăsat să se creadă, cel puțin pe timpul vieții sale, că nu schimbase nimic. A păstrat toate vechile structuri ale Republicii; totul se făcea conform formulei antice „cu voia Senatului și a poporului roman", deși nimic nu se întâmpla dacă nu voia Cezar.

– E foarte interesant, Charlie, dar unde ajungem? Au vrut să mă ucidă aseară, oricine ar fi, și tot ce avem e această carte.

Dintr-odată, își aminti ceva. Desfășură hârtiuța subțire pe care Gunther Kramer scrisese două coloane paralele.

– Și asta e în germană, dar Rubicon apare de două ori: primul, pe coloana din stânga, și ultimul, pe coloana din dreapta. Dieter mi-a spus că Gunther Kramer dezlegase misterul.

Ryan se ridică să-și dezmorțească mâinile.

– Am să-l sun pe prietenul acela. De ce nu te duci sus, să încerci să te odihnești? Îl privi pe Hart cu o expresie îngrijorată. Nimeni nu știe că ești aici, cu excepția lui David Allen, ceea ce înseamnă că nimeni nu te poate găsi. Probabil că toți reporterii din Washington încearcă să dea de tine, să obțină o reacție la evenimentele de aseară. Dacă nu apari cât de curând, vor începe să speculeze că ai dispărut și știi foarte bine la ce conduc asemenea zvonuri.

Hart se ridică de la masă.

– Allen va spune tuturor că m-am retras, fiindcă moartea lui Dieter Shoenfeld a fost o lovitură teribilă și am nevoie de

timp să mă liniștesc. În felul acesta am să câștig câteva zile. Trebuie să plec din țară fără să afle nimeni. Îți explic mai târziu.

Hart urcă în camera de oaspeți, în timp de Ryan dădea telefonul. Se gândi să se întindă câteva minute și să se odihnească. Închise ochii, încercând să nu se mai gândească la nimic.

– Bobby, spuse Ryan încet, scuturându-l de umăr. Trezește-te. Avem traducerea.

Hart nu știa despre ce vorbește Ryan. Camera în care adormise era întunecată. Credea că trăsese cineva draperiile. Se ridică și se uită împrejur.

– Cât timp am dormit?

– Șase ore, poate ceva mai mult. Vino jos. Clare a venit acasă, vom lua masa.

Clare Ryan era medic, chirurg cardiac la Spitalul Universitar din Michigan. Zveltă ca un alergător de cursă lungă, cu ochi mari și blânzi, avea una dintre cele mai ascuțite minți pe care le întâlnise Hart vreodată. Vedea dintr-o privire lucruri pe care alții nu le-ar fi observat niciodată. O înțelesese imediat pe Helen. Fuse primul lucru de care întrebase.

– Cum se simte? Cum rezistă după tot ce s-a întâmplat?

Clare îl luă de braț pe Hart și îl însoți de la capătul scării lungi, în spirală până în sufragerie. Masa fusese aranjată pentru trei persoane. Îi aruncă un zâmbet jovial, dar reținut.

– Știu că ești extenuat, dar poți suporta. Prietena mea Helen, pe de altă parte, nu se bucură de protecția unui anumit nivel de idiotenie care-i face pe oamenii ca tine sau Charlie să pretindă că nu există niciun pericol. Chiar au încercat să te omoare noaptea trecută? Dumnezeule, spre ce se îndreaptă țara asta?

Îl sărută pe celălalt obraz și îi spuse că ar fi o idee bună să încerce să rămână în viață.

– Charlie mi-a zis că trebuie să pleci din țară, spuse Clare scurt după ce începură să mănânce. Am o soră în Toronto, e avocat și se ocupă de actele de muncă ale imigranților. Te poate ajuta să obții un pașaport ca să ieși din Canada. Poți merge cu mașina de la Detroit la Windsor și, de acolo, să treci în Toronto.

Își schimbă ușor expresia. Tocmai își dăduse seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l știe. Sau te-ai gândit deja la asta?

Conversația se abătu către alte subiecte – care era situația în cursa electorală și ce urma să se întâmple cu Charlie Ryan.

– Acum câteva săptămâni mi-ai spus că nu mai primești bani de la Washington, remarcă Hart. Nu cred că atitudinea pe care ai avut-o față de vicepreședinte zilele trecute o să te ajute prea mult să rezolvi problema asta. Cât de gravă e situația?

Ryan încercă să minimalizeze subiectul.

– Există aici oameni care vor să te ajute. Nu știu însă în ce fel vor afecta evenimentele din Los Angeles mersul lucrurilor și ce rezultat va avea cursa prezidențială. Nu e ușor, știind că Taylor ar fi un președinte mult mai bun, să fii nevoit să pretinzi public că Douglas nu va fi un nou dezastru.

Clare își aruncă șervetul pe masă.

– Doamne, Charlie, nu crezi că e momentul să renunți la minciuni? Știi că Douglas e cel mai rău lucru care se poate întâmpla. N-a avut niciodată vreo idee care să nu-i fi fost șoptită de la Casa Albă. De ce n-ai curajul să ieși în față și să le spui oamenilor ce crezi cu adevărat? Cineva a încercat să-l ucidă pe singurul tău prieten de la Washington și tu încă reciți textele partidului? De ce – ca să nu pierzi? Ce rost are victoria dacă nu poți spune adevărul?

Cu cât vorbea mai mult, cu atât se enerva mai tare, iar zâmbetul de pe fața lui Charlie se lățea. Se întoarse către Hart.

– Ce părere ai? Mi se pare o idee a dracului de bună.

Clare nu-l credea. Știa că spune ceea ce gândește, că era o idee bună, dar nu și că ar face-o, că ar risca toate lucrurile pentru care muncise. Înțelegea că jocul avea anumite reguli; dar știa și că nu existau prea mulți bărbați sau femei în politică dispuși să încalce atât de multe, cum făcuse omul cu care se măritase.

Când cina luă sfârșit, Clare fu nevoită să-și ia rămas-bun. Avea pacienți de vizitat la spital și urma să se întoarcă târziu.

– Uite adresa și numărul de telefon ale surorii mele. Am s-o sun să-i spun să te aștepte și de ce ai nevoie. Nu vreau să te văd

plecând, dar știu că trebuie și e probabil mai bine să treci în Canada în noaptea asta. Am s-o sun pe Helen de la birou să o asigur că am avut grijă de tine. Sigur vrea să afle asta, spuse ea în timp ce-i dădea ultimul sărut.

– Mulțumesc, Clare, spuse el, mișcat de amabilitatea cu care se oferise să-l ajute și de cât de mult ținea la Helen. Mulțumesc pentru tot. Traducerea? întrebă Hart după ce plecă Clare. Ce înseamnă toate notițele de pe margine? Iar diagrama are vreun sens?

– Traducerea e gata. Dacă dă vreo explicație? Nu sunt foarte sigur.

Se întoarse în bucătărie și se așeză pe aceleași locuri. Cartea era acolo, cu diagrama alături și cu cele două pagini care conțineau traducerea textului scris de mână.

– Câteva note făceau referire la alte pasaje. Unele reprezentau doar un cuvânt sau două pe care voia să fie sigur că le-a tradus corect din greacă.

Ryan întoarse prima pagină cu traducerea textului, pentru ca Hart s-o poată vedea.

– Glosa de pe marginea comentariului despre cum trecerea Rubiconului a reprezentat punctul culminant al expansiunii romane, rezultatul de care avea nevoie imperiul – este o notă despre Irak.

– Irak? întrebă uimit Hart. Citi traducerea cu voce tare. Să presupunem că războiul din Irak nu a început din cauza armelor de distrugere în masă sau a celorlalte motive care ne-au fost date. Să nu mai vorbim despre petrol. A început pentru că era, considerau ei... Hart își ridică privirea. Ei considerau? Cine sunt „ei"?

Ryan îi spuse să citească în continuare.

– A început fiindcă era, considerau ei, pretextul perfect pentru a stabili un stat-client – așa cum romanii aveau state-clienți – o prezență militară, un guvern model, un guvern marionetă, o colonie în inima Orientului Mijlociu. Imperiul se extinde, locuitorii de acasă sunt mulțumiți cu promisiunea că democrația se răspândește, petrolul va fi ieftin și țara prosperă.

– Cealaltă pagină, diagrama desenată de Kramer, explică Ryan.

– Prima coloană e o listă cu tot ce s-a întâmplat în Roma după ce Rubiconul a fost trecut. A doua coloană e o listă cu lucrurile care pot aduce un imperiu – un imperiu republican – în acelaşi punct. Începe cu al Doilea Război Mondial, apoi strategia militară a Războiului Rece, apoi destrămarea Uniunii Sovietice şi a unei lumi în care exista o singură superputere. Apoi – citeşte ce e scris la sfârşit, ultimele rânduri înaintea cuvântului Rubicon.

Hart îl citi repede în gând, apoi îl repetă cu voce tare:

– Asasinatul politic – ameninţarea duşmanilor din exterior – susţinerea unui război nesfârşit – expansiunea – mai multe asasinate: tot ce are legătură cu necesitatea sau, mai bine zis, cu credinţa în necesitatea că trebuie făcut ceva violent, fundamental şi fără precedent.

– Gunther Kramer nu credea că Rubicon era numele de cod al unui scenariu terorist, spuse Ryan. Avea convingerea că este o conspiraţie menită să distrugă republica americană, dar cum şi de către cine? Ceva nu se leagă. Ce s-a întâmplat în Los Angeles a fost un atac terorist. Ştim cine era sinucigaşul cu bombă şi de unde provenea. Ştim şi cum îl cheamă şi motivele pentru care a făcut-o. Lipseşte ceva, Bobby, şi nu ştiu exact ce.

– Uită-te la asta, spuse Hart întinzându-i diagrama lui Ryan. La sfârşit.

– Scrie doar Rubicon.

– Nu, mai e ceva, mai jos.

Ryan se uită din nou. Mai exista un fel de completare pe care n-o observase când se uitase prima dată peste traducere.

– Este ceea ce i-a spus al Farabi. Ce înseamnă?

Hart băgă mâna în buzunarul jachetei, de unde scoase carnetul pe care îl luase de la Dieter Shoenfeld. Îl deschise la pagina unde văzuse acest nume prima dată.

– Dieter ar fi trebuit să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi la începutul săptămânii viitoare la Roma. O să mă duc eu în locul lui. Spunea că al Farabi ar putea avea piesa lipsă. Asta a fost expresia pe care a folosit-o „piesa lipsă".

Capitolul 14

Hart nu-şi putea scoate cuvântul din minte. Îl scrisese într-un carnet în timpul zborului de la Toronto la Roma; îl scrisese în camera de hotel, după ce se cazase. Ce însemna Rubicon? Era mai mult decât scenariul de asasinare a unui lider politic, mai mult decât o încercare de a sabota alegerile. Dar cât de mult şi spre ce ducea? Lista pe care o făcuse Gunther Kramer: asasinatul, ameninţarea duşmanilor din exterior, un posibil război şi apoi alte asasinate – toate cu scopul de a demonstra că ceva „fără precedent" trebuia făcut. Ce era fără precedent şi, orice ar fi fost, cum ar fi putut duce către Rubicon într-un fel care să se asemene cu ceea ce se întâmplase în Roma cu mai bine de două mii de ani în urmă?

Mai erau două zile de aşteptare, două zile în care nu avea nimic de făcut. Ar fi vrut să sune acasă, să o anunţe pe Helen că e bine şi că nu are de ce să se îngrijoreze. Trecuse aproape o săptămână de la noaptea crimei, cinci zile de când nu-i mai auzise vocea, dar devenise paranoic, era convins că i se ascultau aproape toate convorbirile. Îşi amintea ce-i spusese Caulfield despre romanul *1984* al lui Orwell şi teoria că trăim sub supravegherea continuă a unei puteri omnisciente. Îşi petrecuse trei zile la Toronto şi tot timpul trăise cu impresia că e privit şi urmărit. Roma îi dădea mai multă siguranţă şi, lucru mai important, se simţea mai aproape de ceea ce spera să fie sfârşitul cursei, când avea să afle cine era în spatele Rubiconului şi ce urma să se întâmple după evenimentele din Los Angeles.

Hotelul unde stătea Hart era cel în care Dieter Shoenfeld ar fi trebuit să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi luni

după-amiază, adică ziua următoare. Epuizat fizic şi aflat la capătul puterilor psihice, Hart reuşise să doarmă întreaga noapte, ceea ce nu se întâmplase toată săptămâna. Luă micul dejun târziu, apoi hotărî că trebuie să iasă, că nu-şi poate petrece toată ziua în cameră. Îmbrăcat într-o jachetă şi cu o pereche de ochelari de soare, vestimentaţia tipică a unui turist, porni spre Tibru, luând-o pe vechiul pod pietonal de pe cealaltă parte a Vaticanului. Bulevardul larg care începe de la castelul Sant'Angelo era blocat de creştinii care aşteptau să primească binecuvântarea papei la prânz.

Tot drumul era plin de magazine şi de tonete care vindeau diferite obiecte religioase şi fotografii sau cărţi poştale cu imaginea papei. Brusc îi năzări ideea să cumpere o carte poştală pe care să i-o trimită lui Charlie Ryan. „Papa a întrebat de tine, se gândi să-i scrie. A spus că ar vrea să-ţi asculte confesiunea, dar dat fiind ce ai tu de mărturisit, nu e sigur că ar avea atâta timp la dispoziţie."

Avea sentimentul straniu că lucrurile îi sunt familiare, că e acasă. Vedea chipul de irlandez pistruiat al lui Ryan râzând la citirea celor scrise. Puse cartea poştală în buzunar şi se urcă într-un autobuz pentru turişti, lăsând în urmă mulţimea adunată la catedrala Sfântul Petru.

Soarele Romei îi mângâia cald şi blând pielea, în timp ce autobuzul se deplasa încet de-a lungul Tibrului. O clipă, cu toată căldura care-i încălzea faţa, simţi sau avu impresia că simte cum trebuie să fi fost să faci parte din armata romană care se întoarce după ce imperiul cucerise mare parte din lumea cunoscută, iar un soldat roman revine întotdeauna triumfător. Îşi dorea să fi citit mai mult, să fi studiat mai mult, să fi ştiut mai multe despre motivele pentru care Roma se prăbuşise. Îşi dădu seama că nu ştia mare lucru.

Vorbind rar şi cu pauze, dar într-o engleză corectă, ghidul descria fiecare loc renumit pe lângă care treceau, aducând scurte, dar necesare omagii completei ineficienţe a traficului din Roma.

– Trei milioane de locuitori. Trei milioane de maşini. E imposibil să ajungi undeva şi, cu toate astea, toţi reuşesc.

Hart se uită în jos, pe partea unde se afla în autobuz şi văzu cum apărătoarea unui Alfa Romeo era la câţiva centimetri de o coliziune înainte să apese frâna şi să dea înapoi. Autobuzul se deplasă cu efort înainte, în timp ce se auzeau zgomotele extreme ale motorului.

– Şi aici, la stânga dumneavoastră – un lung şir de ruine ale unor construcţii antice. Este ceea ce a rămas din cele 250 de scaune în aer liber, ocupate de cei care asistau la întrecerile de care de la Circus Maximus. Avea o lăţime de 200 de metri şi o lungime de 800 de metri.

Un bărbat în vârstă, tuns scurt şi grizonant şi cu ochi vioi şi cenuşii, care stătea împreună cu soţia în faţa lui Hart, făcu semn spre marele câmp acoperit de iarbă, unde singurele semne ale curselor erau câteva urme de roţi abia vizibile.

– Când Roma a căzut pradă corupţiei, remarcă el cu un accent britanic rece, când nu mai rămăsese nimic de făcut în politică, când poporul pierduse puterea şi totul era în mâna împăraţilor, singurul mod de a-i controla, de a-i face să uite ce au pierdut, era să le ofere hrană şi divertisment.

Râse, pe un ton scăzut şi întrerupt, învăluit în ironie.

– Gândiţi-vă ce ar fi putut face dacă aveau televiziune!

Autobuzul făcu un ocol larg, întorcând şi luând-o pe două străduţe întortocheate, apoi ieşi pe bulevardul lat care ducea direct la Colosseum.

– Numele „Colosseum", explică ghidul la un microfon care emitea sunete metalice, e o greşeală. Adevăratul nume este „Amfiteatrul Flavian". Este prima structură autonomă de acest tip din lume. A fost început de împăratul Vespasian în anul 64 d.Hr. şi terminat de fiul său, împăratul Titus, în anul 72 d.Hr.

Autobuzul opri. Cei care doreau să se plimbe în jurul Colosseumului coborâră.

– Aceasta a fost următoarea etapă în procesul de corupţie a Romei, îi explică englezul soţiei sale. Rareori se uita la ea

când vorbea, deşi era convins că îl ascultă. Distracţiile de la concursurile atletice nu erau suficiente. Aveau nevoie de o supapă care să depresurizeze nevoia de agresiune acumulată. Le-au oferit un carnagiu. Când a fost deschis, erau concursuri o sută de zile la rând. Se spune că veneau cetăţeni romani din întregul imperiu – lucru pe care îl uităm: că ei colonizaseră jumătate din globul pământesc şi oferiseră cetăţenie celor care îi slujiseră cu loialitate –, ca să asiste la măcelărirea a peste cinci sute de animale, majoritatea aduse din Africa special pentru acest spectacol. Reprezentaţiile nu s-au terminat niciodată. Aproape două sute de ani mai târziu, când aniversau o mie de ani de la înfiinţarea Romei, două mii de gladiatori au luptat cu elefanţi, tigri, lei, girafe şi chiar hipopotami doar pentru plăcerea de a vedea cum curge sângele. Şi, desigur, mai erau şi jocurile în care gladiatorii se omorau unii pe alţii. Ştii, câteodată mă gândesc că rasa umană nu are speranţe de izbăvire.

– Albert, spuse soţia lui privind în depărtare, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ce au făcut romanii acum nu mai face nimeni.

– Nu, aşa e. Acum aruncăm bombe peste oameni ca să-i ucidem. Şi nu trebuie să venim la Colosseum ca să vedem aşa ceva. O putem face din sufragerie, nu-i aşa?

– Bine, nu înţeleg cum poţi compara ce se întâmpla atunci cu ceea ce se petrece în prezent, insistă ea.

Înainte ca soţul să-i răspundă, autobuzul porni şi ghidul începu să povestească despre următoarea destinaţie.

Vorbele englezului îi amintiră lui Hart de ceea ce-i spusese Caulfield despre Orwell şi Huxley: supravegherea neîncetată din *1984* şi controlul mai blând, dar dintr-un anumit punct de vedere şi mai invaziv despre care se vorbeşte în distopia ştiinţifică din *Mândra lume nouă*. Nevoia de hrană şi adăpost a oamenilor este satisfăcută. Toţi sunt mulţumiţi de propria viaţă cu ajutorul drogurilor care îţi dau senzaţia că ai tot ce-ţi trebuie şi te eliberează de tensiuni. Sexul e eliberat de constrângerile procreării şi ale iubirii. Şi, ca o încununare, distracţia

trebuie să producă o reacție nu doar emoțională, ci și fizică, ceea ce Huxley numea în povestea sa „tactile".

Coborî din autobuz la următoarea stație și hoinări câteva ore prin mulțime, printre marile monumente ruinate și rămășițele distruse ale ceea ce fusese cândva capitala unui imperiu care păruse pe-atunci destinat să reziste atâta vreme cât exista viață pe planetă. În timp ce se plimba printre chiparoșii zvelți și blocurile imense de pietre răsturnate, se gândea la lucrurile pe care le auzise sau le știa: cum Roma se transformase dintr-o republică în care toți cetățenii luptau în războaie, într-un imperiu în care generalii conduceau veterani plătiți, loiali doar comandanților; de la o republică în care – cum spusese englezul din autobuz – fiecare cetățean lua parte la viața civică, într-un imperiu în care cetățenii erau ținuți în ascultare prin nenumărate jocuri fără minte și măceluri nesfârșite.

Hart nu se oprise la paralela evidentă dintre ceea ce se întâmplase cu Roma când ea încetase să fie o republică și ce se petrecuse cu propria țară după războaiele din secolul XX. Nimeni nu putea susține că democrația din America semăna cu cea de acum două sute de ani; țara era prea mare, prea industrializată, specializată și extinsă pentru asta. Era însă o cale lungă până la absența totală a democrației. Nu era la fel, își spuse. Din momentul în care Cezar a preluat puterea, nu au mai existat alegeri libere. N-au mai existat libertate de expresie, dezbateri reale, nici măcar în Senat, din momentul în care Cezar a trecut Rubiconul, iar puterea a depins în totalitate sau în principal de exercitarea forței.

Hart se întoarse și privi încă o dată spre Colosseum, strălucind în toată măreția sa ruinată și îmbătrânită în lumina soarelui trandafiriu, apoi porni pe jos spre hotel.

Aproape ajunsese, era lângă piața Navona, când văzu titlul unui ziar. Nu l-ar fi observat, amestecat printre alte gazete din țări europene, dacă redactorii ziarului britanic nu i-ar fi pus fotografia alături de știrea că același senator american căruia

puțin îi lipsise să fie ucis în propria locuință, era acum dat dispărut, fiind probabil mort.

Era un ziar de scandal. Bobby Hart nu mai fusese văzut de o săptămână, din noaptea în care doi bărbați înarmați pătrunseseră în eleganta sa reședință din Georgetown și, în urma unui schimb de focuri, îl omorâseră pe Dieter Shoenfeld, unul dintre cei mai cunoscuți editori din Europa. Deși reprezentanții oficiali ai lui Hart susțineau că se retrăsese după moartea lui Shoenfeld, nimeni nu mai știa nimic despre el. Acest fapt condusese la speculația – „Speculația!" spuse Hart cu voce tare – că senatorului i se întâmplase ceva și, din motive legate de confidențialitate, autoritățile refuzau să facă declarații. Surse informate insistau asupra îngrijorării crescânde că era posibil ca senatorul să fi fost răpit de către aceiași oameni care încercaseră să-l ucidă și este ținut ostatic undeva, probabil în afara țării, într-o țară din Orientul Mijlociu.

– La naiba, bombăni Hart încet, vârându-și ziarul sub braț și îndreptându-se grăbit către hotel.

Intrarea în hotelul Rafael se făcea dintr-o stradă îngustă, pavată cu piatră cubică, pe care cu greu puteau parca trei sau patru mașini una lângă alta. Portarul stătea sprijinit de perete cu o țigară între degete și vorbea cu un bărbat de culoare, îmbrăcat într-un costum elegant la două rânduri de nasturi. Când îl văzu pe Hart apropiindu-se, aruncă țigara și o stinse cu tocul pantofului, după care deschise ușa.

– Domnule Hart, putem să stăm puțin de vorbă?

Străinul bine îmbrăcat îl apucă pe Hart de braț și îl conduse către Mercedesul albastru pe lângă care trecuse mai devreme. Hart fusese atât de surprins să-și audă rostit numele, încât se trezi pe bancheta din spate a mașinii fără să știe exact ce i se întâmplase. Încercă să coboare. Trase de mâner, însă ușa era blocată. Automobilul demară, îndepărtându-se de hotel și părăsind străduța îngustă cu piatră cubică. În mașină erau doi bărbați – șoferul, căruia nu-i văzuse fața și cel care-l luase cu forța înăuntru și care acum stătea lângă el. Hart îi ceru să oprească mașina și să-i dea drumul. Răspunsul îl surprinse.

– De ce, domnule Hart, aveați alte planuri pentru cină?

– Acolo merg – la cină? Nu știam că sunt invitat undeva.

Șoferul coti pe câteva străduțe înguste până când ieși în strada principală care mergea în paralel cu Tibrul, apoi, având în față irizațiile bazilicii Sf. Petru ce strălucea în soarele crepuscular al Romei, întoarse spre stânga și se îndreptă către Colina Palatină.

– V-ați simțit bine în Roma până acum, domnule Hart? Îi adresă întrebarea pe un ton ce părea deopotrivă interesat și dornic să ajute. Probabil că nu e o întrebare foarte inteligentă, ținând cont de faptul că ați ajuns de curând, ca să nu mai vorbim despre motivul sosirii dumneavoastră.

Vorbea o engleză impecabilă, cu o tonalitate mai clară și mai aspră decât a unui american, însă fără urme de accent britanic. Cu siguranță, studiase la una dintre cele mai bune universități din Orientul Mijlociu. Probabil, se gândi Hart, în Egipt, unde influența britanică nu se reducea la o simplă imitație. Își sprijinea un braț pe scaunul dintre ei. Purta butoni din aur și un ceas scump, deși un model mai puțin cunoscut. Hart crezu că știe cine era bărbatul.

– Dumneavoastră trebuie să fiți Mohammed al Farabi.

Egipteanul păru uimit.

– Dacă sunt...? Nu. Dar înțeleg cum ați ajuns la această concluzie. Nu, nu sunt. Însă ne îndreptăm către el sau, mai bine spus, este persoana pe care urmează să o întâlniți. Asta dacă nu preferați să oprim și să plecați. De îndată ce rosti aceste vorbe, clătină din cap, cerându-și scuze pentru lipsa de etichetă. De fapt, voiam să spun că vă putem conduce înapoi la hotel, dacă doriți. Deși, vă asigur, Mohammed al Farabi va fi foarte dezamăgit.

Hart se întrebă dacă era adevărat, dacă acest om l-ar fi dus înapoi și l-ar fi lăsat acolo, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cu câteva minute în urmă, același necunoscut egiptean cu maniere rafinate îl urcase cu forța în mașină și demarase în trombă. Iar cum se purta de parcă nu s-ar fi petrecut nimic neobișnuit.

– Depinde, spuse Hart cu o privire serioasă.

– Îmi cer scuze, ce anume depinde?

– Întoarcerea mea la hotel – depinde de ce-mi veți spune dumneavoastră. În primul rând, cine sunteți și unde mă duceți?

– Numele meu nu are nicio importanță. E suficient să știți că vă conduc la persoana al cărei nume l-ați menționat mai devreme, Mohammed al Farabi, și pentru care ați venit până aici. Sau mă înșel?

Hart ignoră întrebarea. Își dorea să afle alte lucruri.

– De unde știți pentru ce mă aflu aici, care este motivul venirii mele la Roma?

Străinul clătină din cap cu mișcări scurte și calculate. Deveni dintr-odată foarte serios.

– Dieter Shoenfeld stabilise – prin intermediul meu – să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi aici, în Roma, mâine după-amiază. Mohammed al Farabi avea motivele sale pentru care dorea să-l vadă. El va decide dacă vi le va dezvălui sau nu. Unul dintre motive era că domnul Shoenfeld mă avertizase că dumneavoastră fuseserăți informat despre majoritatea lucrurilor pe care le aflase. Din acest motiv ne-am închipuit că veți veni aici. Am aflat din rapoarte publice că domnul Shoenfeld a fost ucis în locuința dumneavoastră și că existau motive ca și dumneavoastră să fiți urmărit. Apoi, când am aflat că ați dispărut – și toată lumea vă pierduse urma – exista o mică posibilitate să vă îndreptați încoace. Cum, înainte să moară, domnul Shoenfeld vă anunțase că urma să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi, ne-am gândit că ați putea veni în locul lui. Ne bucurăm că ați făcut-o.

– Vă bucurați...? porni Hart să întrebe, dar egipteanul îi aruncă o privire care-i dădu de înțeles că va afla în curând motivul.

Erau aproape de locul unde fusese Hart mai devreme – Circus Maximus, mai exact, ce rămăsese din el.

– De ce ați venit după mine? De ce n-ați așteptat până mâine, când era programată întâlnirea?

– Fiindcă nu era sigur. N-am știut cine sunteți până când nu v-am văzut. N-aveam de unde să știu dacă nu aflase altcineva

unde urma să meargă Dieter Shoenfeld – şi pe cine trebuia să întâlnească. Vă asigur, domnule Hart, că aceiaşi oameni care l-au omorât şi ar vrea să vă ucidă şi pe dumneavoastră sunt mai mult decât dornici să scape de oricine află de ei şi de planurile lor. Îl privi pe Hart într-un mod care nu mai lăsa vreo îndoială că lucrurile erau foarte serioase, apoi adăugă: Aveţi mare noroc că sunteţi încă în viaţă. Dacă aţi fi musulman, un frate de credinţă, aş spune că sunteţi unul dintre cei puţini aleşi de Allah să înfăptuiască lucrarea Domnului. Un zâmbet slab şi enigmatic îi străbătu gura lată cu buze subţiri. Chiar dacă nu sunteţi credincios, poate că e totuşi adevărat.

Lăsară în urmă Circus Maximus, locul unde se ţineau cursele şi unde se aflau fantomele vechilor care romane, îndreptându-se acum către Colina Palatină. Zece minute mai târziu, opri în faţa porţilor păzite ale unei vile cu ziduri înalte şi coborî geamul. Cu o armă automată în mână, paznicul verifică interiorul maşinii, apoi se dădu câţiva paşi în spate şi le făcu semn să intre.

– Dieter mi-a spus că Mohammed al Farabi locuia în Cairo, dar acum s-a mutat în Roma.

– Cairo nu mai era un oraş sigur. De fapt, n-a fost niciodată, dar după ce s-a întâmplat, după ce l-au dus...

– L-au dus undeva?

Ochii străinului, atât de plini de curaj şi de încredere mai devreme, deveniră dintr-odată umili şi sfioşi. Comportamentul său, extrem de corect şi sigur de sine, devenise acum aproape umil. Hart se întoarse să vadă la ce se uita, ce produsese această remarcabilă schimbare.

În faţa maşinii, cu o barbă neagră tăiată scurt şi ochi pătrunzători ca tăciunele, stătea cineva care părea să fi descins direct din paginile celor *O mie şi una de nopţi*. Îşi ţinea capul drept, nu doar ca un soldat bine instruit, ci cu mândria, indiferenţa, cutezanţa omului crescut din primele clipe de viaţă cu mentalitatea unui conducător. Nu calitatea de comandant al celorlalţi îl făcea atât de impresionant, ci controlul pe care-l exercita

asupra propriei persoane. Hart simți imediat că se află în apropierea unei inteligențe rare, un om care iubea deșertul și claritatea spațiilor goale, cineva care putea în același timp să râdă și să plângă de vanitățile lumii.

Capitolul 15

– Bună seara, domnule senator Hart. Sunt Mohammed al Faradi, spuse bărbatul în timp ce ieşea din umbră. Îmi pare tare rău pentru ce-a păţit domnul Shoenfeld. Dar mă bucur că dumneavoastră sunteţi bine şi că putem sta de vorbă acum. Intraţi, vă rog. Vom lua cina.

Stăteau într-o logie de unde se vedea mult din ruinele vechii Rome. Farurile din traficul îndepărtat păreau o armată de făclieri. Mirosul de iasomie umplea aerul cald al nopţii.

– Augustus, din câte mi s-a spus, s-a născut nu departe de aici şi, potrivit poveştii, şi-a dorit să locuiască în aceeaşi casă simplă şi după ce a devenit împărat. A fost obligat – de circumstanţe sau de soţie – să construiască un palat. Ironia sorţii, dacă se poate spune că este o ironie, a fost că, făcând ceea ce nu-şi dorise, toţi împăraţii care l-au urmat au vrut să facă acelaşi lucru: şi-a construit fiecare propriul palat. Majoritatea oamenilor trăiesc imitându-i pe alţii, domnule senator Hart; singura diferenţă constă în modelul pe care şi-l aleg.

O briză uşoară ca respiraţia unei femei însufleţi o clipă draperiile albe de mătase care atârnau de coloanele de piatră ale logiei, le trase cu putere pentru ca apoi să le lase să cadă fără viaţă în acelaşi loc. Cina era servită de un mic trib de servitori care apăreau şi dispăreau în funcţie de sarcinile fiecăruia. Era de parcă aerul însuşi ar fi fost înzestrat cu inteligenţa de a putea prevedea şi aranja orice lucru necesar.

– Familia mea a trăit întotdeauna în Egipt. Mi s-a spus de către cei care au ştiinţă despre asemenea lucruri că nu a existat

în istorie vreun moment în care numele al Farabi să nu apară. A existat un bărbat destul de cunoscut cu acest nume acum o mie de ani, însă n-aș putea pretinde că sunt un descendent direct al lui.

Mohammed al Farabi se întoarse spre Hart, care stătea în dreapta lui și îi zâmbi cu modestie.

– Dar i-am citit operele, sau cel puțin am încercat. Mai recent, familia mea s-a apucat de comerț. Tatăl meu – și înainte, tatăl lui – au fost bancheri, oameni cu stare și, pentru că bogăția are adepții săi, au devenit persoane influente. Erau amândoi prevăzători, știau când trebuie să tacă, oameni care înțeleseseră – sau cel puțin credeau că înțeleseseră – că anumite lucruri nu pot fi schimbate. Au învățat să se adapteze celor care erau la putere. Eu, pe de altă parte, eram tânăr și nu aveam răbdarea lor. Eram, de asemenea, pentru a spune totul, obișnuit cu bogăția.

Scânteia din ochii săi demonstra că înțelesese că diferența de gândire dintre el și tatăl sau bunicul său era posibilă doar pentru că ei făcuseră anumite lucruri pentru el. Hart se simțea atras de el într-un mod neașteptat. Venise să stea de vorbă cu un om care fusese furat, un paria care trăia de azi pe mâine la marginea societății și găsise, în schimb, un prinț al negoțului.

– Am avut bani, mai bine zis familia mea a avut. Nu m-am gândit niciodată cât de greu se strâng și ce dificil trebuie să fie să-i păstrezi. Mă gândeam doar cum pot fi folosiți. Și, firește, i-am folosit în chip nepotrivit: mașini rapide, femei rapide, lucruri de genul acesta. A scuturat din umeri, luând în derâdere gândul că ceea ce făcuse în tinerețe ar fi avut nevoie mai puțin de regrete decât de izbăvire.

– Mașini rapide, femei rapide, repetă cu o voce plină de ironie și nostalgie. Rămâne între noi – am păstrat câteva mașini.

Au stat de vorbă pe toată durata cinei sau, mai degrabă, Mohamed al Farabi a vorbit, povestindu-i lui Hart despre peripețiile sale de tinerețe, într-un mod care descria mai degrabă educația sa, ce învățase crescând într-un loc în care frivolitatea avea cel puțin avantajul de a fi sigură.

– Dacă aveai bani, nimănui nu-i păsa cu ce te ocupi. Asta, firește, atâta vreme cât plăteai pe cine trebuia, pe cei de la guvernare care pretindeau că-ți sunt prieteni. Se împrumutau întotdeauna de la bănci, împrumuturi care, după cum știau ambele părți, nu erau plătite niciodată. Dar cui îi păsa, atâta vreme cât erau atâția bani în joc? Nici n-am băgat de seamă. Pur și simplu așa mergeau lucrurile. Apoi s-a întâmplat ceva – unul dintre acele lucruri care schimbă totul. Un prieten al tatălui meu pe care-l cunoștea de la Universitate a fost arestat. Evenimentul era important, fiind vorba de editorul unuia dintre cele mai conservatoare ziare din Egipt, un ziar care militase întotdeauna cu putere împotriva fundamentaliștilor și a extremiștilor, cei care încercau să înlăture guvernul. Dar făcuse greșeala – ceea ce s-a dovedit ulterior a fi o eroare foarte gravă – de a scrie un editorial în care susținea că era momentul să se renunțe la restricțiile privind libertatea adunărilor publice și a exprimării opiniei afirmând că amânarea acestui fapt nu făcea decât să crească disprețul oamenilor față de guvern și să le dea apă la moară celor care susțineau rezistența violentă. A fost închis. Nu au existat acuzații și nicio sentință oficială. A fost ținut în închisoare și bătut cu violență în mai multe rânduri. Când l-au eliberat, aproape un an mai târziu, rămăsese doar o umbră a omului care fusese. Ce s-a întâmplat cu prietenul tatălui meu, un om pe care-l cunoșteam de-o viață, a schimbat totul. Am vorbit cu tata să vedem ce putem face. Era atât de supărat din cauza celor petrecute, încât nu a ezitat deloc atunci când i-am spus ce am de gând să fac, deși știa mai bine decât oricine ce se va întâmpla.

Servitorii, chemați parcă prin puterea gândului, strânseră masa și aduseră cafeaua. Cu o linguriță de argint, al Farabi își amesteca zahărul în cană. Căpătă o expresie gânditoare și sobră.

– Ce-ați făcut? întrebă Hart încet și fără grabă. Îl interesa ce urma să-i spună al Farabi, înțelegând că face parte din povestea mai mare, fiind prefața necesară a acelor informații pe care Hart venise să le afle. Ce lucru voiați să faceți, pe care numai mânia tatălui v-a permis să-l căpătați?

Al Farabi își ridică privirea. Un zâmbet luminos străluci în ochii săi întunecați.

– Am cumpărat ziarul.

– Ați cumpărat...?

– Da, și primul editorial pe care l-am scris a fost despre acțiunile guvernului, despre modul în care au reprimat chiar vocile acelora care l-au susținut atunci când erau neînțelegeri peste tot.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hart uimit.

– Nimic, la început. Au crezut că sunt un tânăr cu mintea înfierbântată, un băiat de bani gata nedisciplinat, care preluase gazeta ca pe-o distracție, într-un elan tineresc de moment. I-am surprins. Acum, spuse zâmbind blând, dați-mi voie să vă mai torn niște cafea.

Rămase tăcut câteva minute, gândindu-se la ce se întâmplase. Ochii i se micșorară într-o concentrare intensă.

– Știu de ceva vreme, continuă, că Egiptul și întregul Orient Mijlociu sunt prinse între două situații imposibile – două tipuri de tiranie, una laică și alta religioasă, ambele condamnate la dispariție. Ziarul le-a atacat pe amândouă – extremiștii religioși, cum sunt cei din Iran, și regii feudali sau președinții despotici care conduc aproape tot. Uneori mulțimile religioase îmi aruncau cu pietre în geamuri. Altă dată am fost arestat de poliție. Ferestrele au fost înlocuite și, pentru că făceam parte dintr-o familie cunoscută, guvernul n-a putut face orice. Apoi a venit septembrie 2001 și au avut șansa să scape de mine definitiv. M-au arestat, le-au spus americanilor că am informații utile despre teroriști, apoi, legat la ochi și cu un căluș în gură, m-au urcat într-un avion. În ziua următoare eram în închisoarea numită Guantánamo.

Lui Hart nu-i venea să creadă că cineva fusese în stare să facă o asemenea greșeală.

– Ați fost închis la Guantánamo ca prizonier de război? Acolo ar fi trebuit să fie duși numai cei care au fost prinși în timpul ostilităților, pe câmpul de luptă din Afganistan, sau membri Al Qaeda care aveau informații despre alte planuri de

atac. Fac parte din Comisia de Informații a Senatului; am fost informat despre...

Își dădu seama cât de penibil părea, ce prost fusese. Nu avea nevoie ca Mohammed al Farabi să-i spună că toate informațiile pe care le primea erau de cele mai multe ori o diversiune, jumătăți de adevăr sau chiar minciuni.

– Chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat, încă mi-e greu să accept că vreun guvern al țării mele a fost de acord cu asemenea fapte.

– Da, e dificil pentru un american care a fost crescut să lupte pentru libertate și a acceptat războiul numai din necesitate să afle că, atunci când te simți amenințat, ai face orice să înlături pericolul.

Făcu o pauză după ce rosti cuvântul „orice", pentru ca semnificația ecoului să nu poată fi ratată. Hart voia să fie sigur.

– Spuneți că ați fost torturat acolo, ca prizonier la Guantánamo. Ați fost torturat de americani?

– Chiar de la început și la intervale regulate. Nu m-au crezut atunci când le-am spus că nu sunt terorist și că nu știu de existența unui scenariu terorist. Poate că sunt noi în această îndeletnicire acești agenți ai dumneavoastră, deși cred că nu sunt atât de noi pe cât le place unora să pretindă, dar, novici sau nu, învață repede. Au acest obicei – te leagă de o scândură și te scufundă într-un bazin cu apă...

– Simularea înecării. Susțin că așa au obținut informații importante care le-au permis să oprească alte atacuri.

– Probabil, nu am de unde să știu. Cu mine nu a funcționat foarte bine, pentru că asemenea metode nu pot dat rezultate dacă nu ai nimic de spus. Indiferent dacă este sau nu eficientă, această metodă are o calitate – nu lasă niciun fel de semne prin care victima să poată dovedi mai târziu că a fost maltratată. Nimic, în afară de cuvântul său, dar cine are încredere în declarațiile unui terorist? Iar noi știm că este terorist, fiindcă altfel de ce ar fi în Guantánamo? Cine-ar crede că un editor egiptean poate fi ținut dezbrăcat zile în șir într-o celulă rece ca gheața

sau poate fi legat cu lanțuri în timp ce un câine-lup își cască fălcile, la câțiva centimetri de organele genitale? Sigur, nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Guvernul american neagă cu vehemență asemenea fapte.

– Îmi pare rău, bâigui Hart cu o privire mohorâtă și mânioasă. O să fac tot ce pot. Când mă întorc, o să fac o anchetă.

Al Farabi îi puse o mână pe braț.

– Avem lucruri mai importante de făcut, deși e posibil să nu fie complet separate. Nu mă refer la ce mi-au făcut mie, ci la celelalte lucruri care s-au întâmplat la Guantánamo – ce i-am spus lui Gunther Kramer, ceea ce se pare că el i-a spus... Zâmbi văzând fața uimită a lui Hart. Mă tem că m-am cam grăbit. Gunther Kramer e cel care m-a salvat.

– V-a salvat? Ce vreți să spuneți?

– Vreau să spun că, dacă nu ar fi fost el, acum eram încă în Guantánamo.

– Ce putea face Gunther Kramer? Fusese agent în serviciul de informații al Germaniei de Est – Stasi – deși câțiva ani lucrase pentru Vest. Tatăl meu era legătura lui. Tatăl meu a lucrat la CIA. Ce a făcut...?

Chipul lui al Farabi se lumină. Îl privi pe Hart ca și cum informația despre tatăl său îi ajutase să devină mai mult decât simple cunoștințe.

– Mi-a spus că a fost spion est-german, dar că lucra pentru Vest. A menționat că a cunoscut pe cineva din serviciul de informații vestic, un om de o mare înțelepciune și inteligență, dar nu i-a pomenit numele. Gunther avea acest obicei; mi-a relatat multe despre viața lui, însă pomenea rar numele cuiva. Era, dacă am înțeles corect, un obicei pe care-l exersase, un mod prin care evita să-i scape, din neatenție, o informație care ar fi putut pune pe cineva în pericol.

– V-a spus că este spion est-german și că lucra pentru Vest. În ce context a afirmat asta?

– Nu știu cât de mult ați aflat despre el.

– Știu că era un muzician înzestrat și avea un mare talent la limbi străine. L-am întâlnit o singură dată, în Hamburg. Eram

cu el când a fost asasinat. Venise să mă prevină că urma să aibă loc un atentat.

– Moartea lui a fost o mare pierdere pentru mine. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut. Ne-am cunoscut cu mulți ani în urmă, la scurt timp după ce-am devenit editorul ziarului și aveam frecvent probleme cu legea. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții în Orientul Mijlociu și înțelegea această lume într-un mod în care nu cred că a mai reușit cineva să o facă. Nu o vedea din perspectiva celui născut aici, care nu-și pune întrebări și nici din perspectiva îngustă a cuiva care se gândește numai la interesele Vestului. O vedea în toată complexitatea și cu toate contradicțiile sale. O studia în mod constant, fiindcă știa că evenimentele care se petreceau în Orientul Mijlociu determinau, în mare măsură, mersul lumii.

Noaptea romană învăluia tot ce era în jur. Masa, luminată de candelabre antice, devenise un câmp de umbre care se mișcau într-un nesfârșit dans halucinant. Vocea lui Mohammed al Farabi, venind într-un moment din depărtare, pentru ca apoi să șoptească de alături, părea o creație a propriei minți înainte ca vorbele să fie rostite.

– Și v-a salvat? se trezi Hart întrebând. V-a scăpat din Guantánamo. Cum a fost posibil așa ceva?

Râsul lui al Farabi se auzi încet în noapte.

– Cred că era imposibil, ceea ce explică reușita lui. V-am spus că știa toate contradicțiile Orientului Mijlociu. S-a plâns unui prieten de-al său din serviciile siriene că un alt amic fusese predat americanilor din greșeală. Prietenul sirian i-a spus, firește, că, deși situația era nefericită, nu era nimic de făcut. Gunther a insistat că, pe lângă faptul că se putea face ceva, el, sirianul, o putea face foarte ușor, nu doar din plăcerea de a ajuta un om nevinovat, ci și pentru că ar fi avut posibilitatea să se îmbogățească. Al Farabi se uită la Hart și suspină. Gunther Kramer ar fi putut scrie o istorie a slăbiciunilor omenești. Prietenul său, sirianul, nu a fost impresionat de gândul că ar fi putut salva un om nevinovat, chiar dacă era vorba de un efort minim, însă la ideea că s-ar putea îmbogăți l-au trecut sudorile.

Hart asculta relaxat, bucurându-se de fiecare cuvânt auzit.

– Și cât de mic a fost efortul?

– Nu foarte mare, o mică scorneală, câteva documente contrafăcute.

– Din care să reiasă că sunteți nevinovat, cum ați susținut în permanență.

– Nu, dimpotrivă! Soluția era să demonstrăm că reprezentam un pericol mai mare decât își închipuiseră americanii. Al Farabi se aplecă, în timp ce ochii i se luminaseră amintindu-și extraordinarul curaj de care dăduse dovadă Gunther Kramer.

– A durat ceva să conceapă întregul plan. Toate părțile trebuiau puse la punct. Dar când totul a fost gata – ei bine, sunt puține lucruri care-ți pot oferi o satisfacție mai mare ca o minciună bine spusă. Sirienii s-au dus la americani, i-au informat că omul pe care-l țineau închis – Mohammed al Farabi – fusese implicat în numeroase comploturi nu numai împotriva americanilor, ci și a guvernelor din zonă; totul era bine dacă americanii reușeau să smulgă de la el toate informațiile, însă dacă nu o făceau, existau persoane din cadrul serviciului sirian care ar fi avut mai mult noroc cu metode proprii.

– Așa ați ieșit de la Guantánamo?

– Cred că dumneavoastră numiți asta extrădare. Într-o noapte, târziu, am fost urcat într-un avion și următorul lucru de care-mi amintesc e că m-am trezit în Damasc. Câteva săptămâni mai târziu, potrivit declarațiilor pe care anumite oficialități siriene bine plătite le-au dat anumitor americani creduli, prizonierul Mohammed al Farabi a decedat în timpul interogatoriilor. Un accident nefericit – s-a spus.

Un zâmbet dulce-amar îi trecu pe buze. Privi în noaptea plină de ruine și de amintiri.

– Numai lui Gunther Kramer i-ar fi putut trece așa ceva prin cap; numai Gunther Kramer ar fi putut s-o scoată la capăt. Și din cauza asta, el e mort acum. Se întoarse spre Hart. Dacă nu m-ar fi salvat, dacă aș fi murit în locul acela, el nu ar fi aflat toate lucrurile pe care le-am descoperit eu acolo. Ceea ce știa l-a ucis, domnule senator. Ceea ce a aflat de la mine.

– Am adus cu mine – e în servieta pe care am lăsat-o la hotel – o carte în care Kramer a subliniat anumite pasaje făcând note pe margine şi o bucată pe hârtie pe care a desenat o diagramă, două coloane paralele care...

– Am cunoştinţă despre ambele lucruri. Cartea – *Vieţile* lui Plutarh, iar diagrama – anumite paralele între ceea ce s-a întâmplat în Roma antică şi evenimentele de acum din America. Are legătură tot cu ce i-am spus eu.

Hart nu era sigur că înţelege ce spunea al Farabi.

– Întâmplările pe care i le-am povestit eu din perioada cât am fost prizonier. Dar cum au ajuns la dumneavoastră aceste obiecte? Bănuiesc că le aveţi de la Dieter Shoenfeld, dar cum le-a obţinut...?

– Kramer i-a trimis lui Dieter o scrisoare în care-i spunea unde le poate găsi, împreună cu alte lucruri pe care voia să i le lase.

– Înţeleg, dar de ce a făcut Gunther asta, care era legătura dintre cei doi?

Hart îşi aminti privirea tristă şi afectată din ochii lui Dieter când îi împărtăşi secretul pe care nu-l mai spusese nimănui.

– Erau fraţi, fraţi vitregi. Aveau aceeaşi mamă.

O undă stranie învălui ochii negri şi pătrunzători ai lui Mohammed al Farabi. Făcându-i semn cu mâna să-l însoţească, se ridică de la masă şi se îndreptă către balustrada de la margine logiei. Rămase acolo, cu o faţă rigidă, de nepătruns. Lovi brusc balustrada cu palma şi blestemă.

– Dacă Gunther mi-ar fi spus! Dacă Shoenfeld mi-ar fi spus! Se uită la Hart cu o privire îndurerată. Dacă aş fi ştiut că sunt fraţi, m-aş fi întâlnit cu el imediat. Habar nu aveam că sunt fraţi şi de aceea am amânat, am încercat să-i verific identitatea înainte să-l întâlnesc. Dacă ne-am fi întâlnit când m-a rugat prima dată, ar fi aflat ce se întâmplă, ar fi înţeles pericolul. N-ar fi făcut niciodată ce-a făcut, n-ar fi încercat să vă întâlnească. Avea şanse să rămână în viaţă.

Gura i se strâmbă într-o grimasă de batjocură şi de reproş personal. Îşi aruncă mâinile în aer.

– Este misterul vieții, dublat de toate secretele pe care le avem, iar Gunther avea mai multe decât noi toți. Știam că e evreu, deși adevărul e că Gunther nu credea în nicio religie. Era unul dintre puținii oameni cu adevărat înzestrați care refuză să creadă că există vreun lucru în afara rațiunii. În ciuda raționalismului și a suspiciunii față de lucrurile care se pot înțelege doar cu ajutorul inimii, avea decența unui om obișnuit. Un evreu care a salvat un arab, pentru simplul motiv că arabul îi era prieten.

Își strânse palmele la spate și începu să se plimbe de-a lungul logiei. Vorbele lui erau măsurate și precise.

– Gunther Kramer trăia în întregime în propria minte. Studia în permanență, nu doar ca să învețe ceva nou, lucruri pe care nu le cunoscuse, ci ca să dobândească o înțelegere mai profundă a lumii și a felului în care funcționa. A studiat istoria romanilor pentru că avea impresia că-l poate ajuta să înțeleagă ce se poate întâmpla cu o altă țară care-și propune să devină imperiu. De aceea, când i-am povestit ce aflasem în Guantánamo a fost atât de neliniștit și de alarmat.

Al Farabi se opri și se întoarse către Hart.

– Cartea – *Viețile* lui Plutarh –, pasajele pe care le-a subliniat, se refereau la momentul de cotitură, momentul decisiv în care Roma s-a schimbat. Am dreptate?

– Da, totul. Inclusiv notele de pe margine.

– Iar diagrama – coloanele paralele despre care vorbeați erau despre ce s-a întâmplat la Roma, respectiv ce se întâmpla sau, mai bine zis, la momentul respectiv, ce urma să se întâmple în Statele Unite. Am dreptate și acum?

– Da, exact. Asasinatul politic, urmat de situația de război, mai multe asasinate, apoi... Ce ați aflat la Guantánamo? Ce l-a „alarmat" atât de tare? Hart își aminti ce scrisese Kramer la sfârșitul celei de-a doua coloane. A făcut o notă care avea legătură cu o informație pe care o aflase de la dumneavoastră.

– Da, așa e.

Al Farabi se sprijini de balustrada de fier. Luminile Romei străluceau în spatele lui, dar păreau acum un lucru minor,

o pâlpâire slabă în imensitatea arcadei luminate a cerului. Două mii de ani de istorie nu mai însemnau nimic, păreau o secundă față de eternitatea lumii.

– E curios modul diferit în care oamenii reacționează la durere. Puțini pot îndura tot ce li se întâmplă și se consideră lași dacă vor țipa; cei mai mulți oameni au limite, pot fi înfrânți. Pe unii i-au distrus la Guantánamo, iar alții au cedat.

Metodele erau condamnabile, însă până și Hart a fost nevoit să admită că scopul era justificat. Ce mod mai bun de a preveni un atac decât să folosești pe cineva care activa într-o organizație teroristă și care-ți putea spune ce planuri aveau?

– Nu, nu asta intenționau. Oamenii pe care i-au racolat și care urmau să lucreze pentru ei aveau o altă misiune. Trebuiau să recruteze și să pregătească tineri bărbați arabi pentru ținte de pe teritoriul Statelor Unite. Teroriști sinucigași, domnule senator Hart, pe care să-i folosească împotriva concetățenilor dumneavoastră. Trebuie să recunosc, la început nu am înțeles. Dar când i-am spus lui Gunther Kramer ce am aflat, și-a dat seama imediat. Sau cel puțin a bănuit.

– Nu mi-a spus nimic despre asta când a venit la Hamburg să mă prevină în legătură cu ce avea să se întâmple. Spunea că toată lumea pare să fi auzit, însă nimeni nu știa cine e în spatele acestui plan. Dacă știa...

– L-ați fi crezut?

Al Farabi îl privi fix în ochi pe Hart, chestionându-l într-o manieră care îl făcu să-și pună el însuși semne de întrebare.

– Ați fi crezut o poveste bazată pe ceea ce se presupune că a aflat un om care-a fost închis la Guantánamo? Un om salvat cu ajutorul serviciilor siriene, pe care l-au raportat ulterior mort? Gunther știa cu ce se confrunta. V-a spus ce a putut să vă spună. A încercat să vă orienteze în direcția corectă. Avea nevoie ca dumneavoastră să începeți investigațiile în zona în care el nu putea ajunge, în interiorul guvernului SUA.

Hart își aminti ce se întâmplase în Los Angeles, privirea calmă și imperturbabilă a teroristului, atât de convins că face

voia Domnului când se va arunca în aer şi se va transforma în milioane de bucăţi; un terorist, care, după cum aflase acum, fusese recrutat, pregătit şi echipat de aceiaşi oameni care ar fi trebuit să lupte împotriva terorii. Ce nu putea încă înţelege era motivul pentru care cineva din guvern ar face asta.

– Gunther avea un răspuns. Ochii lui al Farabi erau încruntaţi şi neiertători. Pentru a stârni un nou val de teroare şi, în felul acesta, pentru a declanşa din nou frica. Numai când simt cum este să te temi din nou, oamenii încep să se gândească la lucrurile necesare. Numai atunci când cred că viaţa le este în joc sunt pregătiţi să facă tot ce trebuie ca să supravieţuiască. Şi pentru ce motiv trebuie să facă asta acum – să stârnească din nou teroarea? Ca să aibă un motiv, o scuză, pentru un alt război. Irakul nu este ceea ce au crezut oamenii care au vrut să-l cucerească. Dar Irakul nu era sfârşitul luptei. A fost întotdeauna numai o parte din acest „război global împotriva terorii". Acum Irakul ameninţă cu subminarea războiului, îl face mai greu de purtat. E nevoie de o nouă justificare. Un alt atac – de data aceasta asupra sistemului politic, un atac care vizează inima democraţiei voastre – oferă o justificare mai bună decât cea pe care au avut-o anterior. Pentru că acum toată lumea va fi convinsă că acest aşa-zis război împotriva terorii – războiul pentru refacerea Orientului Mijlociu – va continua şi trebuie să continue mai multe generaţii.

Era o explicaţie a faptului că aceiaşi oameni care-l omorâseră pe Gunther Kramer erau şi ucigaşii lui Raymond Caulfield. În acelaşi fel se justifica apariţia atâtor zvonuri despre un scenariu terorist şi confuzia generală în legătură cu cei care ar fi răspunzători. În felul acesta se explicau o mulţime de lucruri, nu însă şi cine se afla în spatele planului, cu excepţia faptului că, operaţiunile desfăşurându-se în Guantánamo, exista o legătură cu guvernul.

– E curios, nu credeţi, domnule senator Hart, adăugă al Farabi cu o privire subtilă şi iscoditoare, că primul asasinat a fost şi un mod de a reduce la tăcere opoziţia. Credeţi că dintr-un

accident l-au ucis pe candidatul care avea să schimbe actuala politică din Orientul Mijlociu?

Hart credea că avea o părere prea bună despre Alworth.

– Alworth nu ştia ce urma să facă în legătură cu Orientul Mijlociu sau orice altceva. Făcea numai ceea ce i-ar fi adus popularitatea.

– Ceea ce s-a şi întâmplat, îi aminti al Farabi cu blândeţe, înainte să fie ucis.

Era târziu. Mohammed al Farabi chemă şoferul să-l conducă pe Hart la hotel. Îl însoţi până la maşină, având îndoieli dacă ar fi trebuit să-l lase să plece.

– Nu am mulţi vizitatori cu care să pot să stau de vorbă aşa cum am făcut-o cu dumneavoastră în noaptea asta. Prietenul meu Gunther Kramer m-a mai învăţat ceva: n-au mai rămas mulţi oameni întregi la minte.

Îşi strânseră mâinile şi Hart se întoarse să plece.

– Mai e ceva, spuse al Farabi, făcând câţiva paşi ca să-l prindă din urmă. Nu ştiu dacă înseamnă ceva, însă lui Gunther i s-a părut important când i-am spus. Planul pe care îl aveau, folosirea terorismului pentru propriile scopuri, avea un nume – Rubicon.

Capitolul 16

Dură o secundă până când David Allen înțelese că era chiar senatorul. Apoi i se adresă ca și cum Hart nu a fi fost niciodată plecat.

– Drăguț din partea ta că ai sunat. Întâi îmi furi mașina – am fost sunat de Poliția din Toronto care m-a întrebat dacă a fost furată; și dacă nu a fost, de ce era lăsată pe o stradă la nici doi kilometri de aeroport, cu motorul pornit.

– M-am grăbit, nu te teme, o să mă ocup, o să...

– Lasă mașina. Ești bine? Sper că nu e genul de telefon pe care-l vezi în filme, în care o să-mi spui că ai fost răpit și trebuie să le dau tot ce-mi cer. Fiindcă – dacă este așa – ai văzut în ce casă stau. Ești bine, nu-i așa?

– Sunt bine. Sunt în New York, m-am întors. O să-ți povestesc tot când ne vedem. Dar ce cauți acolo? De ce nu ai plecat la Los Angeles, așa cum te-am rugat?

– Ai fost plecat, n-ai citit ziarele.

– Poveștile despre dispariția mea, în care se spune că aș fi fost luat ostatic și ținut undeva în Orientul Mijlociu? Am auzit.

– A fost o problemă, însă e mai mult de atât. Mult mai mult. Totul s-a dus naibii, toată lumea a înnebunit. Cât de repede te poți întoarce? Cineva trebuie să oprească asta.

– Ce vrei să spui? Ce se întâmplă?

– Citește ziarele și o să înțelegi ce vreau să zic. Când poți să ajungi aici? Cât de curând – diseară, mâine-dimineață? Trebuie să amânăm o conferință de presă. Trebuie să explici unde ai fost și de ce nu te-a găsit nimeni.

– Nu sunt sigur. Nu am...

– Uite, Bobby, acum nu e momentul să fii indecis.

– Nu e asta. E vorba despre ce am aflat. Nu știu care e cel mai bun mod de a rezolva situația; nu știu ce trebuie să fac.

– Ce ai aflat – e serios?

– Cât de serios se poate.

– Asta ușurează lucrurile.

– Le ușurează?

– Sigur. Spune adevărul. Spune tuturor ce știi.

– Crezi că e așa ușor?

– Crezi că ar trebui să minți?

Cu siguranță acestea nu erau singurele posibilități, și o știau amândoi. Dar când Hart se întoarse la hotelul unde se cazase și se cufundă în ziare, începu să-și dea seama că Allen avea dreptate. În ultimele 24 de ore fuseseră lansate atacuri aeriene împotriva taberelor suspecte de pregătirea teroriștilor din Afganistan și, în ciuda dezmințirii autorităților, chiar și pe teritoriul Siriei. Se zvonea că forțe aeriene și terestre puteau fi trimise în „atacuri chirurgicale"[1] pe teritoriul Pakistanului sau „al oricărei alte țări care ar fi putut adăposti teroriști responsabili pentru lovitura din Los Angeles". Se citau surse anonime din interiorul guvernului, potrivit cărora existau dovezi că Iranul era direct implicat în planificarea atacului.

Când trecu de la știrile naționale și internaționale în zona politică, informațiile despre campania prezidențială erau și mai sinistre. Arthur Douglas, candidatul republican, declarase că susține „tot ce face administrația", adăugând că el ar merge „mult mai departe". Întrebat dacă asta presupune folosirea tuturor armelor din arsenalul american, inclusiv cele nucleare, replicase: „Cred că ar fi o greșeală dacă nu ne-am păstra deschiși pentru orice opțiune în acest moment".

Indiferent dacă declarațiile lui Douglas fuseseră făcute la repezeală – din nevoia de a se disocia de președinte – sau proveneau din convingerile sale principiale, chiar dacă nechibzuite,

[1] În original, *surgical strike* – atac inițiat fără avertisment asupra unei ținte specifice. (n.tr.)

rezultatul era că obținuse un avantaj de cinci procente față de Jeremy Taylor. După cum nota cu regret o sursă din interiorul campaniei pentru candidatul democraților, „Nimeni nu mai vrea să se audă vorbind despre cumpătare".

Lui Hart îi îngheță sângele în vine. Vedea ochii lui Mohammed al Farabi micșorându-se pe când i-ar fi pus acea întrebare provocatoare pentru care egipteanul știa că el nu are răspunsul: A fost doar un accident, o lovitură orbească a sorții faptul că acel terorist, un pion într-un plan de dimensiuni machiavelice, îl ucisese pe Prentice Alworth în locul lui Arthur Douglas? Întrebarea părea să conțină și răspunsul. Hart aruncă ziarul pe podea și îl sună din nou pe David Allen.

– Poți să dai de Quentin Burdick de la *Times?*

– Cel care se ocupă de subiectele despre securitatea națională? întrebă Allen, ca să se asigure.

– Sună-l. Avertizează-l că nu trebuie să spună nimănui de ce îl suni și nici măcar că ai făcut-o. Spune-i că trebuie să vorbesc cu el astăzi, că sunt în New York numai pentru câteva ore. Spune-i să aleagă un loc – undeva în această parte din Manhattan. Apoi sună-mă înapoi.

– Ai de gând să faci o declarație publică? Ești sigur că nu vrei să aștepți până mâine? Am programat deja o conferință de presă la prânz. N-am spus că vei fi prezent, doar că vom anunța ce s-a întâmplat. O să fie plin. Dar dacă ai gând să vorbești întâi cu Burdick de la *Times,* atunci...

– Nu de asta mă văd cu el. Îți explic mai târziu. O să iau un tren în seara asta. Ne putem întâlni?

Zece minute mai târziu, Allen revenea cu un telefon.

– A fost nevoit să anuleze ceva, dar n-a ezitat. Apartamentul lui e pe East 63rd Street. Te așteaptă acolo într-o jumătate de oră.

Quentin Burdick era genul de bărbat care putea trece ușor drept un șoarece de bibliotecă efeminat, o persoană al cărei interes principal în viață îl constituia poezia lui Elizabeth Barret Browning[1]. Slab ca o scoabă, cu nasul lung și ascuțit, se îmbrăca

[1] Poetă engleză (1806–1861) foarte populară în Anglia și în Statele Unite încă din timpul vieții (n.tr.)

tot timpul într-o jachetă de tweed, cămașă dungată cu nasturi și un papion vesel. Dacă s-ar fi făcut un film despre rafinamentul ponosit al vieții într-un colegiu neînsemnat din New England, el ar fi jucat rolul unui profesor. Într-o oarecare măsură, Burdick se bucura de felul cum arăta și de ce credeau ceilalți despre el. Se bucura de avantajul acestei înșelătorii, fără să fi făcut ceva pentru a-i minți pe ceilalți. Deschise ușa și îl întâmpină pe Bobby Hart ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse de mult timp.

– Au circulat tot felul de povești despre tine pe aici, spuse el pe un ton dramatic și ridicat. De toate pentru toți – de la teoria că ai fost luat prizonier de către Al Qaeda, până la posibilitatea de a putrezi într-un șanț cu un glonț în cap. Mă bucur să constat, ca de obicei, că nimic din ce se aude de la Washington nu e adevărat. Ia loc. Cu ce te servesc?

Hart își aruncă privirea prin camera de zi. După cum arăta, apartamentul îi aparținea lui Burdick de ceva vreme. Construcția fusese înălțată înainte de războiul și rareori se găseau apartamente în asemenea clădiri. Pe poliță de deasupra șemineului, Hart observă o serie de fotografii, majoritatea cu Burdick, soția și fiicele acestuia; una, mai puțin vizibilă, ascunsă în spatele celorlalte, îi reținu atenția. Se deplasă până acolo și, cerându-i permisiunea din priviri lui Burdick, o studie îndeaproape. Se uită la ea așa cum cineva examinează o amintire pierdută din trecutul dureros al altcuiva.

– Eram slab și pe vremea aceea, spuse Burdick, încercând să înveselească atmosfera.

În fotografie era un locotenent de marină tânăr, fără cămașă pe el, alături de alți patru bărbați, stând într-un luminiș dintr-o junglă, undeva în Vietnam, într-o zi sufocantă. Hart se întreba câți dintre ei se întorseseră vii.

– În ultimele luni ai scris o serie de articole despre modul în care sunt tratați prizonierii la Guantánamo și în alte locuri. Ai fost primul care a scris despre existența închisorilor secrete în Europa de Est. Ai scris și despre faptul că trimitem prizonierii în țara lor de origine, ca să fie interogați acolo.

Hart începu să se plimbe nervos prin încăpere. Burdick stătea într-un fotoliu, într-un colţ al camerei. Îl cunoştea pe Hart de pe vremea primului mandat în Congres. Ajunsese să-l cunoască şi mai bine de când acesta devenise membru al Senatului. Nu-l văzuse niciodată atât de aprins sau iritat.

– Ştii la fel de bine ca oricine ce se întâmplă în Guantánamo şi în locurile de tipul acesta.

– Faci parte din Comisia de Informaţii a Senatului, replică Burdick, văzând cum Hart priveşte în toate direcţiile. Presupun că ştii mai multe decât mine.

Hart îi aruncă o privire acră.

– Probabil că ştiu mai puţin decât oricine – cel puţin până acum câteva zile. Uite ce vreau să ştiu: cât de greu ar fi de aflat cine lucra acolo – la Guantánamo – şi se ocupa de interogarea prizonierilor în urmă cu un an şi ceva?

Burdick îşi încrucişă braţele. Un zâmbet reţinut şi gânditor, cum se întâmplă când eşti nevoit să-ţi recunoşti greşeala sau neştiinţa, i se întipări pe buze.

– Mult prea dificil, aş putea spune imposibil pentru mine. Ce se întâmplă acolo, cine e implicat – sunt informaţiile cu gradul cel mai mare de secretizare. Tu nu poţi afla? Comisia poate trimite citaţii, desigur„„un privilegiu executiv". Îi poţi chema la audieri, dar fără o luptă de durată în tribunal n-o să-i faci să răspundă.

Hart nu avea de gând că cedeze.

– Tu ai surse, oameni care vorbesc cu tine, chiar şi când nu ar trebui să o facă. Reportajele pe care le-ai scris despre închisori secrete şi extrădare nu se bazau pe informaţii pe care cineva ar fi dispus să le declare public.

– Da, dar numele celor care conduc anchetele – unii dintre ei sunt membri CIA – şi ştii ce înseamnă să divulgi numele unui agent. Nimeni nu face asta. Şi chiar dacă ar face-o, nu cred că este momentul să tipărim o asemenea informaţie.

– Nici dacă sunt implicaţi în organizarea propriei grupări teroriste, care este responsabilă pentru ce s-a întâmplat luna trecută în Los Angeles?

Quentin Burdick arăta de parcă cineva i-ar fi spus că cel mai bun prieten al său a murit. Fiecare parte din el ar fi vrut să nege, dar știa că e adevărat. Sau, cel puțin, că Hart credea că e adevărat.

– De unde știi? întrebă, vorbind încet și cu efort. Ce te face să crezi că așa ceva e posibil?

– Te ocupi de zona de afaceri externe și probleme de securitate națională de mulți ani. Te ocupai de asta acum douăzeci de ani, când Reagan era președinte, când a venit Gorbaciov la putere, când Uniunea Sovietică s-a dezmembrat, când a căzut Zidul, când...

– Da, eram la Berlin când s-a întâmplat, dar ce...

– Ai auzit de un agent al serviciilor din Germania comunistă, pe nume Gunther Kramer?

– În serviciul de informații est-german era un bărbat pe care-l chema Wolf. I se spunea „omul fără chip", fiindcă nimeni din Vest nu știa cum arată. Pe de altă parte, Kramer nu și-a ascuns niciodată identitatea. Nu avea de ce. Și-a petrecut cea mai mare parte din timp în Orientul Mijlociu, unde... Dar de ce mă întrebi?

– Pentru că el a fost primul care m-a avertizat că va urma un asasinat.

– Gunther Kramer? S-a crezut că e mort din... Înțeleg. Știa ce urma să i se întâmple în noua Germanie. Deci, a fost în viață în tot acest timp.

– Până când a fost ucis în timp ce încerca să-mi spună ce descoperise, ce se întâmpla, de fapt, atunci când a aflat de Rubicon. Kramer a fost primul. Apoi au urmat și alții: Raymond Caulfield...

– S-a spus că a fost un accident.

– Caulfield a fost omorât. Încerca să afle dacă numele Rubicon apărea în arhivele agenției.

Burdick se ridică. Îl privi pe Hart cu o privire întrebătoare.

– De asta sunt aici, spuse Hart. În fine, unul dintre motive. O să-ți spun tot ce știu și poți folosi informațiile – toate –, însă nu mă poți cita ca sursă – nu încă. Numele meu poate să apară în

povestea ta, poți spune ceva de genul „s-a aflat că" m-am întâlnit cu Mohammed al Farabi, însă nu mă poți folosi drept sursă.

Se mutară în sufragerie și preț de câteva ore, în timp ce Burdick lua notițe detaliate, Hart îi povesti aproape tot ce se întâmplase. Nu îi spuse că Raymond Caulfield îi furniza informații de ani buni și nu menționă nimic legat de modul în care reușise să iasă din țară și să ajungă la Roma. Ce făcuse Caulfield avea o justificare, însă era una care putea fi atacată cu ușurință; ce făcuse Charlie Ryan împreună cu soția lui nu era treaba nimănui.

– De ce te-au urmărit oamenii aceia? întrebă Burdick după ce Hart își termină povestirea. Erau nevoiți să-i oprească pe Kramer și pe Caulfield fiindcă existau șanse ca amândoi să fi aflat ce făceau și ce plănuiau ei, dar te-au urmărit și pe tine și pe Dieter Shoenfeld.

– Amândoi știam ceva despre Rubicon. Dieter se dusese la casa fratelui său din Damasc, găsise diagrama și cartea. Știa că e urmărit. Eu aș fi iscat probleme, aș fi pus întrebări în comisie. Nu-și permiteau să afle cineva despre Rubicon și semnificația sa.

– Ai spus că Los Angeles a fost numai începutul, că vor urma și alte asasinate și alte atacuri. De ce?

– E vorba despre acea diagramă, cele două paralele, toate detaliile sunt înșirate clar și precis: un asasinat politic, un scenariu de război, alte asasinate. Mai multe asasinate! Dar cine și din ce motiv? Ca să creeze teamă? Kramer știa ceva, dar încă nu am reușit să-mi dau seama ce.

– Kramer pare să fi analizat situația din perspectivă istorică, comparând Imperiul Roman de acum două mii de ani cu imperiul american de azi. Probabil se gândea că, din momentul în care încep să se întâmple asemenea conspirații pentru asasinarea liderilor politici, lucrurile nu se vor opri aici, va fi ca pe vremea romanilor, după ce au trecut Rubiconul. Amintește-ți, n-au fost mulți împărați care să fi murit din cauze naturale.

Burdick avea o altă întrebare. Dar, cu toate că lucrase atâția ani ca reporter, îi era greu să întrebe. Puse jos creionul și dădu deoparte carnetul.

– Cât de sus crezi că merge afacerea asta? Crezi că sunt implicați și oameni de la Casa Albă?

Hart își prinse palmele la ceafă, meditând la întrebarea care nu-i dădea pace. După o pauză lungă, își puse mâinile în poală și se aplecă în față.

– Tatăl meu a murit acum nouă ani. E posibil să fi fost ucis chiar de unii dintre acești oameni. Făcea parte din ceea ce se poate numi „vechea școală" CIA, prima generație, cei care s-au înscris chiar după al Doilea Război Mondial. Nu ți-am spus mai devreme, dar Gunther Kramer lucrase pentru Vest în anii de dinaintea căderii Zidului. Tatăl meu era persoana de legătură.

Privirea lui Burdick se lumină. Dădu din cap nerăbdător.

– Da, mă întrebam de ce te-ar fi ales Kramer tocmai pe tine, riscând să se întoarcă în Germania.

– Kramer e cel care mi-a spus că tatăl meu descoperise ceva, o organizație, un grup în interiorul agenției care folosea, în mod deliberat, surse nesigure, oameni care fuseseră prinși cu minciuni, surse dispuse să le ofere informațiile pe care voiau să le audă. Căutau o cale prin care să nască suspiciuni, să discrediteze orice serviciu care ar fi încercat să demonstreze că Irakul nu reprezenta o amenințare serioasă. Tatăl meu știa ce se întâmplă și era pe punctul de a o demonstra înainte să moară. Nu pot dovedi că a fost omorât, nu pot dovedi că acești oameni au făcut-o. Dar piesele se potrivesc. Au înțeles de la început cât de important e să preia controlul asupra informațiilor. Trebuiau să se asigure că nimeni nu va pune serios sub semnul întrebării necesitatea planurilor lor. Și au obținut ce voiau, au obținut războiul de care credeau că țara are nevoie. Nu s-a dovedit a fi o victorie lipsită de sânge, așa cum au crezut, dar sunt convinși – poate chiar mai mult decât înainte – că, dacă nu ne învingem inamicul în Orientul Mijlociu, vom fi nevoiți să ne luptăm cu el la noi acasă.

Burdick luă creionul în mână. Lovi cu putere cu guma în lemnul mesei. Creionul ricoșa de câte ori se lovea de lemn. Repetă întrebarea.

– Neoficial: cât de sus crezi că merg lucrurile? Casa Albă?

Hart scutură din cap, în semn că respinge această posibilitate. Apoi se răzgândi şi îi spuse lui Burdick ce credea.

– Cine sunt cei care susţin că ducem un război pentru supravieţuire, iar civilizaţia e în pericol? Cine a spus de nenumărate ori că trebuie să folosim toate mijloacele necesare, inclusiv tortura, dacă trebuie?

– Crezi că vicepreşedintele...?

– Cine ar fi putut face aşa ceva, cine ar fi putut organiza lucrurile la un asemenea nivel? Gândeşte-te la ce au făcut. Cineva trebuie să muncească luni sau ani întregi la Guantánamo ca să obţină mărturia câtorva teroriştii. Cineva a pus la cale uciderea lui Gunther Kramer în Hamburg; cineva s-a ocupat de asasinarea lui Raymond Caulfield în Washington. Nu poate fi opera unui agent declasat care a lucrat pe cont propriu. A fost nevoie de planificare şi coordonare atentă.

– Dar care e scopul? Ce au de câştigat?

– Dacă nu ar fi fost atacul din Los Angeles, dacă Prentice Alworth nu ar fi fost ucis, Douglas nu avea nicio şansă. Acum e lider. De ce s-o facă? Pentru ca viitorul preşedinte să păstreze politica, aceea care – după cum insistă vicepreşedintele şi oamenii din jurul său, oamenii care au contribuit la fabricarea informaţiilor care ne-au adus în război – va salva ţara.

Burdick ridică dintr-o sprânceană.

– Cu preţul uciderii unui candidat la preşedinţie, a zeci de persoane şi rănirea altora? Nimeni nu va crede asta fără probe solide şi de necontestat. Îl privi pe Hart cu o expresie îngândurată. Dar eu cred. De asta au încercat să te ucidă – să se asigure că nu vei dovedi nimic. Ai grijă. Fii sigur că vor încerca din nou.

Era aproape cinci după-amiaza când au terminat conversaţia. Burdick îl conduse până afară. Trebuia să se întoarcă la birou.

– Am un program încărcat în seara asta, remarcă în timp ce cobora în stradă şi fluiera după un taxi. Trebuie să dau o mulţime de telefoane înainte să mă apuc să scriu articolul, care, îţi garantez, va fi mâine ştirea zilei.

Capitolul 17

Era o mulțime de oameni, mai mulți reporteri decât văzuse vreodată David Allen la o conferință de presă pe Dealul Capitoliului. Toți reprezentanții programelor de știri TV, rețelele importante, inclusiv cele prin cablu, aveau acolo camere de luat vederi. Reporterii se călcau în picioare, se înjurau unii pe alții, în încercarea de a obține o poziție mai bună. Începură bombardamentul cu întrebări chiar din momentul în care Hart intră pe ușă. Hart îi ignoră.

– Am de făcut o scurtă declarație, apoi vă răspund cu plăcere la întrebări.

Strigătele se transformară în murmure, apoi se făcu liniște. Citind dintr-un text scris dinainte, Hart explică motivul dispariției.

– Mâine se împlinesc două săptămâni de când doi bărbați înarmați au pătruns în locuința mea din Georgetown și l-au ucis pe Dieter Shoenfeld. Veniseră acolo cu gândul să mă omoare și pe mine. Domnul Shoenfeld fusese urmărit din Germania și, înainte de asta, din Orientul Mijlociu. Din câte se pare, și eu mă aflam sub supraveghere de ceva vreme. Motivul pentru care cineva avea interesul să ne vadă morți pe amândoi se datorează faptului că fiecare din noi intrase în posesia unor informații despre atacul din Los Angeles. Dieter Shoenfeld descoperise cu ajutorul propriilor surse că evenimentele din Los Angeles făceau parte dintr-un plan mai amplu și că acest plan avea un nume. Se numea Rubicon. În seara în care a fost ucis, urma să-mi spună tot ce aflase. Am plecat din Washington în aceeași noapte, pentru că trebuia să mă

întâlnesc cu cineva, o persoană pe care ar fi trebuit să o contacteze Dieter Shoenfeld, pentru că deținea ceea ce el numea „piesa lipsă dintr-un puzzle". Hart împături hârtia de pe care citise și o puse în buzunar. Acolo am fost și asta e ceea ce am făcut; din acest motiv nu am spus nimănui ce intenții am și când am să mă întorc. Acum vă ascult cu plăcere întrebările.

Reîncepu bombardamentul cu întrebări.

– Am să răspund pe rând. Făcu semn unui reporter care se afla în spate, unul dintre cei care participau des la ședințele Senatului.

– *New York Times* relatează astăzi că v-ați întâlnit cu o persoană numită Mohammed al Farabi, iar acesta susține că evenimentele din Los Angeles nu fac parte dintr-un plan terorist, ci dintr-o conspirație pusă la cale în țara noastră. Prima întrebare este v-ați întâlnit cu al Farabi?

– Da, m-am întâlnit, iar ceea ce declară *Times* – că teroriștii închiși la Guantánamo sunt folosiți pentru a recruta și pregăti alți teroriști pentru atacurile de pe teritoriul SUA – este exact ce mi-a spus al Farabi.

O clipă rămaseră cu toții muți de uimire, apoi mulțimea explodă. Strigau cu toții în același timp.

– Dar, domnule senator, problema reală este dacă îl credeți. Casa Albă a dezmințit deja categoric informațiile. Insistă că...

– A dezmințit categoric? De unde știau ce se întâmpla la Guantánamo? Nu știau nimic nici despre Abu Ghraib, cel puțin așa au declarat, ripostă Hart. Și acum, fără să se deranjeze să facă o investigație, fără să încerce să afle dacă cineva din interiorul guvernului sau care avea legături cu guvernul putea fi implicat, îl neagă fără drept de apel și îl dezmint categoric?

– Să lăsăm puțin Casa Albă, interveni reporterul unei televiziuni prin cablu. Ce v-a făcut să credeți că acest al Farabi este o sursă credibilă? Ce v-a făcut să credeți că nu e doar o încercare de a detrona responsabilitatea pentru evenimentele din Los Angeles de la teroriștii care le-au înfăptuit? De unde știți că nu sunteți folosit, domnule senator Hart?

Hart îl surprinse pe reporter cu sinceritatea sa.

– E o întrebare corectă și foarte importantă. Este prima întrebare pe care i-aș fi adresat-o dacă el m-ar fi căutat pe mine. Însă eu am fost cel care l-a căutat. El nu știa că voi veni. Stabilise o întâlnire cu Dieter Shoenfeld. Dacă era vreo istorie, o ficțiune pe care ar fi vrut s-o vândă, nu părea să facă prea mult efort să-și găsească publicul. Nu acesta e singurul motiv. Lucrurile pe care mi le-a spus au fost, pur și simplu, cele pe care le auzise. N-a pretins că știe cine e în spatele afacerii și nici motivul. La momentul când a aflat aceste informații, nu credea să însemne prea mult – un alt zvon care putea fi adevărat sau nu. Acesta putea fi sfârșitul, după atacul din Los Angeles, dacă nu ar fi auzit niște zvonuri despre un plan numit Rubicon, cu un an înainte, când era la Guantánamo. Pentru el n-a însemnat nimic, însă a avut o mare importanță pentru cineva care auzise același nume în legătură cu un posibil plan de asasinare a cuiva din SUA.

– Așadar, îl credeți și considerați că există o organizație secretă aici, în Statele Unite, care a planificat atacul de la Los Angeles pentru a-și pune în practică propria agendă? întrebă corespondenta unei televiziuni, cu o strălucire cinică în ochi.

Hart se uită lung la ea.

– Înțeleg de ce există o reticență legată de această posibilitate. Nici eu n-am fost dispus să o cred. Să luăm în considerare faptele, ceea ce știm. Niciun grup din Orientul Mijlociu n-a revendicat evenimentele din Los Angeles. Din momentul în care am început să ne interesăm de Rubicon, să înțelegem ce semnificație are, au început să moară oameni. Directorul adjunct al CIA a fost chemat în fața Comisiei de Informații a Senatului și i s-a cerut să afle dacă numele Rubicon apare în înregistrările agenției. Câteva zile mai târziu Raymond Caulfield a fost omorât...

– Mașina lui a derapat de pe carosabil, obiectă cineva. Poliția a declarat că moartea lui a fost un accident.

– Caulfield a fost omorât, insistă Hart. Dacă vreți să credeți că nu a fost, nu e nicio problemă; dar cum se explică moartea lui Dieter Shoenfeld și tentativa de a mă ucide pe mine? I-am văzut și i-am auzit vorbind. Erau americani, asasini plătiți. Cine credeți că i-a angajat? Al Qaeda? Nu, Rubicon a fost conceput și

pus în practică aici, în țara noastră. În SUA, cineva încearcă să schimbe politica țării și nu-i interesează cine trebuie să moară pentru asta.

– Vreau să revenim la Mohammed al Farabi, strigă un reporter hotărât, care-și croise drum până în al doilea rând. Surse din cadrul CIA declară că nu a fost niciodată înregistrată o persoană cu acest nume la Guantánamo sau în alt loc unde au fost închiși prizonieri prinși în urma atentatelor teroriste.

Un zâmbet reținut și caustic apăru pe buzele lui Hart.

– Mă bucur să aud că CIA deține asemenea înregistrări precise. Sunt sigur că nu vor avea obiecții să permită unui grup de reporteri – sau câtorva membri ai Senatului – accesul la informații privind numele tuturor prizonierilor închiși acolo odată cu Mohammed al Farabi. Sunt sigur că, în felul acesta, se va dovedi care este situația și dacă domnul al Farabi spune adevărul.

Alt reporter se arătă interesat cum i-ar răspunde Hart vicepreședintelui, citat într-un articol din *Times*, care pretindea că aceste acuzații nu erau nimic mai mult decât – reporterul citi din notițele sale – o încercare condamnabilă și disperată de a distrage atenția de la incapacitatea candidatului democrat la președinție de a avea o poziție fermă în favoarea războiului împotriva terorismului.

– Prentice Alworth a fost ucis în Los Angeles. Eram acolo. Am văzut cu ochii mei. Au fost ucise și alte persoane ca să ne împiedice pe noi, ceilalți, să descoperim cine se află în spatele acestui plan și ce urmărești. L-au ucis pe prietenul meu Dieter Shoenfeld, au încercat să mă omoare și pe mine. Dacă vicepreședintele crede că greșesc, atunci să nu se mai ascundă în spatele privilegiilor executive și să răspundă la întrebarea care ne poate ajuta să aflăm adevărul. Ori e posibil ca vicepreședintele să știe mai multe decât e dispus să declare? Încerc chiar să-l provoc să iasă în față și să ne spună ce știe. Dovediți că greșesc, domnule vicepreședinte, și am să demisionez din Senat!

Hart își petrecu încă o jumătate de oră răspunzând la întrebări, care erau doar variațiuni pe temele discutate anterior.

De îndată ce lansă promisiunea că va demisiona dacă se va dovedi că greşise, buletinele informative de seară au avut ştirea zilei, iar Quentin Burdick, care-şi scria următorul episod al istoriei pe care o începuse în dimineaţa respectivă, îşi găsi fraza de început.

Aflată în mijlocul unei furtuni, Casa Albă îşi moderă abordarea. Nu dezminţi anterioara dezmințire categorică, dar insistă că declaraţiile lui Hart nu puteau fi adevărate şi sugerau că, după cum se exprimase secretarul de presă al Casei Albe, „toată lumea trebuie să se liniştească". Hart greşise, continuau ei, însă nu era vina lui. „Senatorul a trecut prin multe. Trebuie să înţelegem asta. A participat la evenimentele din Los Angeles, prieteni de-ai săi au fost ucişi. El însuşi fusese erou pe câmpul de luptă în acea zi. A ajutat la salvarea unor vieţi. După aceea, doi bărbaţi i-au pătruns în casă – hoţi, asasini, nu ştim încă – şi au împuşcat mortal pe cineva care venise în vizită la el acasă. Un asemenea incident ar afecta pe oricine. De ce a ales să fugă în Europa şi să discute cu acest Mohammed al Farabi – dacă acesta e numele lui real – cred că trebuie să-l întrebaţi pe el."

După ce-l văzu pe secretarul de presă vorbind la televiziune, Hart se întoarse către David Allen, amuzat de absurdul situaţiei.

– Nevinovat pe motiv de nebunie. Nu daţi vina pe Hart: a trecut prin prea multe ca să poată fi conştient de ce face acum.

Allen închise televizorul şi se aşeză pe scaun. Stăteau amândoi în biroul lui şi mâncau un sandvici, în timp ce priveau la TV reportajele despre activitatea lui Hart din după-amiaza respectivă. Allen fu de părere că decursese aşa cum se aşteptaseră.

– Chiar mai bine. Ai declarat totul public. Acum toată lumea a aflat despre Rubicon. La Washington toată lumea se gândeşte ce trebuie să facă. Povestea n-o să dispară prea uşor. E prea importantă. Indiferent de prostiile pe care încearcă să le facă cei de la Casa Albă, tu nu eşti un nebun care vede conspiraţii la fiecare colţ de stradă. Vor urma investigaţii, şi încă unele serioase. Senatul, Casa Albă, toate comisiile care cred că pot scăpa vor încerca să cerceteze mai îndeaproape subiectul. Dezbaterea

dintre candidații la prezidențiale va avea loc într-o săptămână. Aceasta e prima întrebare care va fi pusă. Ce va spune Arthur Douglas? Că nu crede că ar trebui să se facă o anchetă? Că nu crede că CIA sau cei implicați în administrarea închisorii Guantánamo ar trebui să spună comisiilor Congresului ce știu? O să-l îngroape dacă încearcă să facă așa ceva, și el știe asta.

Hart se ridică, pentru a se duce în biroul lui de alături. Telefonul lui Allen sună pe linia de la recepție. Apăsă tasta intercom.

– Senatorul e cu tine?

– Chiar aici, răspunse Hart.

– E cineva care a sunat toată dimineața. A revenit acum un minut. A spus că e important și că o să vreți să vorbiți cu el. Cineva de la poliție – un detectiv Coleman, Leonard Coleman.

Hart și Allen făcură un schimb de priviri.

– Sună-l, te rog. O să vorbesc din biroul meu.

Două minute mai târziu, Leonard Coleman era pe fir.

– Voiam să vă întreb dacă puteți veni până la secție. Chicoti când își dădu seama la ce putea duce asta. Nu, bănuiesc că n-ar fi o idee prea bună, nu-i așa? Jumătate din reporterii din Washington ar bloca strada. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre un anumit aspect. Poate ne vedem în seara asta. Făcu o pauză scurtă, ușor stânjenit. Mergeți acasă ori...?

– Nu, nu încă. Noaptea trecută am stat la hotel. Cred că voi sta tot acolo o perioadă.

– Cred că e o idee bună. Dacă nu vă deranjează, domnule senator, aș vrea să ne întâlnim la locuința dumneavoastră, pe la nouă. Vreau să vă arăt ceva.

Fiindcă se temuse că ar fi dureros și chiar cumva înfricoșător pentru Hart să se întoarcă în casa unde fusese aproape omorât, iar prietenul său ucis, Leonard Coleman ajunse înaintea lui și aprinse toate luminile. Stătea pe scara din față, cu ușa de la intrare întredeschisă atunci când Hart intră pe alee.

– Locurile astea au întotdeauna stafii, explică Coleman, în timp ce se ridică să dea mâna cu el. E mai bine să nu le vezi în întuneric. Ușa din spate a fost înlocuită. Toate lucrurile au fost

puse la locul lor, aproape cum erau înainte. Veniți aici într-o după-amiază ca să decideți ce vreți să faceți.

Hart îl privi într-un mod pe care Coleman îl văzuse de multe, prea multe ori. Era o întrebare la care nu știa cum să răspundă.

– Sunt oameni care, după ce trec prin așa ceva, nu se mai întorc. Scot casa la vânzare și se mută în alt oraș sau, cel puțin, în alt cartier. Alții, pentru că au impresia că mutându-se vor adânci suferința celor deja îndurate sau fiindcă toate amintirile trăite – bune sau rele – țin de locul acela, nu se gândesc să plece.

– Dumneavoastră ce ați face dacă ați fi în locul meu?

– Dacă mi s-ar fi întâmplat mie? Coleman, cu mâinile înfipte adânc în buzunare, își coborî privirea, întrebându-se dacă ar fi avut o soluție. Cum am spus, răspunse în cele din urmă, asemenea locuri au întotdeauna stafii. Dacă mi s-ar fi întâmplat mie, bănuiesc că aș vinde totul și m-aș duce într-un loc unde, de câte ori dau colțul străzii sau aud un zgomot, să nu fiu năpădit de amintiri. Dar asta aș face eu, domnule senator; oamenii sunt diferiți.

Intrară în casă și, dintr-odată, Hart auzi la fel de clar ca în acea noapte vocea lui Dieter Shoenfeld, care-i spunea că e aproape sigur de semnificația cuvântului Rubicon.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule locotenent. Nu cred că mă mai pot întoarce aici.

Coleman îl conduse în sufragerie și îi făcu semn spre candelabrul de cristal. Se căută prin buzunare.

– Am găsit ăsta. E un Mic, nu-i așa? Înregistrează sunetele perfect. Am găsit și altele – dispozitive de ascultare erau prin toată casa, și în telefon. Nu știu de cât timp vă urmăreau, dar au putut auzi tot ce s-a vorbit.

Hart își aminti de noaptea în care a stat împreună cu Raymond Caulfield în bucătărie și au discutat despre Rubicon și despre ce încerca să afle Caulfield. Raymond Caulfield nu avusese nicio șansă. Îi știau toate intențiile înainte să facă ceva.

Coleman lăsase un dosar pe masa din sufragerie. Trase un scaun și-i făcu semn lui Hart să-l ia pe cel de alături. Voia să-i

mai arate ceva. Deschise dosarul şi scoase un alt dosar galben, mai mic, pe care îl deschise. Hart îşi dădu seama că înăuntru erau fotografii.

– Nu e foarte plăcut, domnule senator, însă trebuie să-mi spuneţi dacă acesta e unul din cei doi bărbaţi care au pătruns în casă şi l-au omorât pe Dieter Shoenfeld.

Era o fotografie de la morgă reprezentând un bărbat trecut de treizeci, poate spre patruzeci de ani, aşezat cu faţa în sus pe o masă de metal. Avea o parte din lobul frontal stâng distrusă.

– Împuşcat în cap de la spate, ca o execuţie. E unul din cei doi pe care i-aţi văzut?

Hart se uită îndelung la fotografie. Era convins că e unul din cei doi bărbaţi care-l omorâseră pe Dieter Shoenfeld şi încercaseră să-l ucidă şi pe el, dar voia să mai vadă ceva.

– N-o să-l găsiţi, domnule senator; nu mai e acolo. Nu se mai vede când sunt morţi.

– Scuze – ce anume?

– Vreţi să ştiţi ce-l determină pe un om să facă aşa ceva, să devină un asasin. Acum nu se mai vede. Sau poate că se vede, dar nu mai înseamnă nimic. Numai când sunt în viaţă, poţi vedea că au ochii morţi.

– Dar cum...?

– De au ochii morţi? Unii se nasc aşa, alţii... Se uită la fotografie şi scutură din cap. Acesta e Frank DeStefano. Crima plătită a reprezentat o promovare pentru el. A început ca un executant de mâna a doua, un tip care strângea datoriile de la jocurile de noroc, un mafiot de joasă speţă care accepta orice slujbă neînsemnată pe care i-o dădea vreo organizaţie din New Jersey. Aţi avut dreptate să spuneţi că avea accent.

Coleman ţinea dosarul deschis, dar întoarse cu faţa în jos fotografia individului, pentru ca Hart să nu o mai vadă.

– DeStefano avea un dosar mare şi relativ neinteresant – a fost închis o vreme, aproape doi ani, pentru fapte destul de serioase – atacuri, jafuri, escrocherii –, dar nimic care să aibă legătură cu crima. Dacă Mafia ar fi vrut să omoare pe cine, avea alte nume de unde putea alege înainte să ajungă la el. Apoi,

acum doi ani, Frank DeStefano a dispărut, a ieşit din bătaia radarului. Nimeni nu ştia ce păţise, dar nu-i păsa nimănui de el. Poate fusese prins furând de la Mafie, poate fusese omorât. Nimeni nu ştia şi, cum am spus, nu avea mulţi prieteni. Acum, după doi ani, acelaşi Frank DeStefano ucide sau ajută la uciderea unui om într-un mod care presupune nu numai planificare atentă, ci şi tehnici sofisticate de supraveghere, pentru ca, după numai câteva zile, să fie găsit într-un loc pustiu, cu mâinile legate la spate şi o parte a creierului făcută zdrenţe.

Coleman îşi mângâie bărbia şi apoi, uimit şi amuzat, se scărpină în ureche. Privi de jur împrejurul sufrageriei, apoi, prin uşa deschisă, se uită în camera de zi unde avusese loc crima.

– Un tip ca DeStefano nu ştia decât să apese pe trăgaci şi probabil că nici asta nu i-ar fi reuşit dacă ar fi venit singur. Dar individul acesta... Coleman scoase a doua fotografie din dosar şi o aruncă pe masă, în faţa lui Hart. Tipul ăsta ar putea oricând să vină aici şi să stea lângă noi, fără să ne dăm seama.

Era fotografia unui ofiţer de armată îmbrăcat în uniformă. Era tânăr, proaspăt bărbierit, cu păr mult mai scurt, iar Hart fu sigur că era celălalt bărbat, pe care-l văzuse împreună cu DeStefano.

– Vi-l prezint pe Henry Lattimore, fost infanterist, fost soldat în forţele speciale, fost – ei bine, nu suntem siguri. Ca şi DeStefano, Lattimore a dispărut. A dezertat din armată. Mai ciudat e că a făcut asta cu un an înainte de a se împlini termenul de retragere. Armata nu are datele sale personale – adresă, nimic. Cel puţin aşa ne-au spus nouă.

– Cum l-aţi identificat? Ţigara pe care aţi găsit-o în noaptea aceea?

Coleman ridică din sprâncene, ca un comentariu ironic dar atotştiutor despre iminenţa sorţii.

– O ţigară, o greşeală. E singurul semn pe care l-a lăsat. L-a ucis pe DeStefano în aceeaşi noapte. Cadavrul a fost găsit la câteva zile după aceea, însă data morţii se potriveşte destul de bine. Nu există dovezi fizice din care să rezulte că Lattimore e făptaşul, dar e singura explicaţie logică. Şi dacă aşa s-a

întâmplat – dacă Lattimore l-a ucis, înseamnă că lucrurile au fost planificate de la bun început: să-l folosească pe DeStefano pentru această misiune – o persoană căreia nimeni nu-i simțea lipsa – și apoi să-l elimine înainte să facă vreo prostie care să-i dea de gol.

Hart își îndreptase privirea către camera de zi. Canapeaua pe care stătuse Dieter, de unde sărise în picioare după ce auzise zgomotul și apoi îi văzuse și înțelesese ce urmează; canapeaua care fusese umplută de sânge, sângele lui Dieter, dispăruse.

I se păru ciudat că nu observase până acum. Coleman se uită în ochii lui.

– Am luat-o, e o probă, însă nu cred că o vreți înapoi.

– Nu, răspunse Hart cu hotărâre. Când terminați cu ea, aruncați-o. Își mută scaunul cu spatele la camera de zi, în așa fel încât curiozitatea nestăpânită a ochilor să nu-l mai trădeze.

– Acest Lattimore, cel care e încă în viață...

– Nu suntem siguri de asta, îl preveni locotenentul. Din tot ce am aflat, din tot ce... Un zâmbet subtil îi apăru în colțul gurii. Din ce-am citit în ziare, cei care se află în spatele acestei afaceri par dispuși să facă tot ce trebuie să nu lase lucrurile neterminate. Lattimore poate fi în viață, dar poate fi și mort. Indiferent de situație, trebuie să fac ceva, însă am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Orice. Tot ce ține de mine.

– L-ați identificat pe Lattimore ca fiind unul din făptași, iar pe DeStefano drept celălalt. Vreau să pun la dispoziția presei fotografia lui Lattimore, să informez pe toată lumea că este căutat pentru uciderea lui Dieter Shoenfeld, de tentativa de a vă ucide pe dumneavoastră și, după aceea, de omorârea lui Frank DeStefano.

– Mi se pare o idee foarte bună. Spuneați că aveți nevoie de ajutorul meu. Ce pot face?

– Două lucruri: unul e simplu, celălalt e, probabil, mai complicat. Întâi, aș vrea să colaborați cu un desenator care face portrete. Avem această fotografie, dar e veche, de pe vremea când era în armată. Îl puteți ajuta să adauge modificările de

fizionomie. După aceea vom arăta două fotografii – aceasta, a spus indicând spre fotografia din armată – și cea care-i înfățișează aspectul din prezent.

– Sigur, mă bucur că vă pot ajuta. Când vreți să o fac?

– Diseară, dacă nu vă deranjează.

– Diseară? Dar cum...?

– Artistul e un prieten de-al meu. A spus că ajunge mai târziu, dacă asta poate ajuta. M-am gândit că nu vor fi atâția oameni în jur, că vă putem aduce și scoate din casă înainte să afle presa.

Hart îl privi cu atenție pe Coleman. Îl plăcuse de la început și avusese implicit încredere în el, iar acum, mai mult decât oricând, știa că instinctul lui fusese corect.

– Sunteți întotdeauna cu un pas înainte, nu-i așa, domnule locotenent?

– Vârsta și experiența, domnule senator; vârsta și experiența – asta e tot. Mai e un lucru de care nu sunt sigur, iar acesta e al doilea aspect despre care spuneam că va fi mai dificil. E vorba de anchetarea unei crime, iar în acest caz trebuie urmate anumite reguli, însă de data asta implicațiile nu se reduc la prinderea asasinului. Dacă publicăm fotografia lui Lattimore, dacă toată lumea știe pe cine căutăm, e posibil să nu-l mai prindem niciodată viu. L-au ucis pe DeStefano; nu au niciun motiv să nu-l ucidă pe Lattimore, dacă asta le oferă siguranță. Lattimore nu e prost. Dacă-și vede fotografia în ziare, o să știe că trebuie să dispară, că oamenii pentru care lucrează nu-și permit ca el să fie prins.

– Ceea ce înseamnă că ar putea fi dispus să ofere informații în schimbul protecției personale.

– Poate, dar mă îndoiesc. Un individ ca el – cu pregătirea pe care o are – se va ascunde într-un loc pe care-l consideră sigur, cât mai departe – în sud-estul Asiei sau vreun loc de felul ăsta. Poate că e deja acolo sau poate că e mort. Nu avem de unde să știm, domnule senator, acesta e și motivul întrebării mele.

– Nu prea înțeleg ce mă întrebați, domnule locotenent.

– Dacă ar trebui să arătăm public fotografia. E posibil să avem mai multe şanse să-l găsim dacă oamenii care l-au angajat nu vor suspecta că ştim cine este.

– Am spus deja presei că am fost acolo când s-a întâmplat şi că i-am văzut pe amândoi.

– I-aţi văzut în fugă faţa, nimic mai mult de-atât, o faţă fără nume şi fără posibilitatea de a fi identificată. Şi nici noi n-am fi reuşit dacă nu s-ar fi oprit să tragă câteva fumuri dintr-o ţigară, ca să-i putem stabili ADN-ul. Cum spuneam, anchetăm o crimă. În mod normal, aş fi distribuit fără ezitare fotografia sau o descriere, orice ne-ar fi putut ajuta să-l descoperim pe criminal şi să aflăm unde este. De data aceasta mă tem că i-ar ajuta pe cei care sunt în spatele scenariului să-şi ascundă urmele.

Hart chibzui o clipă.

– Nu, declaraţi public tot ce aveţi şi tot ce ştiţi despre el. Puneţi presiune pe oamenii aceştia, oricine ar fi ei. Daţi-le de ştire că planul lor aşa de bine pus la punct se destramă, că nu a fost nici măcar aproape de crima perfectă pe care o premeditaseră. Mai am un motiv, domnule locotenent, adăugă în timp ce se ridica, de data aceasta privind intenţionat către locul unde fusese împuşcat Dieter Shoenfeld. Cineva de acolo îl cunoaşte sau l-a cunoscut; cineva dintr-o agenţie, cum ar fi CIA, a lucrat probabil cu el la un moment dat; cineva care nu e implicat în treaba asta.

Coleman înţelese imediat ce voia să spună Hart.

– E ceea ce vor gândi oamenii care se află în spatele acestei afaceri: că cineva care l-a cunoscut va ieşi în faţă şi va încerca să-i prindă în cele din urmă. Că se vor ridica unii împotriva altora, se vor urmări şi vor începe să facă greşeli.

– Poate, spuse Hart în timp ce stingeau luminile şi închideau uşa. Măcar se vor gândi de două ori înainte să încerce să ucidă pe altcineva ori să comită un nou atac.

Hart îşi petrecu o oră împreună cu desenatorul într-o cameră lipsită de ferestre de la sediul poliţiei. În final, portretul arăta perfect, în cele mai mici detalii. Aşezat lângă fotografia din armată, schimbările de fizionomie ale lui Henry

Lattimore aduceau exact modificările la care te-ai fi aşteptat odată cu trecerea timpului. Era uşor să-l identifici din mijlocul unei mulţimi.

– Aveţi de gând s-o distribuiţi mâine? întrebă Hart doar ca să fie sigur.

– Primul lucru, replică Coleman. Împreună cu un comunicat în care vom prezenta toate detaliile pe care le cunoaştem despre el.

– Pun pariu că asta aţi făcut – nu-i aşa? cât timp eu eram dincolo cu portretistul.

Ochii îmbătrâniţi ai lui Coleman sclipiră tinereşte.

– Tocmai l-am terminat, n-au trecut nici cinci minute. Vreţi să vă uitaţi pe el?

– Nu, sunt sigur că aţi spus ce trebuie. Puteţi trimite o copie a comunicatului şi a fotografiilor cuiva în New York în noaptea asta?

– Sigur. Durează un minut.

– Lăsaţi-mă să dau un telefon înainte.

Îşi scoase telefonul mobil şi se deplasă într-un colţ al camerei unde câţiva detectivi care se aflau încă la birou îşi scriau rapoartele. Quentin Burdick răspunse la primul sunet al telefonului.

– Lucrezi până târziu în seara asta, spuse Hart. Probabil că ai un articol important. Pun pariu că are de-a face cu un senator care a declarat că demisionează dacă se va dovedi că a greşit. Ei bine, dacă subiectul acesta nu e suficient, îţi trimit un comunicat de presă şi câteva fotografii pe care le poţi folosi.

Capitolul 18

Bobby o găsi în grădină, tăind trandafiri.

– Bună, Helen, îi spuse încet.

Ea nu se întoarse până când nu fu sigură că era într-adevăr vocea lui şi nu cea pe care şi-o închipuise zi după zi, apoi, râzând şi plângând în acelaşi timp, lăsă coşul să cadă şi, cu florile zburând în toate direcţiile, îi sări în braţe.

– N-ai sunat, n-ai... N-am ştiut unde eşti, ce faci şi cât timp vei fi plecat şi nici dacă eşti în pericol.

Chicoti amuzată de felul în care-i ieşeau cuvintele poticnindu-se, cum dintr-odată avea atât de multe de spus şi nu se putea linişti să o facă.

– Sunt bine, îi spuse Bobby, încercând s-o liniştească. Îmi pare rău că am fost nevoit să dispar aşa, însă am avut un motiv. Trebuia să...

– Ştiu, ştiu. Am văzut la TV, am citit ziarele. E cel mai cumplit lucru, nu-i aşa, ce-au încercat să facă oamenii aceia. Să nu mai vorbim despre asta acum. Eşti acasă. Nimic altceva nu mai contează.

Strânseră trandafirii de pe jos şi mai culeseră câţiva din tufele bine îngrijite. La celălalt capăt al Pacificului, soarele, aflat chiar în faţa lor, se mărea, aşa cum se întâmpla aproape în fiecare seară din această perioadă a anului.

– Îţi place locul acesta, nu-i aşa?

– Mai mult decât mi-aş fi imaginat că mi-ar plăcea ceva, în afară de tine, Bobby Hart. Îţi aminteşti cum l-am găsit?

– Noroc chior, răspunse el râzând. Mergeam cu maşina prin zonă, am cotit şi a apărut semnul „de vânzare" chiar în faţa noastră.

– Poți să-i spui noroc, dacă vrei. Știm amândoi că a fost soarta. Poți spune că șansa e cea care ne-a ajutat să ne întâlnim. Nici măcar nu voiam să merg la dans în noaptea aceea; nu m-aș fi dus dacă restul fetelor nu mă luau pe sus. Dar de ce le-aș fi lăsat să o facă dacă n-aș fi știut undeva, în sufletul meu, că, dacă nu aș fi mers, tot restul vieții m-aș fi întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă mergeam. Poți să spui ce vrei, Bobby Hart, știm amândoi că am mers pe-acolo cu mașina dintr-un motiv anume, a existat un motiv pentru care am ales acel drum și un motiv pentru care casa asta s-a întâmplat să fie de vânzare. Îl privi cu atâta siguranță, de parcă i-ar fi luat în râs toate obiecțiile. Abia puseseră semnul „de vânzare". Îți amintești ce a spus agentul imobiliar? Dacă am fi trecut pe acolo cu o oră mai devreme, am fi ratat-o.

Lui Bobby i se părea că are dreptate, că lucrurile păreau mai logice așa cum le prezenta ea. Viața devenea mai ușor de acceptat și mai decentă dacă erai de acord că lucrurile se întâmplă dintr-un motiv și că viața ta nu era doar o jucărie a sorții.

– Și dacă nu m-ai fi sunat atunci, dacă nu m-aș fi urcat la etaj să răspund la telefon...

– Știu, răspunse ea încet. Știu.

Iar Dieter, se întrebă el în gând, cum rămâne cu Dieter? A fost soarta sau destinul? Există un motiv atunci când lucrurile se întâmplă așa cum voiai și e vorba de hazard atunci când se întâmpla exact invers? E o nebunie să încerci să descifrezi „de ce-ul" lucrurilor.

Pentru Helen era suficient că Bobby era viu și, cel puțin o vreme, se afla acasă, alături de ea.

Aproape terminaseră cina când își aminti.

– A sunat Clare Ryan, în noaptea când erai la ei în Ann Arbor și urma să pleci în Canada, în drum spre Europa.

– A spus că o s-o facă. Îți place de ea, nu-i așa?

– A mai sunat de câteva ori după aceea. Și da, îmi place de ea mai mult decât de majoritatea altor oameni. Nu e ca alte femei care încearcă să te măsoare, să vadă unde ești în marea schemă a lucrurilor de la Washington.

Bobby râse molcom.

– Poate fiindcă ea, ca şi tine, nu locuieşte acolo. Are o viaţă proprie în Ann Arbor.

Helen turnă pentru amândoi câte un pahar de vin roşu.

– A spus că ea şi Charlie ar vrea să petreacă aici câteva zile după alegeri. A fost amuzantă. A spus că, indiferent dacă pierde sau câştigă, Charlie o să aibă nevoie de puţin soare şi de o persoană căreia să-i spună adevărul.

Amintindu-şi de discuţia din Ann Arbor de la cină, Bobby zâmbi în pahar.

– Ea crede că Charlie ar trebui să-l susţină pe Jeremy Taylor.

Helen nu vedea nimic nepotrivit în asta.

– E mult mai bun decât Douglas.

– Charlie e republican şi candidează într-una dintre cele mai strânse curse pentru Senat. Promovarea candidatului la preşedinţie al celuilalt partid nu e considerată, de obicei, o strategie câştigătoare.

Îl privi cu o mină sincer uimită.

– De ce nu? A mai făcut cineva asta?

Bobby dădu să răspundă, după care descoperi că nu era sigur ce voia să spună.

– Nu, şi dacă a făcut-o cineva, nu-mi amintesc. Dacă ar face asta, o mulţime dintre oamenii care intenţionează să voteze pentru Douglas ar putea să nu mai voteze pentru Charlie.

– Şi o mulţime de oameni care nu ştiu pentru cine să voteze, care cred că politica partidelor înseamnă escrocherie şi prostie îşi pot schimba părerea dacă ar avea şansa să voteze pentru o persoană atât de onestă.

– Îţi place de Charlie foarte mult, nu-i aşa?

– Aş vota pentru el, dacă aş avea posibilitatea.

Bobby nu putu rezista.

– Şi dacă ar candida împotriva mea?

Îi veni o idee. O întoarse pe toate părţile, întrebându-se dacă ar trebui să o rostească, dar în cele din urmă refuză să mintă.

– Da, aş vota. Dacă Charlie ar câştiga, tu ai sta aici cu mine, şi, în locul tău, ar fi o persoană onestă şi decentă.

Bobby se uită lung la ea, simţind un pic de invidie pentru claritatea minţii, pentru precizia logică şi limpede cu care fiecare problemă îşi găsea un răspuns univoc şi clar.

– Dacă Charlie ar candida împotriva mea, spuse el imediat, probabil că şi eu aş vota pentru el.

– De ce nu-i spui asta când o să vorbeşti cu el, ceva mai târziu? Te-a căutat mai devreme.

– M-a căutat? De ce nu mi-ai spus?

– A spus că n-o să poţi vorbi cu el – are o treabă legată de campanie – şi că o să te sune mai târziu, după miezul nopţii, ora lui. I-am spus că nu ştiu dacă ajungi azi acasă. Nu ştiam. Deşi, când a sunat Charlie, m-am gândit că e posibil să vii. Apoi când ai venit, am uitat de tot, mai puţin că eram extrem de bucuroasă să te văd. Am mai uitat ceva, un lucru pe care trebuie să ţi-l spun, continuă pe tonul delicat şi însufleţit care-l făcea să uite de tot, mai puţin de ea.

– Arăţi minunat, spuse el brusc.

– Da? N-am avut timp să...

– Arăţi minunat, repetă el. O privi în ochi, în timp ce ea făcea acelaşi lucru. Ce ai uitat, ce voiai să-mi spui?

– Că te iubesc.

– Ai uitat asta?

– Nu, dar voiam să-ţi spun asta. Celălalt lucru pe care voiam să ţi-l spun e că am luat o decizie. După alegeri, mă mut cu tine la Washington. O să fac tot ce pot, Bobby. Nu pot sta departe de tine, iar când s-a întâmplat lucrul acela, în casa noastră – m-am simţit de parcă te-aş fi trădat, fiindcă te-am lăsat singur atunci când ar fi trebuit să fiu acolo.

– Slavă Domnului că nu ai fost!

– Nu, dar cu tot ce se întâmplă acum, cu toate lucrurile astea îngrozitoare care se petrec, nu pot să stau aici şi să visez la ziua în care vom fi din nou împreună. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, Bobby. Sunt mai puternică acum, mai puternică decât atunci când am avut căderea aceea nervoasă.

– Știu că ești, dar ar fi bine să așteptăm puțin înainte de a lua această decizie. Aici ești în siguranță și nu știu dacă în altă parte va fi la fel. Vom vedea. Întinse mâna peste masă și o apucă pe a ei. Îți mulțumesc că te-ai gândit. Știu cât ți-a fost de greu.

Stătea perfect dreaptă, controlându-și emoțiile. Acum era mai puternică și mai hotărâtă să facă ceea ce știa că e corect.

– Nu a fost – nu este – deloc dificil, Bobby. O să merg cu tine oriunde trebuie să fii și tu.

El se ridică de la masă și strânse farfuriile.

– Cred că ai dreptate, spuse el câteva momente mai târziu, în timp ce se așeza la masă și întindea mâna după sticla de vin.

– Dreptate?

– Nu a fost „noroc chior". Am fost favorizați de soartă să găsim casa asta. Vreau să vând casa din Georgetown – după ce s-a întâmplat acolo. În timpul sesiunii parlamentare putem închiria un apartament. Poate fi amuzant, un locșor pe care să-l folosim în timpul săptămânii, după care în weekenduri și în vacanțe să venim aici. Și, cum spuneam acum câteva săptămâni: un an, poate doi sunt de-ajuns ca să termin ce am început, după care renunț. După aceea vom sta aici tot timpul, tu și eu. Încercă s-o tachineze. E posibil să te plictisești, dacă o să mă ai în preajmă atâta timp. Sunt destul de plicticos, știi. De aceea țin atâtea discursuri – oamenii trebuie să mă asculte.

Au stat de vorbă mult timp. Era nouă și câteva minute – puțin trecut de miezul nopții în Michigan – când telefonul începu să sune.

– Trebuie să fie Charlie. Răspund din birou.

Nu era Charlie Ryan, era Quentin Burdick de la New York și avea nevoie de o declarație.

– Vicepreședintele a anunțat o conferință de presă pentru mâine-dimineață. Se pare că deține niște informații despre Mohammed al Farabi și vrea să le comunice.

Hart stătea lângă masa de sticlă pe care o folosea drept birou și bătea cu degetele în ea.

– Ce fel de informații?

– Nu o să-ţi vină să crezi. Vocea lui Burdick şuiera ca un fluier. Au recunoscut că al Farabi a fost închis la Guantánamo, însă numai pentru o perioadă scurtă, după care a fost predat oficialilor din ţara sa de origine, ca să fie investigat după procedurile locale. Susţin că au documente prin care pot dovedi că al Farabi a fost implicat în activităţi teroriste.

– Îţi aminteşti ce ţi-am spus, cum l-a scos de acolo Gunther Kramer? Cum au folosit documente false, din care să reiasă că e vinovat, ca să poată fi trimis în Siria? A făcut o treabă atât de bună, încât acum vicepreşedintele le poate folosi pentru a dovedi că al Farabi era exact ce nu fusese. E foarte bun la fabricarea dovezilor.

– Pot cita fraza asta: documentele au fost falsificate şi în felul acesta l-au putut scoate de la Guantánamo?

– Poţi să mă citezi cu toată povestea: tot ce ţi-am spus despre Mohammed al Farabi – în primul rând de ce a ajuns acolo, ce a aflat despre Rubicon, cum a fost scos – cum singurul mod în care-l puteau scoate era să spună o minciună, pentru ca oamenii noştri – oamenii noştri! – să poată fi convinşi că trebuie trimis în Orientul Mijlociu, unde se practicau metode de tortură mai rafinate decât cele folosite la Guantánamo.

Hart era atât de mânios, încât Burdick îl întrebă dacă nu vrea să se mai gândească înainte de a face o altă declaraţie.

– Să mă mai gândesc? Nu, nu vreau să mă mai gândesc. Mohammed al Farabi ne-a fost predat pentru că a comis infracţiunea de a spune ceea ce gândeşte, pentru că şi-a publicat într-un ziar opiniile despre un guvern care îi închide pe oameni pentru că au avut curajul de a nu fi de acord cu el. Ne-a fost predat fără să existe vreo dovadă a acţiunilor sale teroriste. Întreabă-l pe vicepreşedinte de ce, dacă al Farabi era un terorist atât de cunoscut, a stat în Guantánamo nu doar pentru „perioada scurtă" despre care vorbesc ei acum, ci mai bine de patru ani înainte să sosească documentele de la serviciul de informaţii sirian.

Hart se uita pe geam la oceanul luminat de lună. Ştia ce urma să se întâmple.

– Nu susține o conferință de presă doar ca să declare că Mohammed al Farabi e un terorist cunoscut, nu-i așa? Vrea să mă atace pe mine, să mă discrediteze prin orice metode. El și oamenii lui nu-și permit să creadă cineva că evenimentele din Los Angeles fac parte dintr-un scenariu intern.

– Va spune că al Farabi era un terorist cunoscut și oricine crede ce a spus – că evenimentele din Los Angeles fac parte dintr-un scenariu al guvernului – nu e numai nebun, ci oferă sprijin și încredere dușmanului și toată lumea ar trebui să știe asta.

– Mai înainte, eram nebun; acum sunt trădător. Întreabă-l asta: dacă evenimentele din Los Angeles fac parte dintr-un atac terorist, așa cum susține, cine i-a angajat pe Henry Lattimore și Frank DeStefano? Cine i-a trimis la mine acasă să ne ucidă pe Dieter Shoenfeld și pe mine? Apoi întreabă-l ce știe despre Rubicon – întreabă-l dacă toate crimele fac parte din acest scenariu!

După ce termină convorbirea cu Burdick, Helen își dădu seama că e supărat.

– Ei nu știu să facă decât un singur lucru, îi explică el.

Stăteau în camera de lângă bucătărie, livingul cu vedere la ocean. Helen se îmbrăcase în cămașa de noapte. Stătea pe canapea, cu picioarele strânse și mâinile prinse în jurul genunchilor. Bobby deschise una dintre ușile franceze și inspiră adânc.

– Nu știu să facă decât un singur lucru, repetă. Să atace. Oricine nu e de acord cu ei, e un trădător. După tot ce s-a întâmplat – după câți oameni au fost uciși – guvernul ar trebui să se ocupe numai de asta: FBI-ul să lucreze peste program, toate agențiile de investigații să scormonească după dovezi, să încerce să afle ce s-a întâmplat cu adevărat în Los Angeles și dacă acela a fost sfârșitul sau doar începutul. Însă nimeni nu face nimic.

Se uită la Helen ca și cum ar fi înțeles dintr-odată ceva.

Se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos prin cameră. Un zâmbet amar îi apăru pe buze.

– Un asasinat politic: alegerile sunt perturbate, toată lumea pune la îndoială siguranța democrației; insuflă o asemenea teamă, încât nimeni nu-și mai pune întrebări dacă ceea ce le spun cei de la putere trebuie făcut sau nu. Acesta trebuie să fie motivul pentru care Gunther Kramer și apoi Dieter Shoenfeld s-au gândit că nu va fi un singur atac. De aceea Los Angeles a fost doar începutul...

Helen înțelese din privirea lui că nu-i spunea tot.

– Știi cine e vinovat, nu-i așa? Știi cine a început toate astea.

– Raymond Caulfield mi-a spus, dar n-am fost suficient de deștept să înțeleg. Mi-a spus despre oamenii din jurul vicepreședintelui, cei care vorbeau despre imperiul american, care credeau că avem puterea de a reface Orientul Mijlociu. Mi-a mai spus un lucru pe care nu l-am înțeles atunci: că reputația lor de intelectuali străluciți, cunoștințele lor de istorie – istorie adevărată – erau aproape inexistente. Lucrurile se leagă, spuse el cu o privire tristă.

– Dar planul a eșuat, nu-i așa? întrebă Helen. Tot ce au încercat să facă s-a năruit.

– Dacă lucrurile ar fi mers așa cum se așteptau, nu ar fi fost nevoie de un plan cum este Rubicon. Lucrul acesta l-am înțeles pe parcurs. Cu cât lucrurile se înrăutățesc, cu atât sunt mai convinși că au avut dreptate și sunt mai hotărâți să meargă până la capăt. Sunt cei care au curajul și determinarea să susțină un plan atâta timp cât e nevoie. Ei cred că am fi învins în Vietnam dacă am fi rămas acolo în continuare, dacă nu ne-am fi pierdut răbdarea. De aceea a fost necesar Rubicon: să readucă teama care le-a permis să declanșeze această nenorocire.

– Crezi că vicepreședintele...?

– Cineva care împarte lumea în prieteni și dușmani, cineva care nu se gândește de două ori înainte de a sugera că oricine critică politica pe care o susține oferă sprijin și încredere dușmanului, cineva care vorbește despre un război al civilizației care va dura o sută de ani. Cred eu că o asemenea persoană ar fi în stare să ceară celor din jurul lui să facă tot ce

e necesar, fiindcă cea mai mare ameninţare pentru securitatea ţării o reprezintă acei oameni care încearcă să-i oprească, că viitorul ţării şi al lumii depinde de ei? Da, asta cred. Trebuie să fie vicepreşedintele. Numai el putea face toate astea. Singura problemă e că nu pot dovedi nimic. Nu, deocamdată.

Bobby se uită la ceas. Era aproape 10, ora 1 dimineaţa în Michigan.

– Mă întreb de ce n-a sunat Charlie.

A doua zi Helen insistă să urmărească la TV conferinţa de presă a vicepreşedintelui.

– Nu va fi plăcut, o avertiză Bobby.

Era obişnuit cu lupta, o luptă de multe ori fără reguli, care domina campaniile politice. Era pregătit pentru ce era mai bun sau mai rău, în funcţie de reacţiile taberei adverse. Lucrurile stăteau diferit atunci când soţia lui trebuia să le asculte. Crezuse că îl va deranja, până când îşi dădu seama că subestimase atât rezistenţa, cât şi simţul umorului pe care le poseda Helen.

Vicepreşedintele rosti discursul pe care-l pregătise dinainte pe un ton anost, ca un contabil, transformând lucrurile pe care le spune în informaţii factuale. Chiar dacă învinuia un membru al Senatului american că făcuse un pact cu duşmanul, din acuzaţiile lui reieşea că nu există un reproş personal.

– Asta fiindcă poate distruge pe cineva fără să se gândească de două ori înainte, remarcă Bobby.

– Asta fiindcă pentru el totul e o abstracţiune. Nu are simţul lucrurilor concrete, spuse Helen cu ochii aţintiţi spre ecran.

– Nu are...?

– Nu a fost niciodată în armată. Nu a văzut oameni murind. A fost tot timpul un birocrat, indiferent dacă a lucrat sau nu în politică. Pentru el lumea se măsoară în cifre şi categorii. Singurele lucruri pe care le pricepe sunt cele care se pot măsura. Totul e mecanic, chiar şi atunci când vorbeşte. Totul e analitic, lipseşte judecata.

În momentul acela, vicepreşedintele trecea în revistă numărul celor care muriseră luptând împotriva terorismului.

– Mii de americani, bărbați și femei plini de curaj, în uniforme, și-au dat viața pentru această cauză. Faptul că o persoană cu o poziție de răspundere – un membru al Senatului american – ia de bun cuvântul unui terorist cunoscut și pretinde că moartea guvernatorului Alworth face parte dintr-o conspirație internă este fie rezultatul unei minți tulburate, fie o desconsiderare fără precedent a adevărului și a bunei-cuviințe. Mohammed al Farabi a fost reținut pe baza unor informații credibile oferite de un guvern prieten. A fost repatriat în țara sa de origine de unde am primit mai târziu informația că este mort – printr-o greșeală, după cum se vede. Își continuă activitatea împotriva SUA, împotriva extinderii democrației, numai că de data aceasta este asistat de unul dintre membrii marcanți ai Partidului Democrat. Sunt de părere, după evenimentele prin care a trecut țara, că liderii Partidului Democrat, ca și candidatul la președinție, ar trebui să denunțe acțiunile senatorul Hart sau să explice poporului american de ce preferă să dea credibilitate unui autoproclamat terorist în detrimentul oricărei autorități legale credibile din țara aceasta.

Prima întrebare veni de la Quentin Burdick.

– Negați orice posibilitate ca atacul din Los Angeles să facă parte dintr-o conspirație internă?

– Categoric.

– Pe ce investigații vă bazați?

– Ați văzut caseta video pe care a făcut-o teroristul. Vi s-au înmânat cópii ale documentelor care dovedesc că al Farabi era terorist, deși cred că prezența sa ca ostatic la Guantánamo era o dovadă suficientă.

– Potrivit declarațiilor senatorului Hart, acele documente au fost falsificate, pentru ca domnul al Farabi, editor al unui ziar din Cairo, să poată fi trimis înapoi în Orientul Mijlociu. Ați furnizat o informație eronată atunci când ați spus că a fost trimis înapoi în țara sa de origine. A fost trimis în Siria – unde, tot potrivit senatorului Hart, a fost eliberat cu ajutorul mitei.

Deranjat de afirmațiile jurnalistului, vicepreședintele neagă că ar fi făcut vreo declarație greșită.

– Am spus că a fost trimis în Orientul Mijlociu, de unde venise. Referitor la întrebarea dumneavoastră, ceea ce sugerați e absurd. De ce ar falsifica cineva documente din care să reiasă că e vinovat?

Se întoarse către un reporter de la unul dintre cele mai conservatoare și mai obiective canale. Nu se așteptase la așa întrebare.

– Rămâne întrebarea, domnule vicepreședinte, legată de faptul că ținta scenariului criminal era senatorul Hart. Cum puteți explica acest fapt? Bărbați înarmați au pătruns în locuința sa, l-au ucis pe Dieter Shoenfeld, un editor german pe care mulți dintre noi îl cunoșteam. Poliția i-a identificat pe cei doi asasini. Frank DeStefano, mafiot din New Jersey, a fost la rândul lui omorât. Se pare că Henry Lattimore a avut anumite contacte cu membri din guvern în trecut. Există informații, până acum neconfirmate, că Lattimore a fost angajat la un moment dat de CIA pentru ceea ce se numește o „misiune specială".

– Nu există nicio legătură între cele două evenimente, spuse vicepreședintele. Un terorist – un sinucigaș cu bombă – e responsabil pentru ce s-a întâmplat în Los Angeles. Avem caseta video. Știm cine este și de ce a făcut-o. Intrarea cu forța în casa senatorului Hart din Georgetown – cei doi bărbați, acum identificați, care l-au împușcat mortal pe Dieter Shoenfeld și nu i-au făcut niciun rău senatorului. De ce au venit acolo, ce urmau să facă...

– Rubicon, domnule vicepreședinte, strigă Quentin Burdick, hotărât să readucă acest subiect în discuție. O serie de oameni, printre care și directorul adjunct al CIA, care începuseră să facă cercetări în legătură cu ceea ce aparent era numele de cod pentru atacul din Los Angeles, au murit. Sugerați că aceste decese sunt simple coincidențe?

– Nu sugerez nimic, cu excepția faptului că nu există niciun fel de probe care să susțină acuzațiile fanteziste și nocive ale senatorului Hart. Nu numai că nu există dovezi pentru toate acestea, dar probele pe care vi le-am adus azi dovedesc că Mohammed al Farabi a fost și este un terorist.

– Consideraţi că senatorul Hart ar trebui să demisioneze din Senat? A spus că o va face în cazul în care se va dovedi că declaraţiile sale sunt incorecte.

Vicepreşedintele nu rata nicio ocazie de a-i spune cuiva ce ar trebui să facă. Privi fix în camera de luat vederi.

– Asta ar face un om de cuvânt.

La câteva minute după încheierea conferinţei de presă, telefonul începu să sune. Primul a fost David Allen.

– Când îţi redactez declaraţia de demisie, vrei să îţi las câteva luni, ori să aibă efect imediat? spuse pe un ton mucalit. Serios, ce ai vrea să spun? Trebuie să dăm un răspuns.

Hart ţinea receptorul la distanţă de gură. Se uita la Helen.

– David vrea să ştie ce vom spune. Tu ce părere ai?

– Documentele la care s-a referit, cele care dovedeau că bărbatul pe care l-ai cunoscut e un terorist – poţi spune că dată fiind experienţa vicepreşedintelui de a inventa lucruri, ai crede că poate depista un fals atunci când îl vede.

– Helen sugerează...

– Am auzit. E mai bună decât orice idee mi-ar fi trecut mie prin cap. Bobby, mai e ceva. Probabil că aflase de intenţiile vicepreşedintelui. A dat o declaraţie imediat ce s-a încheiat conferinţa.

– Despre ce vorbeşti? Cine a dat o declaraţie?

– Senatorul Ryan. A spus că oricine crede că senatorul Robert Hart oferă sprijin şi încredere duşmanilor SUA nu merită să ocupe o funcţie publică.

– Chiar aşa? Charlie a ştiut întotdeauna să înceapă o luptă.

A mai vorbit câteva minute cu Allen despre răspunsul pe care ar fi trebuit să-l dea atacului vicepreşedintelui. Apoi îl sună pe Ryan. Îl prinse între două vizite de campanie aproape de Detroit.

– Îţi mulţumesc, Charlie, dar nu trebuia să faci asta.

– Din cauza asta nu te-am mai sunat aseară. Biroul vicepreşedintelui a trimis declaraţia fiecărui candidat republican pentru Cameră şi Senat. Mă tem că o să fie un cor puternic de susţinători printre toţi cei care nu ştiu nimic. Am crezut că

pot da o lovitură dacă sunt în tabăra cealaltă. Dar nu-ţi face iluzii. Din partea mea, a fost un simplu calcul politic.

– Calcul? Hart râse, aşteptând logica trăsnită prin care Ryan transformase un act generos într-un monument dedicat motivelor sale pur egoiste.

– Mai mult chiar. În primul rând, o bună parte dintre susţinătorii mei cu drept de vot îl dispreţuiesc pe vicepreşedinte. O dezicere publică de el nu-mi poate face rău. În al doilea rând... Urmă o pauză forţată, abţinându-se cu greu din râs. În al doilea rând, într-o cursă strânsă cum e asta, modul sigur prin care aş putea pierde ar fi dacă soţia mea ar intenta acţiune de divorţ înainte de alegeri, ceea ce mi-a promis că va face dacă nu fac o declaraţie publică împotriva acestui nemernic prost. Şi al treilea... Acum pauza devenise serioasă, cu implicaţii importante. Nu am avut de ales. El nu are dreptate, tot ce spune e greşit. Rubicon e ceea ce ai spus tu că este. Toate crimele au legătură. Ai avut dreptate şi în privinţa celorlalte lucruri. Nu s-a terminat totul. Simt asta. Mă tot gândesc la ceea ce a scris Gunther Kramer, la notiţele lui şi la diagrama aceea. Rubicon nu a fost doar un plan care să tulbure alegerile, pentru ca una dintre părţi să poată câştiga mai uşor. E ceva mai important, mult mai important în joc. Aminteşte-ţi ce-a scris: asasinatul, scenariul de război, apoi alte asasinate. Simt asta, Bobby, va mai fi ucis şi altcineva.

Capitolul 19

În ciuda tuturor acuzațiilor și a contraacuzațiilor, a retoricii înveninate, cursa pentru președinție nu s-a schimbat. Arthur Douglas și-a păstrat avantajul în fața concurentului democrat, un avantaj care, deși cumva diminuat, era încă mai mare decât marja de eroare.

– Dezbaterea poate decide acest aspect, spuse Jeffrey Stone cu o față nemulțumită. Se întoarse spre Hart, care stătea pe locul din dreapta, lângă el. Taylor e un candidat mai bun decât Alworth – arată și vorbește așa cum trebuie să o facă un președinte. Ar trebui să urce cu șase sau șapte procente. Douglas e un palavragiu, un fraier. Nu înțeleg ce se întâmplă.

– Ba sigur că înțelegi, replică Hart, privind pe fereastră șirul lung de clădiri din sticlă de pe bulevardul Wilshire. Douglas mizează pe patriotism și pe frică. În anii cincizeci, existau oameni ca Joe McCarthy, care credeau că sub fiecare pat se ascunde un comunist. Acum sunt oameni ca Douglas și vicepreședintele, care cred că la fiecare colț de stradă stă câte-un terorist.

Hart se uita cum lumina soarelui făcea ca sticla colorată a clădirilor de pe stradă să reflecte diverse nuanțe. Era ceva aproape maiestuos în modul în care acele înalte structuri colțuroase formau o linie lungă și ametitoare care părea perfectă pentru acel loc. Îi amintea lui Hart de felul în care țara ar fi trebuit să funcționeze în momentele ei cele mai bune: deși luate separat, părțile nu erau ideale, împreună constituiau o realizare remarcabilă.

– Până la cutremur, spuse el cu voce tare.

– Cutremur? întrebă Stone uimit.

– Scuze, spuse Hart, întorcându-se spre el. Mă gândeam la ceva.

– Vorbeai despre comuniştii din anii cincizeci şi teroriştii de acum, îi aminti Stone.

– Tata a încercat să-mi explice cum a fost. Oamenii au fost obligaţi să semneze jurăminte de credinţă – de parcă cineva care avea gânduri subversive ar fi putut să refuze să semneze. Orice suspiciune cât de mică, cea mai uşoară deviaţie de la normalitate devenea un motiv de suspiciune. Uneori din teamă, alteori din fals patriotism sau din cea mai sordidă formă de ambiţie, oamenii se denunţau unii pe alţii, deveneau informatori. Un prieten al tatălui meu, erou de război, un om care lucrase pentru agenţie de la început, a fost obligat să demisioneze, pentru că în studenţie, în anii treizeci, făcuse parte dintr-un grup de studenţi care susţinuseră Rusia după ce Germania a invadat Uniunea Sovietică.

Hart se uită la ceas. Se încadrau în program. Scoase discursul pe care intenţiona să-l susţină la Los Angeles City Club.

– Asta-i tot ce am făcut, am explicat iar şi iar de ce cred că am dreptate, iar vicepreşedintele şi ceilalţi, nu. Dar încă nu am dovezi, totul ţine de circumstanţe.

– Majoritatea oamenilor te cred.

– Nu, cei mai mulţi oameni cred că guvernul ascunde ceva, cei mai mulţi oameni cred că ar trebui să se facă o investigaţie completă. Cât despre întrebarea dacă ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles a fost un atac terorist de tipul celui din 11 septembrie sau e parte dintr-o conspiraţie internă, nu mulţi sunt cei care cred că lucrurile au fost puse la cale aici.

Stone cunoştea procentele. Hart omisese un lucru important.

– E drept că numai o treime cred că ai dreptate, dar nici numărul celorlalţi nu e aşa de mare. Restul sunt indecişi; ceea ce înseamnă că nu vei avea nevoie de multe dovezi să-i convingi că ai dreptate.

Aproape ajunseseră, când lui Hart îi sună telefonul. Era Leonard Coleman. Hart îl ascultă fără să scoată vreo vorbă.

– Mulţumesc, domnule locotenent, spuse în cele din urmă.

Îşi puse telefonul înapoi în buzunar şi începu imediat să mâzgălească nişte modificări pe discursul pe care urma să-l ţină.

City Club era plin. În spatele încăperii erau aliniate camerele de luat vederi. Reporterii se îngrămădeau oriunde găseau un loc liber. Hart stătea la masa de prezidiu, lângă pupitru şi încă scria la discurs în timp ce restul îşi luau prânzul. Aruncă o ultimă privire în timp ce era prezentat, apoi vârî foaia în buzunarul hainei.

– În apogeul crizei economice, când milioane de oameni nu aveau de lucru, Franklin Roosevelt a rostit în primul său discurs acele vorbe atât de necesare, astăzi celebre, că „singurul lucru de care trebuie să ne temem este teama însăşi". Treizeci de ani mai târziu, în plin Război Rece, John F. Kennedy, în discursul său inaugural, a amintit ţării că, în relaţia cu duşmanii, „nu trebuie să negociem de frică, dar nu trebuie să ne fie frică să negociem". Doi preşedinţi – doi mari preşedinţi – au înţeles că frica nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Cu toate astea, există astăzi oameni care cred că frica este singurul mod de guvernare.

Hart aminti audienţei ce se întâmplase, cum candidatul democraţilor la preşedinţie fusese asasinat şi, la scurt timp după aceea, Dieter Shoenfeld fusese ucis în locuinţa sa, înainte de a apuca să-i spună ce reprezenta atacul din Los Angeles şi cine era responsabil.

– Câteva zile mai târziu am participat la o întâlnire programată de Dieter Shoenfeld. L-am întâlnit pe Mohammed al Farabi, care fusese închis la Guantánamo şi am aflat de la el că au fost aduşi în ţară terorişti pentru a pune în aplicare un plan numit Rubicon. Am făcut aceste declaraţii într-o conferinţă de presă; am fost calificat drept laş, nebun şi chiar trădător. Vicepreşedintele SUA m-a numit în felul acesta. Încă aştept ca el să înceapă o anchetă.

Hart făcu o pauză. Privirea sa scrută sala dintr-un capăt în celălalt.

– Mohammed al Farabi nu e terorist, e un om pe care ne putem baza, o voce a raţiunii din Orientul Mijlociu. Ieri l-a identificat pe bărbatul care l-a ucis pe Dieter Shoenfeld şi m-ar fi putut omorî şi pe mine. A fost chestionat de un membru al poliţiei din Washington. I s-au arătat şase fotografii şi a fost întrebat dacă recunoaşte vreuna dintre persoane. Fără nicio ezitare, a ales fotografia lui Henry Lattimore. A spus că avea un chip pe care nu l-ar fi putut uita, pentru că Lattimore a fost unul dintre cei care l-au interogat când era prizonier la Guantánamo.

Hart privi în faţă, cu un aer dur şi hotărât. Vorbi într-un ritm lent şi măsurat.

– Lattimore nu s-a dus din proprie iniţiativă la Guantánamo. Fusese trimis de cineva din guvern. De unde rezultă că ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles nu a fost un atac al unei organizaţii teroriste, ci a făcut parte dintr-o conspiraţie internă. Întrebările care rămân – cel puţin pentru cei care nu suferă din pricina „unei minţi tulburate şi al unui dispreţ fără precedent faţă de adevăr şi bună-cuviinţă" – sunt: câţi oameni au fost implicaţi şi până la ce nivel al guvernului!

Hart plecă fără să răspundă la întrebările presei. Trebuia să se întoarcă la Washington. Lattimore era cheia pentru Rubicon, legătura dintre ce i se întâmplase lui Dieter Shoenfeld şi ce i s-ar fi putut întâmpla şi lui şi atacul din Los Angeles. Cineva îl trimisese pe Lattimore la Guantánamo şi cineva trebuia să ştie cine fusese cel care o făcuse.

Avionul ateriză în Washington cu câteva minute înainte de ora 11. David Allen îl aştepta acolo. Hart avea o întrebare.

– Ai reuşit? Preşedintele a stabilit o întrunire de urgenţă?

– Mâine-seară la ora şapte, ca să aibă timp toată lumea să ajungă. Nu vor veni cu toţii, adăugă el, străduindu-se să ţină pasul cu Hart. Dar cei mai mulţi vor fi aici.

Hart mergea într-un ritm susţinut, îndreptându-se cu paşi sacadaţi către parcarea slab luminată.

– Şi directorul? A fost vreo problemă?

– Oarecum. A spus că are nevoie de ceva timp să pună cap la cap informaţiile, fiindcă nu vrea să vină nepregătit. Preşedintele

comisiei l-a anunțat că nu mai e timp și are de ales – poate să vină de bunăvoie ori cu somație.

Hart încetini ritmul. O expresie mirată îi apăru pe chip.

– E mai mult decât mă așteptam. Nu eram sigur că o va face.

– Nimănui nu-i place să fie mințit și, după ce s-a aflat în dimineața asta despre Lattimore și Guantánamo, e greu de crezut că Townsend nu știa mai mult decât a spus comisiei, e greu de crezut că, dacă nu mințea, nu a încercat să afle adevărul despre Rubicon și despre moartea lui Raymond Caulfield.

Ajunseră la mașină, BMW-ul lui Hart.

– A mea e încă în Canada, spuse Allen.

– Probabil că e un loc bun pentru ea, replică Hart cu rânjet scurt, în timp ce se așeza pe locul din dreapta.

– Te-a dus până acolo.

Hart clătină din cap, amintindu-și câte se întâmplaseră.

– Au trecut numai câteva săptămâni și mi se pare că au fost ani. Uneori e greu ca lucrurile să rămână neschimbate. Toată lumea ar trebui să fie în campanie, să participe la evenimentele locale de care ne plângem cu toții; să zâmbească, să-și strângă mâna, să spună prostii, lucruri fără sens și, în același timp, să se simtă mai plină de viață decât ne-am simțit sau ne vom simți noi vreodată. În schimb, țara e cuprinsă de frică, speriată de ce-ar putea să se întâmple, derutată fiindcă nu știe pe cine să dea vina pentru situația actuală. Lucrurile trebuie să înceteze. Îl privi pe Allen. Locotenentul mă așteaptă?

Privirea lui Allen se lumină.

– Știi ce a spus când l-am anunțat că vii în seara asta și că vrei să îl vezi? Cu cât mai târziu, cu atât mai bine. Doar atât. N-a întrebat de ce, nu s-a plâns că e aproape miezul nopții, nici măcar nu i s-a părut ceva ciudat.

Hart privea țintă în întuneric.

– Când m-a sunat dimineață, cred că se aștepta să mă întorc. Are un instinct special în privința lucrurilor, intuiește ce urmează să se întâmple. Poate că vine din experiență: din faptul că-și petrece viața ocupându-se de moartea altora.

– Cum și-a dat seama că al Farabi ar putea ști ceva despre Lattimore? Cum de s-a gândit că Lattimore fusese la Guantánamo?

Hart nu răspunse; avea propriile întrebări în minte.

– Care a fost reacția? Ceva din partea biroului vicepreședintelui?

– Se păstrează pe aceeași linie. Că al Farabi e un terorist și nimeni nu ar trebui să aibă încredere în cuvântul lui și chiar dacă Lattimore a fost la Guantánamo la un moment dat, asta nu dovedește nimic despre vreo conspirație. Allen se abătu suficient de la axul drumului încât să-l facă pe Hart să înțeleagă că, în ciuda poziției oficiale, lucrurile se schimbaseră.

– Dar sunt nervoși. Nu se așteptaseră la așa ceva. Nimeni nu s-a așteptat. Toți așteaptă să vadă ce se va întâmpla, o nouă revelație. Speculațiile nu au sfârșit. Numai despre asta se vorbește. Cercul se închide. Doar că nimeni nu știe cine îl va închide.

– Se închide cu vicepreședintele, spuse Hart. Avea privirea rece, hotărâtă, plină de o mânie mai greu de reprimat. El e în spatele tuturor lucrurilor. Știu asta și jur că o voi dovedi! Trebuie să existe un detaliu care să facă legătura între Lattimore și vicepreședinte.

Allen opri în fața secției de poliție. Se oferi să-l aștepte, dar Hart îi spuse să se ducă acasă.

– Ai nevoie de un somn bun în noaptea asta – mâine ai o mulțime de treabă.

Secția era aproape pustie. La capătul unui coridor gol se auzi o ușă trântită amuțind vocea nervoasă care țipa în cameră. Leonard Coleman stătea în micul său birou. Avea un birou mai mare decât cele din camera de alături și un scaun confortabil de piele cu spătar înalt. Pardesiul său vechi și ponosit atârna de un cui pe interiorul ușii. Din rațiuni inexplicabile, Coleman purta atât centură, cât și bretele. Îi crea aparența unei eficiențe prudente. Când Hart intră, tocmai împacheta o batistă.

– Alergiile, spuse el cu ochi apoși și o grimasă neajutorată. Sau poate e efectul decalajului orar, sau am contractat ceva din avion. Sau m-am contaminat cu o boală mortală la aeroport,

în timp ce aşteptam să trec de controalele de securitate. Îl privi pe Hart peste ochelarii pe care-i purta la jumătatea nasului. De unde aţi ştiut că al Farabi îl cunoştea pe Lattimore? Din acest motiv am făcut călătoria – am zburat până în Italia, la Roma – fiindcă mi-aţi spus că sunteţi sigur că îl poate recunoaşte într-o fotografie.

Hart se aşeză şi începu să-i povestească un lucru care nu era complet adevărat – calea metodică şi logică prin care ajunsese la concluzia aceea – apoi ridică din umeri.

– Am ghicit.

– Asta mi-am imaginat şi eu.

– Atunci de ce v-aţi dus?

Cu un gest care-l imita perfect pe al lui Hart, Coleman ridică şi el din umeri.

– Am bănuit că aveţi dreptate. Lucrurile aveau sens. Este motivul pentru care n-a fost o simplă bănuială. Ştiaţi ceva. Ştiaţi – nu puteaţi dovedi –, dar ştiaţi – că moartea domnului Shoenfeld şi încercarea de a vă ucide aveau legătură cu Rubicon, şi mai ştiaţi – pentru că al Farabi vă spusese – că o parte din acest plan se baza pe folosirea teroriştilor deţinuţi la Guantánamo. Înseamnă că există oameni din guvern – poate din CIA – care sunt implicaţi. Date fiind informaţiile pe care le aveaţi despre Lattimore – ce a făcut în armată, modul în care a dispărut dintr-odată – există o şansă rezonabilă să fi fost implicat de la început.

– Cum am spus, domnule locotenent, o bănuială norocoasă.

– Numiţi-o cum vreţi, aţi avut dreptate.

– Dar ne ajută să-l prindem, să-l găsim pe Lattimore cât e încă în viaţă?

– Avem câteva piste, nimic sigur. Câţiva oameni au pretins că l-au văzut, dar nu s-a confirmat. Am aflat, oricum, că l-a cunoscut pe acest individ.

Deschise un dosar de pe birou şi scoase o fotografie alb-negru veche. Henry Lattimore, în uniformă de infanterist, stătea de vorbă cu un civil, un bărbat slab şi cu privire intensă.

– Este H.L. Harrison. A fost în personalul de securitate națională până acum câțiva ani. Unde a fost făcută fotografia?

– Nu suntem siguri. Pare a fi undeva în Orientul Mijlociu, sau în Africa de Nord.

– Nu știți sigur? De unde o aveți?

– Nici asta nu știm cu siguranță.

Punând mâinile pe masă, Coleman își desfăcu degetele. Le mișcă încet înainte și înapoi, unele împotriva celorlalte, abia atingându-le.

– Într-o dimineață a apărut pe biroul meu, într-un plic pentru documente sigilat cu grijă, cu numele meu tipărit – mai bine zis scris la mașină – pe față. Nicio notă, niciun mesaj, nimic. Cineva a vrut ca eu să aflu că Lattimore și Harrison s-au cunoscut. Că nu s-au cunoscut pur și simplu, ci, după cum arată poza, au lucrat împreună la un moment dat. E așa cum ați spus, când v-am întrebat dacă ar trebui să facem publică fotografia lui Lattimore – cineva ar putea să-și amintească de el.

– Cineva din agenție, spuse Hart. Poate cineva care-l cunoscuse pe Raymond Caulfield. Indiferent cine a vrut să se asigure că o veți primi, ce mai știți despre Harrison? Unde e? Ce ați aflat?

– Domnul Harrison a dispărut, a plecat din țară pe neașteptate, a doua zi după ce Lattimore a pătruns la dumneavoastră în casă și a scăpat de Frank DeStefano. Coleman strâmbă din gură. A doua zi după ce Lattimore și DeStefano au încercat să vă ucidă și nu au reușit.

– Aveți idee unde ar putea fi?

– Oriunde. Nu are familie. A fost căsătorit o dată, dar a divorțat acum mult timp. Fosta soție nu mai știe nimic despre el.

– Unde a fost în ultimii ani, după ce a părăsit guvernul? Așteptați o clipă, îmi amintesc: a făcut parte dintr-un grup de consiliere, apoi a lucrat la o companie privată care furniza forțe de securitate în Irak și în alte locuri. Lucrurile se leagă. Să văd ce pot afla.

Hart se ridică să plece. Coleman, mișcându-se încet, se îndreptă către locul unde era haina și scoase un plic din buzunar. I-l dădu lui Hart.

– Mohammed al Farabi. Ochii întunecați ai lui Coleman căpătară o nouă intensitate, luminându-se brusc. E un om pe care merită să-l întâlnești. Înainte să plec, mi-a dat asta. A spus că și-a amintit ceva. Nu era sigur dacă are vreo semnificație, însă credea că dumneavoastră puteți înțelege.

Hart deschis plicul și scoase o bucată de hârtie pe care Mohammed al Farabi, cu un scris îngrijit și lizibil, notase câteva fraze scurte. Hart le citi de două ori, apoi puse hârtia înapoi în plic și pe acesta, în buzunar.

– Înainte să plece de la Guantánamo a auzit pe cineva vorbind, un anchetator. Nu era sigur, însă credea că putea fi Lattimore. Omul acela a spus: „Când se va termina, nu mai rămâne niciunul".

– Ce credeți că înseamnă asta? întrebă Coleman speriat.

– Nu știu. O mulțime de lucruri.

– Coleman își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și se uită în ochii lui Hart, care devenise brusc evaziv.

– Nu asta credeți cu adevărat, nu-i așa? Știți ce înseamnă?

Avea în minte vocea lui Charlie Ryan, ultimele vorbe pe care i le spusese când se văzuseră. Hart se uită la Coleman care aștepta, întotdeauna cu un pas înaintea lucrurilor, cu simțul său neobișnuit de a prevedea ce urma să se întâmple.

– Înseamnă că nu avem prea mult timp. Înseamnă că vor muri mulți oameni.

Capitolul 20

Ronald Townsend era singur la masa martorilor şi bătea darabana. Apoi, surprins de ce făcea, îşi retrase mâna şi şi-o aşeză în poală. Începu să bată din picior.

La şapte fix, când toţi membrii îşi ocupaseră locurile, preşedintele Comisiei de Informaţii a Senatului deschise sesiunea, cu o declaraţie lapidară.

– Avem acum dovezi care sugerează cel puţin posibilitatea ca atacul din Los Angeles să fie parte dintr-o conspiraţie internă, deşi rămâne încă neclar scopul final al operaţiunii. Ce este clar, în orice caz, este faptul că, în acest moment, comisia trebuie să afle ce informaţii avea guvernul şi, în special, CIA despre această situaţie şi de când deţine aceste date. Domnul director Townsend a fost de acord să vină în seara aceasta voluntar. Oricum, va face declaraţii sub jurământ.

Eliberându-se de nervozitatea înăbuşită până atunci, Townsend ţâşni de pe scaun şi ridică mâna dreaptă.

– Întrucât senatorul Hart s-a implicat mai mult decât oricine în încercarea de a dezvălui ce se întâmplă, continuă preşedintele după depunerea jurământului, lăsând la o parte faptul că a fost el însuşi o ţintă a asasinilor, am să-l rog să conducă anchetarea directorului.

Hart îi înmână uneia dintre grefiere un teanc de fotografii, cópii ale aceleiaşi imagini şi o rugă să le distribuie membrilor comisiei. Apoi se întoarse către director.

– În dimineaţa aceasta v-am trimis la birou această fotografie, împreună cu numele şi datele cunoscute despre trecutul

celor doi bărbați care apar în ea. Văd că aveți fotografia cu dumneavoastră.

– Da, domnule senator, răspunse Townsend pe un ton ferm.

– Cei doi bărbați au fost identificați drept Henry Lattimore și H.L. Harrison. Sunteți de acord?

– E corect, domnule senator.

Hart se pregătise toată ziua. Trecea de la o întrebare la alta fără să se oprească.

– Henry Lattimore a fost identificat drept unul din cei doi bărbați care au pătruns în locuința mea din Georgetown, l-au ucis pe Dieter Shoenfeld și, există motive să o cred, ar fi trebuit să mă omoare și pe mine. Hart făcu semn spre dosarul gros aflat pe masa de lângă director. Vi s-a dat o copie a declarației pe care am făcut-o la poliție și restul materialelor care descriu modul în care s-a făcut identificarea?

– Da, domnule senator. Nu încape nicio îndoială că Lattimore este unul din cei doi care l-au asasinat pe Shoenfeld. Cum nu încape îndoială că Lattimore este unul din cei doi bărbați din fotografie.

– Ajungem la asta într-un minut, domnule director Townsend. Mai întâi – ați primit, cred, o copie a declarației făcute de domnul detectiv Leonard Coleman, de la Poliția din Washington, unde detaliază circumstanțele discuției cu Mohammed al Farabi și modul în care s-a stabilit că Lattimore a fost implicat în interogarea prizonierilor de la Guantánamo.

Townsend lovea cu degetele coperta dosarului.

– Da, domnule senator, am primit.

Hart îl privi pe director ca și cum ar fi așteptat o explicație. Directorul se uita la senator cu o expresie prudentă. Liniștea deveni mai profundă și mai gravă.

– Domnule senator, nu înțeleg ce așteptați de la mine, spuse în cele din urmă. Se pare – vreau să spun, nu există nicio îndoială că Lattimore e unul din cei doi care au intrat în locuința dumneavoastră și l-au ucis pe Shoenfeld. Și, da, se pare că a fost la Guantánamo la un anumit moment.

– Se pare? Cred că e mai mult decât o părere, domnule Townsend. Uitați-vă din nou la fotografie. Când v-am trimis-o de dimineață, v-am rugat să încercați să identificați locul și momentul în care a fost făcută. Puteți face asta?

Townsend trase dosarul în fața sa. Îl deschise și se duse direct la pagina care-l interesa.

– A fost făcută acum aproximativ trei ani, răspunse.

– Cu puțin înainte ca Lattimore să părăsească armata și să dispară, interveni Hart. Unde a fost făcută?

Townsend își strânse buzele, părând că încearcă să se concentreze.

– Cred că undeva în Afganistan, însă nu pot fi sută la sută sigur. Dacă ar trebui să ghicesc, asta aș spune: Afganistan, acum trei ani.

– Pe vremea aceea – în urmă cu trei ani – ce poziție ocupa H.L. Harrison în structurile guvernamentale?

– Era director adjunct al Consiliului Consultativ de Securitate Națională.

– Și ce este Consiliul Consultativ de Securitate Națională, domnule director Townsend? Vreți să explicați comisiei? Nu face parte din CIA, nu-i așa?

– Nu, răspunse cu o mișcare rapidă și laterală a capului, dornic să se disocieze de orice legătură cu subiectul. Consiliul Consultativ de Securitate Națională a fost creat pentru a coordona colectarea informațiilor de la diferite agenții. Îndeplinește un rol similar cu cel al Consiliului de Securitate Națională, care coordonează problemele de politică externă.

– Consilierul pe probleme de securitate națională raportează direct președintelui. Cui raportează directorul acestei agenții?

– Vicepreședintelui.

– Înțeleg. Vicepreședintelui. Așadar, H.L. Harrison lucra pentru o agenție care raporta vicepreședintelui, iar acum trei ani se afla în Afganistan, unde, după cum se vede în fotografie, avea o conversație familiară cu Henry Lattimore, care se ocupa de activități legate de forțele speciale?

– Da, așa se pare.

– Apoi, un an mai târziu, același Henry Lattimore se afla la Guantánamo, unde avea ca sarcină anchetarea prizonierilor. Atunci nu era implicat în forțele speciale, nu-i așa? Plecase din armată cu un an înainte. Părăsise forțele speciale și se angajase la dumneavoastră – la CIA – nu-i așa, domnule director Townsend?

Venele de pe tâmplele directorului începuseră să pulseze; mușchii din jurul maxilarelor îi erau tari ca piatra.

– Nu, domnule senator, nu a fost așa. Henry Lattimore nu a fost niciodată angajat al agenției. Scoase un oftat, ca și cum s-ar fi eliberat de o obligație. Nu în mod direct.

Hart chibzui o clipă asupra ultimelor cuvinte. După aceea, privirea lui deveni ucigătoare.

– Nu direct, repetă cu aceeași cadență lentă pe care-o folosise directorul. Se aplecă în față, ironizând subterfugiul discret al directorului. Nu direct. Vreți să spuneți că CIA nu l-a angajat direct. CIA a angajat o companie, unul dintre contractorii privați care s-au îmbogățit de pe urma războiului, iar una din aceste companii l-a angajat pe Lattimore.

– Da, așa se pare.

– Așa se pare. Dumneavoastră angajați pe cineva; ei îl angajează pe Lattimore. Apoi când Lattimore e prins – când se dovedește că e omul care a comis o crimă la mine în casă, că a fost la Guantánamo, când devine evident că a fost implicat în conspirația care a generat evenimentele din Los Angeles și Dumnezeu mai știe ce – atunci dumneavoastră și ceilalți ca dumneavoastră puteți nega liniștiți că ați știut sau că ar fi trebuit să știți despre el și faptele lui! De data aceasta nu va fi la fel de ușor să fugiți de responsabilitate. Cum se numea antreprenorul acela privat, domnule Townsend?

Înainte ca Townsend să răspundă, Hart își ridică mâinile furios.

– Nu vă mai deranjați. Nu contează. Spuneți-ne doar atât: compania – compania angajată de agenția dumneavoastră – este cea care, acum trei ani – aproape de data la care a fost făcută fotografia – l-a angajat pe H.L. Harrison?

Hart îi adresă mai multe întrebări, restrângând cercul.

– Unde este H.L. Harrison?

– Îmi pare rău, domnule senator, nu știm.

– Nu știți sau nu l-ați căutat?

– Am aflat de posibila implicare a lui Harrison în dimineața aceasta, domnule senator – când ne-ați trimis fotografia.

– Dar știți că dispăruse, că nimeni nu mai auzise nimic despre el din seara în care s-a petrecut crima de la locuința mea?

Townsend îi făcu semn spre dosarul de pe masa din fața lui.

– E ceea ce reiese din raportul poliției.

– Da, spuse Hart sec. Slavă Domnului că există poliția!

Hart îl chestionă pe director aproape trei sferturi de oră. După ce termină, îl preluă Charlie Ryan, care fuse chiar mai agresiv.

– Ultima dată când ați apărut în fața comisiei, v-am spus că problema era serioasă, că Rubicon presupunea mai mult decât un singur asasinat, că evenimentele din Los Angeles puteau fi doar începutul a ceea ce reprezenta Rubicon. Și, cu toate acestea, dumneavoastră ați așteptat ca senatorul Hart și poliția din Washington să descopere că un om care a lucrat pentru agenția dumneavoastră – direct sau indirect, nu contează – un om care a lucrat pentru agenția dumneavoastră l-a interogat pe Mohammed al Farabi la Guantánamo și a fost mai târziu implicat în uciderea unui om și în încercarea de asasinare a unui senator al SUA.

– Îmi pare rău, domnule senator, aveți și o întrebare? interveni directorul, cu un zâmbet caustic, care aproape că îl făcu pe Ryan să sară de pe scaun.

– O întrebare? Am o întrebare. Fie sunteți cea mai incompetentă persoană care a condus vreodată o agenție federală, fie cineva v-a spus să nu vă ocupați de Rubicon. Care din cele două situații e adevărată, domnule Townsend? Sunteți depășit de slujbă sau încercați să acoperiți, să protejați anumite persoane, autorități importante implicate în crimă și asasinat?

Townsend se prinse de marginea mesei, încercând să se abțină.

– Nu, domnule senator, nu încerc să fac aşa ceva. Şi resping...

Uşa laterală a camerei de audieri s e deschise brusc. O tânără asistentă se îndreptă în grabă către preşedinte şi-i şopti panicată ceva la ureche. Bărbatul se îngălbeni. Se ridică şi lovi cu ciocanul în masă. În cameră se făcuse deja linişte.

– A avut loc un alt atac, spuse cu o voce care-i tremura de emoţie. Alt sinucigaş cu bombă. Acum încep să sosească rapoarte. Nu ştim câte persoane au fost ucise. S-a întâmplat lângă un hotel din Atlanta, acum câteva minute. Singura informaţie sigură este că Arthur Douglas e mort!

Nimeni nu se mişcă şi nu scoase o vorbă, de parcă ar fi paralizat subit. Apoi camera comisiei deveni un haos, toţi vorbeau deodată. Townsend luă dosarul de pe masă şi se ridică în picioare, cu intenţia de a pleca. Alţi membri ai comisiei se ridicară şi ei de pe scaune. Ciocanul preşedintelui se auzi din nou.

– Comisia e încă în sesiune, le aminti preşedintele. Tot ce ştim e ceea ce v-am spus. Propun să ne retragem şi să revenim ceva mai târziu în seara aceasta sau mâine-dimineaţă. Se uită către Townsend, care stătea la masa martorilor, cu dosarul sub braţ. Domnule director Townsend, vă aşteptăm cu un raport detaliat.

După ce preşedintele le aminti în stilul său greoi şi chibzuit de responsabilităţile care le reveneau odată cu funcţia, membrii comisiei părăsiră sala în ordine. Cei mai mulţi dintre ei urmau să se întoarcă în birourile lor, ca să afle mai multe despre ceea ce se întâmplase la Atlanta.

Charlie Ryan îl prinse pe Bobby Hart în hol. Ştia la ce se gândea Hart.

– Încă nu ştim nimic. Alt sinucigaş cu bombă, alt asasinat – e tot ce ştim. Nu trage nicio concluzie.

– Am greşit! strigă Hart. Era supărat, supărat pe el însuşi. Eram aşa de sigur, de convins că era o conspiraţie pusă la cale să schimbe rezultatul alegerilor! Eram atât de sigur că vicepreşedintele se afla în spatele acestui plan – dar acum Douglas?

Ryan îl apucă de braţ şi-l sili să se potolească.

– Ascultă-mă! Încă nu ştim nimic, în afară de faptul că Douglas e mort. Orice s-ar întâmpla, celelalte lucruri rămân neschimbate: toate crimele, Lattimore, Harrison – totul!

– Poate că lucrurile nu s-au schimbat, dar nu mai înseamnă ce însemnau înainte. Dacă Rubicon ar fi fost ceea ce credeam – o încercare de a păstra preşedinţia în mâinile celor care nu vor să schimbe politica – ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să-l asasineze pe lui Arthur Douglas.

Începură din nou să meargă, cu paşi mai repezi. Ryan clătină din cap, parţial în dezacord.

– După Los Angeles, după primul atac – despre ce am crezut că era vorba? Un asasinat, dar nu pentru a elimina un candidat ca să câştige celălalt – ci pentru a crea nesiguranţă, teamă şi sentimentul că toată lumea e sub asediu, că ar trebui să ne retragem şi că ne aflăm într-un război nesfârşit împotriva terorii. Ce metodă mai bună de-a face asta dacă nu un asasinat, un nou asasinat împotriva candidatului care promite că va fi cel mai mare duşman al terorismului?

Când ajunseră la biroul lui Hart, deschiseră televizorul, în timp ce David Allen îi punea la curent cu ultimele noutăţi.

– Douglas tocmai îşi terminase discursul. S-a întâmplat când a ieşit din clădire. Se urca în limuzină când o maşină încărcată cu explozibil a intrat în ei.

Allen făcu semn către imaginile care se derulau la TV. Cadre în direct din Atlanta arătau rămăşiţele carbonizate ale limuzinei şi multe alte vehicule. Faţada hotelului era o masă încâlcită de oţel răsucit şi bucăţi de beton. Pe pământ erau mormane de sticlă.

– Câţi...? întrebă Hart, uimit de dezastru.

Allen nu putu să intuiască.

– Spun că sunt zeci; ar putea fi mai mulţi.

– Douglas şi toţi cei care erau cu el...? începu Ryan întrebarea, însă părea o obscenitate, o amintire prea sumară a morţii.

După scenele carnagiului din Atlanta, emisiunea transmise imagini din Washington. Allen dădu sonorul mai tare. Din faţa

Casei Albe, un reporter citea primele rânduri dintr-o declarație semnată de președinte.

– Dușmanii libertății au ucis pentru a doua oară un candidat la președinție. Arthur Douglas era un funcționar public curajos și un om bun și decent. Moartea lui nu va rămâne nepedepsită. Teroriștii vor fi aduși în fața justiției. Ar trebui să înțelegem cu toții – nu mai e loc pentru dezacorduri – că America are în față un dușman dispus să facă orice pentru a ne distruge. Vremea pentru discuții și dezbateri a trecut. Nimeni nu a înțeles mai bine decât Arthur Douglas că America e în război, un război pe care trebuie să-l câștigăm. I-am dezonora amintirea dacă nu ne-am folosi în această luptă de tot ce avem.

Hart și Ryan se priviră în ochi. Amândoi înțelegeau ce avea să urmeze. Los Angeles reprezenta o traumă, o lovitură adusă sufletului național; putea fi însă înțeleasă ca eveniment singular, izolat, deși tragic. Nimeni nu mai vedea lucrurile așa după Atlanta. Nimeni nu mai putea să stea calm și să spere că ceea ce s-a întâmplat o dată nu se va repeta. Teroriștii îl uciseseră întâi pe candidatul democraților, apoi pe cel republican. Uciseseră doi bărbați care se bucuraseră, în egală măsură, de toată protecția pe care o putea oferi Serviciul Secret. Dacă teroriștii puteau face așa ceva, nimeni nu mai era în siguranță.

– Am să vă spun un lucru pe care nu trebuie să-l facem, insista unul dintre cei mai influenți realizatori de radio. Nu trebuie să ne mai pierdem timpul ascultând indivizi ca Bobby Hart. Vorbim despre o persoană care nu-și poate da seama că un sinucigaș cu bombă e chiar un terorist. Acest om face parte din Comisia pentru Informații a Senatului și ce face? Încearcă să afle cine ne pune țara în pericol, cine vrea să ne pună la pământ? Nu, fiindcă insistă că avem de-a face cu o conspirație: organizații secrete, grupuri din cadrul guvernului, un scenariu bizar al CIA, Dumnezeu mai știe ce. Și ce se întâmplă în cele din urmă? Câte vieți s-au pierdut fiindcă senatorul e mai interesat de publicitate decât de propria slujbă? N-ar trebui să avem de-a face cu asemenea oameni în această țară și poate că, după ce s-a întâmplat acum, nici nu vom mai avea.

Chiar şi canalele media convenţionale erau de părere că ce e prea mult strică. Editorialiştii din toate colţurile ţării, inclusiv din New York şi California, sugerau că, indiferent care ar fi fost adevărul despre cei care pătrunseseră în casa senatorului Hart şi îl uciseseră pe Dieter Shoenfeld, atacurile din Los Angeles şi Atlanta erau, în mod evident, opera Al Qaeda şi a altor organizaţii teroriste. Era imposibil să crezi că putea fi altceva.

Quentin Burdick nu era atât sigur.

– L-am cunoscut pe H.L. Harrison, explică el. De câte ori am avut de-a face cu el, a fost destul de cinstit. De câte ori exista un subiect despre care nu putea vorbi, îmi spunea, însă de cele mai multe ori era dispus să-mi detalieze viziunea administraţiei legată de probleme de siguranţă naţională, deşi nu-mi amintesc să-mi fi permis vreodată să-i citez numele. Era întotdeauna „cineva din cadrul organizaţiei" sau aşa ceva.

Burdick îl privea pe Hart, care stătea în faţa lui, într-un restaurant din Upper East Side, în Manhattan. La trei după-amiaza era un loc liniştit unde puteai sta de vorbă. Hart părea îngrijorat. Sprijinit în cot, Burdick îşi rula marginea papionului.

– Îţi aminteşti expresia preşedintelui Truman: „Dacă vrei un prieten în Washington, ia-ţi un câine?"

Pentru prima dată în ultimele zile, Hart zâmbi.

– Mai sunt câţiva oameni care nu mi-au întors spatele.

– Senatorul Ryan e unul dintre ei?

– Charlie Ryan e unul. Zâmbetul se mări puţin. Nu e vina lui, înţelegi. Cred că i-ar plăcea să întoarcă spatele cuiva măcar o dată, să vadă cum e, dar nu-i stă în fire, nu ştie cum s-o facă. Dar voiai să-mi spui ceva despre H.L. – de la ce vin iniţialele astea, apropos?

– Hannibal Lawrence.

– Hannibal. Hart scutură din cap. Ce-i cu el? Ce-i cu Harrison? Nu l-au găsit încă, nu-i aşa? Nici nu-mi imaginez că îl caută cineva acum. Cu excepţia poliţiei din Washington.

Burdick băgă mâna în buzunar.

– Am făcut rost de asta. Este discursul pe care l-a ţinut la o conferinţă organizată de comisia lui de experţi. La vremea res-

pectivă nu i-am dat mare importanță. Era un fel de plângere destul de des întâlnită în cercurile respective. Singura diferență e momentul în care a fost scrisă.

Hart se uită pe prima pagină, la data și locul unde probabil două sute de oameni ascultaseră un discurs pe care majoritatea îl și uitaseră. Titlul discursului nu era numai general, ci și neinspirat: „Democrația americană, imperiul american – o alegere pentru secolul 21".

– Nemulțumirea lui, continuă Burdick, era că guvernul devenise prea greoi, prea complex pentru cerințele noului secol. Că, potrivit intereselor și responsabilităților care existau în lume, guvernul nu putea răspunde fiecărei noi crize cu aceeași energie pe care o avuseseră în minte creatorii Constituției, dacă ar fi acționat după cum voia Congresul. Îmi amintesc cu precizie motivul pentru care am făcut referire la ea. Făcu semn spre text. Am subliniat pasajul, pe ultima pagină. Spune că în epoca terorii orice intervenție asupra capacității executivului de a decide ce trebuie făcut este o amenințare pentru securitatea națională, iar imperiul trebuie să acționeze ca unul.

Hart nu înțelegea unde bătea.

– Această afirmație a mai fost făcută. Lopez, procurorul general, a declarat cu câteva luni înainte în Comisia Judiciară că puterea președintelui nu poate fi limitată pe timp de război. În niciun fel. Poate face tot ce crede el că e bine pentru țară. Argumentul nu stă în picioare, dar atâta vreme cât oamenii care se află la putere cred că dețin autoritatea necesară, singurul mod în care pot fi opriți este fie să le refuzi banii de care au nevoie, fie să-i aduci în fața tribunalului. Argumentul, dacă îl iei în serios, e la fel de grav ca și susținerea unei dictaturi alese prin vot.

Burdick îl privi cu o intensitate pe care Hart nu o pricepu inițial. Apoi începu să înțeleagă.

– Doar nu crezi că...?

– De ce nu? întrebă Burdick. Începe cu numele: Rubicon. Ce a însemnat – după ce a fost trecut de Cezar?

– Că s-a luat o decizie și nu mai era cale de întoarcere.

– A însemnat şi sfârşitul Republicii, că indiferent de forma de guvernare, noua realitate era că Roma urma să fie condusă de un singur om.

– Nu vor obţine ceea ce vor, insistă Hart. În mai puţin de o lună vom avea alegeri. Avem...

– Alegeri cu un sigur candidat?

– Comitetul Naţional Republican se întâlneşte săptămâna viitoare. Vor alege pe altcineva. Scrutinul va avea loc.

– Vor alege alt candidat când a rămas mai puţin de o lună. Eşti sigur că se va întâmpla asta?

– Sigur. De ce nu?

– Nu mai e timp. S-a vorbit deja despre amânarea alegerilor, astfel încât noul candidat – oricine ar fi – să aibă timp pentru campania electorală.

– Chiar dacă s-ar amâna, tot nu văd cum s-ar putea întâmpla ceea ce sugerezi.

Burdick păru uşurat la gândul că Hart nu vedea această posibilitate. Îi făcu semn chelnerului să le mai aducă ceva de băut.

– Dar are sens, nu-i aşa? izbucni dintr-odată Hart intrigat. Paralela este corectă: ce a scris Gunther Kramer, pasajele pe care le-a subliniat, tot ce s-a întâmplat la Roma după trecerea Rubiconului. Mă întreb câţi oameni s-au gândit atunci la ce se va întâmpla, că tot ce ştiau de-o viaţă, ce se întâmplase atâtea generaţii – patru sute de ani – se putea schimba, şi încă atât de repede?

Burdick stătea aplecat deasupra paharului gol, cu o expresie îngândurată pe faţa lui prelungă.

– Circulă zvonul că la Casa Albă se discută despre o posibilă lege marţială, despre declararea stării de urgenţă până când toţi teroriştii implicaţi în atacuri vor fi prinşi. Am auzit şi că Pentagonul a primit ordin să înceapă planificarea unui atac asupra Siriei şi Iranului.

– Pentru că Siria şi Iranul sunt vinovate pentru ce s-a întâmplat aici?

Chelnerul aduse al doilea rând. Burdick luă o înghiţitură, apoi ţinu paharul în faţa ochilor, privind cum scotch-ul şi apa îşi schimbau culoarea în penumbră.

– H.L. Harrison, medită el cu voce tare, din câte știu, nu era un individ religios, însă avea în ochi aceeași siguranță. Credea în acțiunile lor, credea cu fervoare că America are misiunea de a remodela Orientul Mijlociu.

Burdick mai luă o înghițitură, de data asta mai lungă. Cu o agitație nervoasă, își aținti privirea într-un punct fix, exact sub el. Părea că se concentrează ca să-și poată limpezi mai bine gândurile.

– Lucrul ciudat, spuse în cele din urmă, e că am avut mereu impresia că nu știa nimic. Nu a fost chiar așa. În mod evident știa o mulțime de lucruri, dar numai despre evenimente curente: fapte, cifre, argumente folosite de fiecare tabără în dezbaterile care aveau loc în administrație. Însă *democrație, imperiu, intențiile fondatorilor* – erau simple cuvinte, fraze pe care le alegea pentru ca lucrurile pe care le spunea să pară mai importante, mai istorice. Discursul acela – citește-l când ai timp – nu spune nimic altceva cu excepția convingerii că facem ceea ce este corect și nimic nu trebuie să ne limiteze puterea de a face ce trebuie.

– Chiar dacă asta presupune uciderea câtorva zeci de oameni nevinovați, spuse Hart, clătinând din cap la aroganța oarbă și brutală a acestui tip de mentalitate. Voia să mai spună ceva când sună telefonul lui Burdick.

– Scuză-mă, spuse Burdick după ce văzu numărul. Sunt de la ziar.

Își duse telefonul la ureche. După câteva secunde, culoarea din obraji îi dispăru.

– Ce e? întrebă Hart în timp ce Burdick lăsa telefonul jos. Ce s-a mai întâmplat?

– Ceea ce spuneam mai devreme: Rubicon. Ar fi bine să te întorci de urgență la Washington.

– De ce? Ce...?

– Alt atac, alt sinucigaș terorist. Jeremy Taylor e mort. În Philadelphia, lângă Independence Hall. Nu vor mai fi alegeri. Despre asta e vorba, spuse Burdick plin de mânie. Rubicon. Trebuie să-l oprești.

Capitolul 21

Al treilea atac omorâse mai mulţi oameni decât primele două la un loc. Mai mult de o sută de oameni fuseseră răniţi. Faptul că se petrecuse lângă locul unde se născuse independenţa Americii intensifica sentimentul de frustrare şi furie care cuprinsese întreaga ţară.

Jeremy Taylor tocmai îşi încheiase discursul, în care insistase că, indiferent de numărul atacurilor teroriştilor, America nu putea fi învinsă atâta vreme cât nu renunţa la principiile după care se ghidase de la început şi dăduseră speranţă întregii lumi.

Cuvintele îi pieriseră o dată cu propria moarte. Se decretă legea marţială. Gărzile Naţionale începură să patruleze pe străzi, primind autorizaţia de a aresta orice suspect şi de a împuşca pe loc pe oricine nu respectă legea. Avioanele comerciale fuseră reţinute la sol temporar, până când forţele armate au luat măsurile de securitate necesare în aeroporturi. Casa Albă anunţă că preşedintele organizează o sesiune extraordinară a Congresului în seara următoare.

– Ce crede Burdick că este? întrebă Charlie, foarte interesat de ceea ce-i spusese Hart.

– Crede că Rubicon presupune mai mult decât paralela la care ne-am gândit.

Ryan se afundă mai tare în scaunul de piele. Cu o mişcare precisă şi metodică, bătea darabana în masă, în timp ce se uita în tavan. Îşi dezbrăcă haina şi-şi suflecă mânecile cămăşii.

– Imperiul american. Cuvintele îi alunecau încet pe limbă. Sunt câteva paralele. Făcu semn spre un teanc de cărţi de pe bufetul din spatele său. Am mai citit câte ceva, nişte cărţi de istorie

pe care ar fi trebuit să le citesc în liceu. Romanii au pornit războiul contra vecinilor și au continuat lupta până când au cucerit Italia; noi am luptat contra indienilor și a britanicilor, apoi împotriva spaniolilor, până când am cucerit continentul. Romanii au continuat să se extindă – noi am continuat să ne extindem. În ambele cazuri, o republică s-a transformat în imperiu fără să-și fi propus asta, iar în acest proces a căpătat putere și bogăție. Ryan întoarse capul, până când întâlni privirea lui Hart. Amintește-ți din școală – istoria Americii – tipul de fermier al lui Jefferson: independent, capabil să scrie și să spună ce gândește pentru că nu depinde de nimeni pentru nevoile sale și ale familiei. Și cum toate s-au schimbat odată cu revoluția industrială, cum bogăția s-a concentrat în din ce în ce mai puține mâini, cum toți au devenit într-un anume sens dependenți de ceilalți. S-a întâmplat la Roma – marile diferențe de avere au condus la diferențe de putere. Egalitatea a dispărut și totul a fost lăsat în mâna câtorva persoane favorizate. Roma a devenit coruptă și Cezar a triumfat.

– Pâine și circ, iar acum televiziunea, spuse Hart amintindu-și ce spunea un britanic în timpul plimbării cu autobuzul prin Roma. Bine, de acord. Paralelele sunt corecte, cu o singură excepție.

Ryan se ridică și dădu din cap cu convingere.

– Corect. Cezar a venit cu o armată care i-a fost loială mai mult lui decât Romei. Acum nu avem de-a face cu aceeași situație. Dacă avem dreptate, Rubicon este o conspirație pusă la cale pentru a genera frică și pentru a opri sau, cel puțin, amâna alegerile. Dar de ce? De ce o amânare? Ce s-ar obține din asta?

– Burdick pare să creadă...

– Burdick nu știe. Știe o mulțime de lucruri, dar nu știe nimic despre asta. Dacă l-ar fi ucis pe Taylor și l-ar fi lăsat în viață pe Douglas, era clar că încercau să decidă cine va fi următorul președinte. Dar așa! Niciunul n-a mai rămas în viață.

– Este chiar fraza pe care a auzit-o al Farabi la Guantánamo: când se va sfârși totul, nu va mai rămâne niciunul în viață. Acesta a fost planul de la început: să-i ucidă pe toți candidații...

– De ce? Ca să amâne alegerile până când vor fi aleşi alţi candidaţi – şi apoi? Trebuie să mai fie ceva, un detaliu care ne scapă, ceva care funcţionează numai în situaţia asta: alegeri prezidenţiale care nu pot avea loc, alegeri care trebuie amânate.

Pierzându-şi răbdarea, Hart începu să se plimbe prin încăpere.

– Orice-ar fi, e chiar în faţa noastră, iar noi suntem prea orbi să vedem.

Ryan avu o idee.

– Dacă citeşti cărţile de istorie, începi să vezi că evenimentele petrecute în Roma erau aproape inevitabile. Că decizia de a trece Rubiconul fusese luată cu mult timp înainte, că atunci când Roma a început să-şi trimită armatele la distanţe mari, când... Înţelegi ce vreau să zic. Anumite lucruri trebuiau să se întâmple în situaţia dată. De ce n-ar fi şi aici la fel? Harrison – şi, dacă a fost Harrison, trebuia să fie şi vicepreşedintele – ştia cum vor reacţiona oamenii. Ştiau ce se va întâmpla atunci când singura întrebare era ce trebuie să facem ca să protejăm ţara de un alt atac. Şi uite ce-au făcut! Au decretat legea marţială, folosind armata pentru scopurile interne, practic pentru suprimarea oricărei opoziţii politice. Problema este – ce mai vor? Ceva permanent, o schimbare fundamentală a modului de guvernare a ţării, dar ce, mai exact?

Când preşedintele se adresă, în seara următoare, sesiunii reunite a Congresului, trupe înarmate începuseră să patruleze în jurul Capitoliului, iar tancurile staţionau la fiecare intersecţie importantă. Nimeni nu se putea apropia la mai puţin de 400 de metri fără să fie legitimat. Senatori, congresmani şi chiar membri ai Curţii Supreme erau obligaţi să treacă prin detectoarele de metale, fiind apoi percheziţionaţi.

Atmosfera de la Casa Albă era sumbră, rece şi, mai presus de toate, nesigură. Toată lumea, indiferent de partid, era de părere că lucrurile nu puteau continua aşa, că trebuia făcut ceva. Cu toate acestea nimeni nu ştia ce ar trebui făcut, iar dacă ştia, nu era dispus să o spună.

Vorbind cu aceeaşi rectitudine rigidă cu care se adresase mai devreme Congresului, preşedintele cerea măsuri de securitate mai severe şi o mai mare unitate, promitea pedepse şi se angaja să continue şi să intensifice războiul contra terorii. Ceru aprobarea urgentă a noii legislaţii, prelungirea perioadei de lucru a comisiei, extinderea puterii guvernului de a controla supravegherea regulată a telecomunicaţiilor interne sau externe. Mai solicită, de asemenea, o serie de lucruri care-i ofereau puterea de a lupta mai eficient împotriva terorismului şi, de câte ori o făcea, Congresul răspundea cu aplauze. În final, preşedintele vorbi despre alegeri şi despre ce era de făcut în această privinţă.

– Moartea tragică a celor trei candidaţi la preşedinţie, atacurile mişeleşti asupra cetăţenilor nu vor putea distruge instituţiile noastre democratice. Alegerile prezidenţiale vor merge mai departe atâta vreme cât sunt sigure. Nu vom permite teroriştilor să ne impună rezultatul alegerilor prin crimă. Nu le vom permite teroriştilor să oprească confruntarea onestă şi completă dintre candidaţii pentru funcţia cea mai înaltă din ţară. Vom face tot ce e necesar ca să asigurăm un climat normal pentru alegeri de îndată ce va fi posibil. Democraţia în America va fi în siguranţă.

Un torent de aplauze spontan şi prelungit se revărsă peste încăpere, un fluviu imens de sprijin pentru preşedinte, conducătorul naţiunii, decis, ca ei toţi, să păzească democraţia americană de oricine ar fi îndrăznit să o ameninţe.

După ce preşedintele îşi termină discursul şi plecă, sala rămase goală, dar Charlie Ryan nu se clinti din scaun. Avea în ochi o siguranţă ciudată şi sfidătoare şi un zâmbet atotştiutor pe buze. Se uită la Hart.

– Până când va fi sigur. Vom amâna alegerile prezidenţiale până când vor fi „sigure". Şi cine decide când va fi asta? Cred că înţelegem unde duc toate astea, cu ce intenţie a fost conceput Rubiconul. Sări în picioare. Când va fi sigur! Cine naiba se cred indivizii ăştia?

Charlie Ryan nu era singurul care se întreba ce a vrut să spună preşedintele. Quentin Burdick subliniase exact acelaşi

pasaj din discursul președintelui în articolul de pe prima pagină, care urma să apară a doua zi în *Times*. Alvin Roth nu avea nevoie ca un ziar să-i spună că apăruse o serioasă chestiune constituțională. Președintele Comisiei Judiciare a Senatului era de părere că administrația ar trebui să dea o explicație. La trei zile după discursul din Congres al președintelui, procurorul general era din nou pe Dealul Capitoliului și asculta o nouă prelegere pe care nu o considera necesară.

– Domnule procuror general Lopez, spuse Roth evident nemulțumit, avem alegeri – alegeri prezidențiale – programate de marțea viitoare în două săptămâni. Din cauza acestor atacuri teroriste, niciun partid nu mai are candidat. Înțelegem cu toții că alegerile trebuie amânate. Ce nu înțeleg eu este reținerea dumneavoastră în a susține alegerea unei noi date. Sunteți de acord, nu-i așa, că e important să stabilim un nou termen de îndată ce va fi posibil, pentru ca lucrurile să înainteze pe făgașul firesc, partidele să-și poată selecta candidații și aceștia să-și poată începe campania. Alegerea unui președinte e o chestiune serioasă, domnule procuror general Lopez.

– Sunt perfect conștient de asta, domnule președinte – acesta e și motivul pentru care nu se pot organiza.

– Nu se pot organiza? Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.

– Nu putem alege o dată la întâmplare. Întâi, trebuie să ne asigurăm că nu vor fi probleme, că nu se vor repeta faptele petrecute. Trebuie să avem siguranță, domnule senator Roth. Președintele a spus foarte clar acest lucru în discursul său. Și cred că nu e lipsit de relevanță să observăm că majoritatea cetățenilor americani cred că ar trebui să amânăm alegerile până când toți teroriștii implicați în cele trei atacuri vor fi prinși și închiși.

Roth făcea eforturi să-și păstreze cumpătul.

– În întreaga istorie a acestei țări nu s-a mai întâmplat ca alegerile să nu aibă loc la data programată, domnule procuror general Lopez. Probabil că de data asta nu avem altă șansă decât să amânăm alegerile, însă ar trebui să stabilim un nou termen

de urgență. Și nu ar trebui să depășească mijlocul sau, cel mai târziu, sfârșitul lui decembrie.

Lopez afișă un zâmbet zelos.

– E posibil, însă acum e prematur să stabilim.

Roth îl privi cu răceală.

– Mi se pare, domnule procuror Lopez, că Congresul are autoritatea de a stabili o nouă dată pentru alegeri; că Congresul, nu executivul, are puterea de a decide ce e important aici: să stabilim siguranța înaintea alegerilor ori să ne asumăm toate riscurile necesare ca să păstrăm intacte instituțiile democratice.

Lopez se înclină în față cu un zâmbet rigid și ostil pe buze.

– Nimeni nu e mai implicat în păstrarea siguranței instituțiilor noastre democratice decât președintele, de aceea suntem decișisă ne asigurăm că alegerile să vor desfășura în siguranță, domnule senator. Cu referire la cealaltă problemă, mă îndoiesc că Congresul ar susține o lege care să submineze capacitatea președintelui de a-i împiedica pe teroriști să ucidă alți candidați la președinție.

Ryan nu se arătă surprins când Hart îi povesti ce se întâmplase și nici nu păru dezamăgit în mod special.

– Alvin Roth are o capacitate limitată de a înțelege cele mai multe lucruri, inclusiv Constituția, spuse el dur. Dar instinctul său funcționează corect. Ar trebui să se specifice prin lege. Președintele nu poate decide când se vor ține următoarele alegeri. Dar Roth încă nu a înțeles că puterea de a amâna, puterea de a întârzia înseamnă puterea de a preveni. Să-l lăsăm pe președinte să decidă când putem avea alegeri sigure și e posibil să nu mai aibă loc niciodată. Roth încă nu a înțeles asta, dar sunt și câteva lucruri pe care nici Lopez nu le înțelege.

Ryan era aproape turbat, se plimba în sus și în jos, întrerupându-și discursul în mod inexplicabil cu reprize scurte de râs, pentru ca apoi, brusc, să înceapă să înjure în barbă. Hart nu era sigur ce să înțeleagă din asta.

– E în regulă, Bobby. Avea în privire același dispreț sumbru pe care Hart îl văzuse în noaptea în care președintele își

ţinuse discursul. Nu mi-am pierdut minţile. Făcu o pauză. Ai susţinut vreo cauză în faţa Curţii Supreme?

– Să susţin o cauză în faţa...? N-am practicat niciodată dreptul. Am o diplomă, dar atât. De ce? La ce te...?

– Faci parte din Comisia Juridică. Asta este, probabil, o practică mai bună decât câţiva ani în serviciul privat. Rosti aceste vorbe ca pe o chestiune foarte importantă. Important e că te descurci la fel de bine ca toţi pe care-i cunosc.

– Despre ce vorbeşti?

Ryan se întoarse către scaunul care se afla în faţa biroului lui Hart. Se uită la tabloul Congresului Curţii Constituţionale care atârna deasupra şemineului de marmură, aflat în partea îndepărtată a încăperii.

– Despre asta vorbesc – despre Constituţie – şi despre ce vei face ca să o salvezi. Intentăm o acţiune în numele Congresului SUA împotriva preşedintelui Statelor Unite.

Ryan îşi vârî mâna în servieta care se afla la piciorul său. Îi aruncă lui Hart un document voluminos, dosarul pe care intenţiona să-l prezinte în faţa Curţii Supreme.

– Aruncă-ţi un ochi. Spune-mi ce crezi. Dacă eşti de acord, mâine la prima oră depunem acţiunea.

Hart se uită la copertă, apoi răsfoi paginile ca să-şi dea seama cât era de mare.

– Tu l-ai făcut? Când ai avut timp?

– N-a fost aşa de greu, odată ce-ai înţeles care e problema.

După expresia lui Ryan, Hart îşi dădu seama că nu era vorba despre un simplu detaliu tehnic. Ryan bagateliza întotdeauna situaţia atunci când miza era mare şi riscul uriaş.

– De fapt, care e problema?

Ryan se uită la el. Nu era nicio urmă de îndoială în privirea sa.

– Dacă ţara aceasta rămâne o republică sau devine o dictatură.

– Şi iei această...?

– Noi luăm această hotărâre, îl corectă Ryan, eu şi cu tine. Aşa trebuie să fie. Vom obţine şi alte semnături, însă

noi doi – un democrat și un republican – vom susține această cauză. Nu va fi o competiție partizană, în care una din părți să încerce să obțină un avantaj politic în detrimentul celeilalte.

– Ne vom adresa Curții Supreme? Președintele Curții a fost numit de președinte. Majoritatea sunt conservatori.

– Pe asta mă bazez, spuse Ryan în timp ce se ridica. Ei vorbesc întotdeauna despre intenția originală, despre ce a reprezentat Constituția pentru cei care au creat-o. E cea mai bună speranță și, poate, singura pe care o avem.

Hart aruncă din nou o privire către dosar. Sări direct la ultima pagină, unde reclamantul își subliniase intenția, ceea ce dorea de la Curte. Aproape că sări de pe scaun.

– Cerem Curții să decidă continuarea alegerilor conform programului? E imposibil!

– Nu, de fapt nu este, răspunse Ryan. Un rânjet strâmb îi desenă o linie încovoiată pe fața ușor pistruiată, dându-i o strălucire adolescentină. Citește întregul dosar. Numai așa vei înțelege.

Aproape ajunsese la ușă când își aminti.

– Apropo, ar fi bine să anulezi orice ai plănuit pentru acest weekend. Avem nevoie de toată perioada asta ca să ne pregătim.

– Să ne pregătim? De ce, când ar trebui să...?

– Va fi o procedură de urgență. Curtea va stabili o audiere luni dimineață.

– Luni dimineață? Azi e joi.

– Iar dosarul nostru e aproape complet, spuse Ryan amuzat de expresia panicată a lui Hart. Gândește-te cât au de lucru nemernicii din tabăra adversă de acum încolo!

Când Ryan plecă era aproape 7.30 seara. Hart se strecură în biroul lui David Allen și îi povesti ce se întâmplase.

– Nu pot pleca, nu mă pot întoarce în California acum.

– Oricum nu ai nimic de făcut acolo. Nu mai e nicio campanie. Nimeni nu știe ce are de făcut. Toată lumea așteaptă.

Hart își îndesă dosarul sub braț. Se uită prin biroul dezordonat al lui Allen, la dosarele pline de proiecte legislative – propuse, aflate în discuție, trimise către comisie, reformulate,

anulate; apoi redeschise, rescrise, amendate, schimbate complet față de intenția inițială; apoi, în cele din urmă, aprobate și transformate în legi sau anulate și transformate în cauze. Era dezordine, risipă și extrem de ineficient; cu toate astea, era singurul lucru care funcționa, o bătălie nesfârșită în care cineva câștiga și cineva pierdea, iar apoi, înarmat doar cu vorbe scrise sau spuse, pornea din nou la luptă.

Allen știa la ce se gândește. Îi făcu semn către dosarul pe care Hart îl luase cu el ca să-l citească în noaptea aceea.

– Crezi că Ryan poate s-o facă?

– N-am practicat niciodată dreptul, dar am cunoscut câțiva avocați. Ryan e mai bun decât toți la un loc. Dar poate s-o facă? Să convingă o Curte ca aceasta că...? Nu știu. Poate. Dacă nu cumva sunt și cei de la Curte implicați în...

– Rubicon?

Se priviră în ochi. Hart se întoarse să plece, apoi reveni.

– Ai mai aflat ceva de la locotenent? A sunat?

– Nu, nimic, nicio vorbă. De ce? Așteptai vreo veste despre...?

Hart clătină din cap. Avea o privire dezamăgită.

– Sper, în continuare, să se întâmple ceva. Nu-mi pasă că toți mă consideră nebun. Mă deranjează că oamenii aceștia – Harrison, Latimore, vicepreședintele și toți ceilalți, oricine ar fi și indiferent cât de sus s-ar afla – par să fi scăpat.

– Vor face o greșeală, spuse Allen în timp ce Hart deschidea ușa. Oamenii de genul ăsta fac mereu greșeli.

Hart nu era atât de sigur. Nu toate crimele se rezolvau, nu toți ucigașii erau prinși și aruncați în închisoare. Iar acum, cu excepția lui Leonard Coleman, nimeni nu mai făcea investigații. Nu interesa pe nimeni cine era ucigașul lui Dieter Shoenfeld sau cine l-ar fi putut omorî pe Raymond Caulfield; nu-i păsa nimănui că Henry Lattimore era liber sau că H.L. Harrison dispăruse. Țara fusese atacată și undeva puteau încă exista teroriști, parte din aceeași rețea, din aceeași celulă, punând la cale un alt atac, chiar mai grav. Era război, nu aveau timp pentru teorii ale conspirației.

Lângă clădirea Russell a Senatului singurele autovehicule de pe stradă aparţineau armatei. La fiecare colţ se afla un punct de control, nimeni nu putea trece fără să aibă autorizarea necesară. Instituţiile publice nu mai erau deschise pentru cetăţeni.

Aerul nopţii era rece şi tăios. Hart hotărâse să meargă puţin pe jos. Avea nevoie de mişcare ca să-şi poată limpezi mintea. Abia după ce trecu de câteva blocuri îşi dădu seama că nu mai era nimeni în jur. La această oră, mai ales pe durata sesiunii Congresului, străzile erau, de obicei, pline de oameni care lucrau pe Dealul Capitoliului – unii dintre ei mergând spre casă la sfârşitul zilei de birou, alţii luând o pauză pentru cină înainte să se întoarcă la lucru, dacă aveau de terminat ceva pentru dimineaţa următoare. Întregul oraş părea că se ascunde, temându-se să meargă într-un loc care nu se afla sub protecţie armată. Coti pe prima stradă şi se trezi în faţa unei ţevi de armă.

– Actele de identitate! strigă un soldat tânăr.

– Şi dacă nu am, ce o să faci, o să mă împuşti? La lumina unui felinar, Hart îşi dădu seama că întrebarea lui nu fusese înţeleasă. Ai de gând să mă împuşti? repetă cu o indiferenţă senină. Dacă am ieşit din birou – fiindcă vreau să mă plimb puţin – şi am uitat să-mi iau portofelul, asta ţi s-a ordonat să faci? Să mă împuşti?

Soldatul începuse să se enerveze. Ţinea arma într-o poziţie rigidă, foarte ciudat.

– Actele de identitate!

Avea o voce ascuţită, goală şi forţată.

Arma din faţa lui Hart părea climaxul unui eveniment extrem de teribil şi violent care se petrecuse înainte. Nu se gândea la ce face; acţiona din instinct, era o reacţie, o formă de agresiune înverşunată care înlătura orice gând la propria siguranţă.

– Răspunde la întrebarea mea, soldat! Dacă n-am hârtia necesară, mă împuşti? Nu ştii cine sunt, nu ştii ce am făcut, cu excepţia faptului că mergeam pe stradă, şi ai de gând să mă împuşti?

Soldatul se îmbujoră la față; mâinile începuseră să-i tremure.

– Actele de identitate!

– De asta te-ai înrolat – să împuști alți americani – cetățeni neînarmați – atunci când nu fac ce le ceri?

Ochii soldatului se dilatară. Îi era teamă, iar Hart o știa.

– Nu-i nimic, soldat. Nu e vina ta. Dacă lași jos arma, îmi scot și eu portofelul.

Soldatul se uită la actele lui Hart, apoi, ca să fie sigur, le confruntă cu chipul lui Hart.

– Îmi cer scuze, domnule senator. N-am știut...

Hart îl opri cu o privire. Plecă mai departe, de data asta mult mai repede, grăbindu-se spre hotel. După ce găsi un taxi, începu să mediteze la cât de nechibzuit fusese, cât de ușor putea fi ucis și toate astea ca să demonstreze un lucru care nu avea importanță decât pentru el, o neînsemnată formă de rebeliune împotriva evenimentelor pe care încercase, dar nu reușise să le controleze. Era ceea ce-l făcea să-și piardă mințile – faptul că știa ce se petrece, știa cum începuse totul și cine se afla în spatele tuturor acțiunilor, dar nu putea face nimic pentru a le preveni. Își scoase telefonul mobil și o sună pe Helen. Încercă să pară vesel și optimist. Nu-i povesti incidentul cu soldatul.

– Sunt pe cale să devin avocat pledant. Eu și Charlie ne-am deschis propria firmă. Primul nostru caz e la Curtea Supremă, lunea asta. De marți, spuse râzând, ne lăsăm de afaceri.

Helen nu înțelegea despre ce vorbește, dar îi simți tensiunea.

– Întotdeauna ai spus că vrei să începi din vârf și să termini jos. Dar nu ai nevoie de autorizare ca să poți pleda în fața Curții? Nu e o regulă pentru asta?

– N-ai auzit – nu mai există niciun fel de reguli. Făcu o pauză și deveni serios. Ești bine, e totul în regulă?

– Îmi fac griji pentru tine, Bobby Hart, îmi fac griji numai pentru tine.

Îi stârni un mic zâmbet, avea același efect asupra lui, durerea blândă din vocea ei, vulnerabilitatea cu care-i mărturisea cât ar suferi dacă lui i s-ar întâmpla ceva.

– Stai la hotel? întrebă ea. Nu te întorci acasă?

– Nu mă pot întoarce. Nu e la fel când tu nu eşti acolo şi apoi, după cele întâmplate... Nu, vom face cum am vorbit: închiriem o casă pe care s-o folosim de câte ori trebuie să venim aici.

– Îmi pare rău că nu vei fi aici în weekend, dar nu mai e mult. Toate astea se vor sfârşi în curând, nu-i aşa, Bobby? Tu şi Charlie la Curtea Supremă... O să câştigaţi, ştii.

– Sper să ai dreptate.

– Când n-am avut eu dreptate – în privinţa ta, vreau să zic?

Helen îl ajutase să se elibereze de o bună partea din tensiunea acumulată. Când ajunse la hotel, îşi aruncă pantofii, îşi puse două perne sub cap şi începu să citească dosarul lui Ryan. După ce-l termină, se duse în cealaltă încăpere şi se aşeză la masă. Voia să-l parcurgă din nou, de data asta mai încet şi să-şi ia notiţe. Era greu de crezut că Ryan reuşise să-l facă în numai câteva zile.

O jumătate de oră mai târziu sună la room service şi comandă cina. Nu mai avea timp să iasă. Era atât de captivat de ce avea de făcut, atât de prins de argumentele pe care le dezvoltase Ryan, încât atunci când room service-ul bătu la uşă, el continuă să citească în timp ce se deplasa către intrare.

– Lăsaţi-o acolo, spuse, indicând aproximativ, către măsuţa de cafea, fără să-şi desprindă ochii din dosar.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi, când simţi presiunea unei ţevi de revolver lipite de ceafă. Îşi ridică privirea spre oglinda de pe perete. Omul care ţinea arma era îmbrăcat în chelner, dar îi mai văzuse chipul de două ori, în două fotografii diferite. Henry Lattimore era în viaţă.

Capitolul 22

Lattimore îl răsuci pe Hart cu fața către el și-i puse arma la piept.

– Ascultă-mă cu atenție. O să-ți spun o singură dată. Ieșim din hotel și ne urcăm în mașina care e parcată pe stradă. O să facem o mică plimbare. Dacă faci vreo prostie, ești mort. Simplu ca bună ziua.

Îl împinse pe Hart pe scaun.

– Întinde brațele în față și ține-le la vedere.

Precaut, cu un ochi la Hart, Lattimore mai aruncă o privire în cameră. Se apropie de ușa deschisă care ducea spre dormitor și se uită înăuntru. Hart își lăsase haina pe spătarul unui scaun. Lattimore se dezbrăcă de haina de chelner și îmbrăcă jacheta lui Hart.

– În regulă, ridică-te. Nu e departe. Deschise ușa și îl împinse pe Hart înainte. Mergi până la capătul holului, o luăm pe scări.

Hart era uimit că nu simțea niciun fel de teamă sau mânie. Tot ce simțea era o intensă curiozitate, nu neapărat legată de ce urma să se întâmple cu el, ci mai degrabă de Lattimore și ce știa el despre Rubicon.

– Ai oarece probleme, domnule Lattimore, spuse în timp ce se deplasau pe coridorul acoperit cu mochetă și luminat slab. Era el însuși uimit de calmul cu care rostise aceste vorbe. Dar ai o șansă să scapi de toate astea. E posibil chiar să scapi de pedeapsă – să fii absolvit de crimă – dacă spui tot ce știi despre Rubicon și cine este implicat.

Lattimore continua să meargă înainte, ținând discret arma la mică distanță de spatele lui Hart. Brusc, la câțiva pași

în fața lor, se deschise o ușă. Un cuplu de vârstă mijlocie, turiști străini de oraș, ieșea din cameră.

– Bună seara, spuse Hart.

Simțea cum arma îl apasă mai tare în spate.

– Bună seara, răspunse femeia. Îl privi o clipă cu insistență. Nu sunteți...?

Lattimore împinse revolverul mai tare. Hart îi zâmbi femeii peste umăr. Ea îl văzuse și îl observase și pe Lattimore. Asta era tot ce-și dorea.

– Ți-am spus să nu faci prostii, remarcă Lattimore cu o privire amenințătoare în timp ce intrau pe casa scării și coborau treptele.

– S-a uitat la mine. Trebuia să o ignor?

Lattimore îl împinse. Hart se împiedică și aproape căzu.

– Mișcă-te naibii! Nu am toată ziua la dispoziție!

Coborâră scările, ieșiră pe ușa de serviciu și intrară pe aleea din spatele hotelului. Un bețiv care se odihnea după cheful tras dormea încolăcit în spatele unui morman de resturi de conserve. O pisică jigărită sări de pe o cutie de carton și o luă la goană. După câțiva pași, ajunseră la mașină. Lattimore deschise ușa din dreapta, îl împinse pe Hart pe scaunul șoferului și îi azvârli cheile.

– Tu conduci.

– Unde?

– Unde îți spun eu.

Hart se uită în oglinda retrovizoare în timp ce porni motorul. Această parte din Washington era extrem de supravegheată. Dacă ar fi văzut un polițist, dacă i-ar fi putut atrage atenția – dacă i-ar da polițistului un motiv să oprească mașina...

– Condu încet. Nu face mișcări bruște.

– Unde mergem?

– Nu contează, spuse Lattimore cu un tulburător sentiment al sfârșitului. Poate că ar trebui să te las pe tine să decizi, domnule senator. Unde ți-ar plăcea să mergi? La locuința din Georgetown? Amuzant, dar acolo mi-ar fi plăcut să trăiesc. Când am venit prima dată la Washington – trebuie să fie mai

bine de douăzeci de ani de atunci. Georgetown. Sună tare bine. Eram un tânăr locotenent pe atunci, n-aveam nicio şansă să locuiesc acolo din cât câştigam.

Hart îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– De-asta ai devenit asasin plătit? Pentru bani?

Lattimore se uită la el.

– Bani? Crezi că am făcut toate astea pentru bani? Am făcut-o pentru ţara mea, am făcut-o ca să-i împiedic pe cei ca tine să ne vândă.

– Să ne vândă? Hart strânse cu putere volanul. Articulaţiile degetelor i se albiră. Contribui la organizarea unui atac împotriva propriei ţări, pui la cale asasinarea a trei candidaţi la preşedinţie şi ai tupeul să spui că oameni ca mine vând ţara?

– Câţiva politicieni – ce înseamnă asta în comparaţie cu milioane de oameni din această ţară ale căror vieţi sunt puse în primejdie de terorişti, fiindcă cei ca tine nu ne permit să luptăm?

– Asta ţi-a spus Harrison? Aşa te-a convins să începi un război pe cont propriu, să recrutezi o mână de teroriştişi să distrugi toate valorile acestei ţări?

Lattimore răspunse printr-un râs dur şi caustic.

– Harrison? Tu ai crezut că Harrison...? El a fost doar un mesager şi nici asta n-a făcut-o prea bine. Individul ăsta nu e în stare nici să urineze dacă nu-i dă cineva permisiunea.

– Rubicon nu a fost ideea lui?

Hart îşi concentra atenţia la drum. Lattimore dădea în continuare din cap, în semn că Hart era foarte departe de adevăr.

– A făcut ce i s-a spus. Cu toţii am făcut la fel. Îi făcu semn către un panou de marcaj. Ia-o pe ieşirea aceea.

Era drumul către Jefferson Memorial. Îşi aminti dimineaţa în care Dieter Shoenfeld încercase să-l prevină că sunt urmăriţi. Insistase, încercând să minimizeze pericolul, că nimeni nu mai era în siguranţă.

– Acolo ai de gând s-o faci – acolo vrei să mă ucizi – la Jefferson Memorial?

Lattimore părea de-a dreptul amuzat.

– Știi un loc mai bun unde ai putea să mori?

Pus în fața perspectivei iminente a morții, descoperi că era destul de important să nu-i ofere lui Lattimore satisfacția de a-și arăta slăbiciunea. Pentru el era important ca, în cazul în care ar fi trebuit să moară, să o facă așa cum se cade, așa cum credea că ar face-o un bărbat.

– Dacă Harrison era doar un soldat și asculta ordinele altcuiva – cine era responsabil de toate astea? Cât de sus mergea totul? A cui a fost ideea?

– Pui prea multe întrebări.

Hart se strădui să râdă.

– Cui aș putea să-i spun? Aștepta un răspuns, însă Lattimore nu-i oferi niciunul. Tu l-ai ucis pe DeStefano. L-ai ucis și pe Harrison? Asta e slujba ta – să scapi de toți cei care știu ceva după ce și-au îndeplinit scopul?

– Ți-am spus, pui prea multe întrebări. Dar, da, există și persoane în care nu poți avea încredere.

– Harrison?

– S-a speriat. Credea că știi prea multe, că te-ai apropiat prea tare. Devenise nervos. Nu mai era de încredere.

– Cine știa despre Rubicon? Cât de sus merge totul? E vicepreședintele, nu-i așa?

Lattimore se uită la el ca la un nebun, ca la cineva care nu vede ce e în fața lui – o persoană prea orbită de propriile presupuneri, mult prea inocente, ca să poată vedea ceva care ar fi trebuit să-i sară-n ochi.

– Toată lumea știa despre Rubicon. Toți au citit documentul. Toți știau ce presupunea.

– Documentul? Ce document? Vrei să spui că totul a fost stabilit în scris, iar Casa Albă a semnat pentru asta?

– Și probabil e încă acolo, într-un dosar, planul de contingență pentru ce s-ar putea întâmpla și măsurile care trebuiau luate.

– Planul de contingență? Despre ce vorbești?

– A început după evenimentele din 11 septembrie. Erai acolo. Îți amintești. Erau programate alegeri în New York – unii

au fost de părere că ar trebui amânate. Alții, inclusiv Giuliani, considerau că n-ar trebui să se mai țină alegeri, iar primarul să rămână în funcție. Atunci a început: un plan de contingență cuprinzând măsurile necesare în cazul unui atac terorist care ar fi avut loc înaintea alegerilor prezidențiale și cum ar funcționa guvernul dacă nu s-ar ține alegerile.

Hart își amintea vag niște discuții purtate în acel moment legate de măsurile care se puteau lua dacă apărea o asemenea situație.

– Dar asta nu e...

– Este, domnule senator. Este exact ce s-a întâmplat. Când ai un plan de contingență, nu-ți rămâne decât să creezi starea de urgență.

– Cui îi aparține decizia? întrebă Hart. E posibil ca toată lumea să fi aflat despre planul de contingență – ce trebuia făcut în urma unui alt atac, în cazul în care alegerile trebuiau amânate – însă nu toți știau despre Rubicon. Cine a fost, Lattimore? Cine e în spatele Rubiconului? Spune-mi! E vicepreședintele, nu-i așa?

Erau în parc, de cealaltă parte a bazinului de lângă Jefferson Memorial. Statuia celui de-al treilea președinte, pe care Dieter Shoenfeld îl admirase atâta, era luminată în spatele coloanelor, ca un far în întuneric.

– Parchează acolo, lângă copacii aceia. Ce importanță mai are dacă a fost vicepreședintele sau cineva mai sus? Oricum, e prea târziu. Nu-i mai poți opri.

– Harrison a lucrat pentru vicepreședinte, așa că...

Un zâmbet răutăcios încreți gura lătăreață și arogantă a lui Lattimore.

– Ți-am spus. Știau cu toții.

– Vrei să spui că nu a fost numai vicepreședintele, a fost...?

– Coboară din mașină! îi ordonă Lattimore.

Cu arma îndreptată către Hart, ieși cu grijă pe ușa din dreapta.

Hart ar fi putut să fugă. Era întuneric și, până la copaci, mai erau doar câțiva pași. Ar fi putut s-o facă, era singura lui

şansă. Lattimore era un trăgător iscusit şi un lunetist bine pregătit, dar avea totuşi o şansă.

– Ţine-ţi mâinile la vedere, spuse Lattimore în timp ce se deplasa în faţa maşinii.

Hart privi peste umăr, măsurând distanţa şi încercând să-şi calculeze şansele. Era prea târziu şi era conştient de asta. Nu se gândea decât la Helen, dacă va avea suficientă putere să treacă peste vestea morţii lui. Încercă să-şi concentreze gândurile numai la ea, dorindu-şi ca prin ultima suflare să-i transmită toată forţa lui.

– Opreşte-te. Rămâi acolo.

Lattimore întinse mâna şi îndreptă arma către el. Hart stătea neclintit, fără să opună rezistenţă. Se terminase. Urma să moară şi nu se temea, ba mai mult, era mândru de asta. Totul se încheia aşa, cu ultimul moment al vieţii, felul în care îţi întâmpini propria moarte. Îşi ridică bărbia aşteptând.

O şuierătură puternică aproape că îl puse la pământ. Se auzeau zgomote de peste tot, o explozie asurzitoare şi apoi o undă orbitoare de lumină. Lattimore se retrase câţiva paşi înapoi, mişcând frenetic revolverul deasupra capului. Hart se aruncă la pământ.

– Aruncă arma!

Lattimore căzu în genunchi şi începu să tragă în elicopterul care se rotea deasupra lui. Se uită după Hart, învârtindu-se cu arma gata să ţintească. Apoi, dintr-odată, fu izbit şi trântit cu faţa la pământ, murind înainte să atingă solul.

Elicopterul plana deasupra lor în timp ce o duzină de poliţişti încercuiră locul. O maşină care nu avea însemnele poliţiei opri în spatele lor. Leonard Coleman coborî şi veni la faţa locului. Hart îşi prinsese palmele, încercând să-şi oprească tremuratul.

– N-a fost o seară prea reuşită, nu-i aşa, domnule senator?

Hart deschise gura, însă nu reuşi să articuleze niciun sunet. Coleman îl luă pe după umeri.

– Haide. Vă aduc o cafea. Vorbim despre asta mai târziu.

Lui Hart îi reveni vocea.

– Cum aţi...?

– Nu numai băieţii răi se pricep la spionaj. Mi-am imaginat că cei care v-au vrut moartea nu se vor opri doar fiindcă nu au reuşit prima dată. Am pus pe cineva să vă urmărească de câte ori aţi fost în Washington.

– Câteva secunde dacă aţi fi întârziat şi... Trase aer în piept. Harrison e mort. Lattimore mi-a spus că el l-a omorât din acelaşi motiv pentru care l-a ucis şi pe DeStefano – ca să-l împiedice să vorbească, să facă vreo greşeală.

Coleman privi spre locul unde Lattimore zăcea mort cu faţa în iarbă.

– V-a spus pentru cine lucra – cine a mai fost implicat? Lattimore nu a făcut nimic din proprie iniţiativă.

Era aceeaşi întrebare la care şi reporterii aşteptau un răspuns. În câteva minute începuseră să sosească. La marginea drumului, la câţiva metri de locul unde Lattimore îl silise pe Hart să oprească maşina, Coleman încerca să-i reţină, oferindu-le o scurtă descriere a evenimentelor despre care deja aflaseră.

– Henry Lattimore, căutat pentru uciderea lui Dieter Shoenfeld şi a complicelui său Frank DeStefano a fost omorât într-un schimb de focuri cu poliţia. Lattimore l-a răpit pe senatorul Hart de la hotelul său şi, sub ameninţarea armei, l-a silit să conducă până aici, aproape de Jefferson Memorial, unde avea de gând să-l ucidă. Sunt sigur că înţelegeţi, senatorul a trecut printr-o...

– Nu, sunt bine, insistă Hart, apropiindu-se de mulţimea de reporteri. Voi răspunde cu plăcere întrebărilor dumneavoastră.

Înainte de toate mai avea ceva de spus.

– Ce s-a întâmplat ar trebui să fie o dovadă suficientă pentru oricine că a existat un plan organizat pentru împiedicarea alegerilor prezidenţiale. Trei candidaţi la preşedinţie au fost omorâţi în atacuri plănuite şi puse în practică printr-o conspiraţie internă, din care făceau parte Henry Lattimore şi H.L. Harrison. Lattimore mi-a mărturisit că l-a ucis pe Harrison. A făcut-o pentru că anumiţi oameni se temeau că Harrison putea fi prins

şi ar fi spus tot ce ştia. Lattimore mi-a mai spus şi că Harrison nu a fost un pion important în această conspiraţie, ci un simplu executant al ordinelor.

Pulsul lui Hart se accelera. În jurul său sclipeau blițurile camerelor foto, în timp ce sirena stridentă a ambulanţei care venise să ridice cadavrul lui Lattimore îi urla în urechi. Cu toate astea, avea o stranie senzaţie de linişte interioară. Ştia exact ce face. Îşi asculta vorbele de parcă le-ar fi rostit altcineva. Privi cu interesul unui spectator cât de repede trecuseră reporterii peste ce avea de spus şi cât de uşor ajunseseră la întrebarea care-i interesa.

– Aţi spus că Harrison era cel care primea ordine. Cine dădea aceste ordine, domnule senator? V-a spus Lattimore cine mai era implicat în acest caz?

Hart nu avu nicio ezitare.

– Lattimore mi-a spus totul. Voia să mă omoare, aşa că nu-l interesa ce ştiu. Făcu o pauză. Mi-a spus numele tuturor persoanelor implicate.

– Cine sunt? strigă un reporter. Cine a mai fost implicat? întrebă altul. Nu vreţi să ne spuneţi? se mai auzi o voce.

– Fiecare dintre aceşti indivizi va fi supus unei investigaţii. Aş pune în pericol integritatea anchetei dacă v-aş divulga numele lor înainte de a le comunica persoanelor autorizate.

– Sunt implicaţi oameni de la Casa Albă?

– Nu vă pot spune mai mult decât am făcut-o deja. Nu cred că veţi avea de aşteptat prea mult până când veţi afla cine sunt aceşti oameni. Din momentul în care au aflat că s-a terminat şi Lattimore a vorbit, îmi imaginez că cel puţin unii dintre ei vor încerca să se salveze şi vor declara din proprie iniţiativă ce ştiu.

– E implicat cineva din cabinetul vicepreşedintelui?

– Cum am mai spus...

– A fost implicat chiar vicepreşedintele?

Hart nu mai rosti nicio vorbă.

– Vicepreşedintele a fost...? Dar...? Lucrurile merg mai sus de atât?

Coleman ieşi în faţă şi făcu un semn cu mâna că senatorul trebuie să plece. Nu-i mai spuse nimic lui Hart până când ajunseră în maşină.

– Lattimore v-a spus că a scăpat de Harrison, nu-i aşa?

– Corect.

– Şi v-a spus că Harrison făcea doar ce i se ordona?

– Asta a spus.

– Dar nu v-a mai spus şi altceva, nu-i aşa? V-ar fi putut spune că a fost implicat vicepreşedintele sau chiar Casa Albă, dar nu v-a dat şi alte nume, nu-i aşa?

Hart nu era surprins că locotenentul ştia.

– Cum v-aţi dat seama că am mint?

– Nu sunt sigur că e vorba de o minciună, dacă e singura cale prin care se poate ajunge la adevăr, spuse Coleman, chibzuind la ceea ce făcuse Hart. Când se vor trezi mâine-dimineaţă, cei implicaţi – dacă n-au văzut la TV – vor citi în ziare că, înainte să moară, Henry Lattimore v-a spus numele lor.

– Tot nu mi-aţi spus cum v-aţi dat seama.

– Din instinct, bănuiesc. Şi pentru că mi-am dat seama că sunteţi suficient de inteligent încât să ştiţi cum să profitaţi de moartea lui Lattimore.

Când se întoarse la hotel, Hart dădu două telefoane. Întâi o sună pe Helen să-i spună că era bine şi că, în ciuda întâmplărilor pe care le văzuse la TV sau le va citi în presă, nu fusese cu adevărat în primejdie.

– De ce mă minţi în halul ăsta? întrebă ea după o pauză prelungită. Nu îţi imaginezi că am să te cred sau că mi-aş putea închipui că nu ai fost în pericol. Mă minţi pentru că acum ştiu că eşti bine, că nu eşti praf şi pulbere după ce nebunul acela a încercat să te ucidă dacă nu l-ar fi oprit poliţia în ultima clipă.

Hart stătea pe marginea patului, cu coatele sprijinite de genunchi şi cu ochii aţintiţi în podea. Leonard Coleman intuise că îl minţise, Helen o ştia din experienţă. Se decise să-i spună adevărul.

– Nu mi-a fost teamă în tot timpul acela. M-am speriat de moarte când s-a terminat, când mă ştiam în siguranţă. Mai e

ceva, un lucru pe care aş vrea să-l ştii. Când am crezut că o să mor, singurul gând care mă îngrijora era legat de starea ta şi mă întrebam dacă ai să ştii că ai fost ultima persoană la care m-am gândit.

A doua persoană pe care o sună fusese Charlie Ryan. Acum vorbea în alt registru.

– Ştii, Hart, întotdeauna te-ai priceput la publicitate. Nimeni nu poate capta atenţia aşa cum o faci tu.

Hart ţâşni în picioare şi merse ţopăind în camera alăturată. Un zâmbet larg i se întinse peste chip. Făcu eforturi mari să nu izbucnească în râs.

– Era să-mi zboare creierii şi singurul lucru la care te gândeşti este cum ar putea schimba asta întreaga situaţie a campaniei din America?

– Ascultă, îi spuse Ryan pe un ton confidenţial, dacă funcţionează, îţi dai seama că cineva va face o încercare. Urmă o scurtă pauză, apoi o schimbare a stării de spirit. Te-ai întors la hotel? Fă-ţi bagajele şi pleacă. Vin să te iau într-o jumătate de oră. O să stai aici în weekendul acesta. Avem oricum de lucru.

– Nu, protestă Hart. Hotelul e în regulă. Nu văd de ce...

– Crezi că Lattimore e singurul asasin angajat de indivizii aceştia? Vin să te iau peste 30 de minute.

Ryan avea un apartament la două blocuri de Dupont Circle. Era într-o zonă liniştită şi retrasă. Majoritatea locuitorilor din clădire făceau parte din personalul diplomatic al unor ambasade.

– Sunt invitat la cele mai bune recepţii, remarcă Ryan cu un rânjet larg în timp ce-l conducea pe Hart înăuntru.

Aruncă geanta lui Hart pe patul din camera de oaspeţi, aduse câte o bere pentru fiecare, apoi se apucară de lucru. Se opriră la ora două şi reîncepură a doua zi la nouă dimineaţa.

– Ne vor bombarda cu întrebări înainte să apucăm să scoatem două vorbe din gură. Vor încerca să transforme fiecare întrebare într-o variantă a singurei chestiuni care contează: care sunt limitele autorităţii preşedintelui. Lopez va susţine că,

într-o asemenea situaţie, preşedintele poate să facă ce va considera că e potrivit.

Era după-amiază. Câteva firimituri de pâine rămase dintr-un sandvici pe o farfurie goală şi două cești goale de cafea zăceau acolo de la prânz. Ryan stătea aplecat pe scaun, cu degetele prinse la ceafă şi picioarele întinse în faţă. Hart îşi sprijinea bărbia în mână, întins pe masă.

– Parcă am fi din nou la Facultatea de Drept, nu-i aşa? întrebă Ryan amuzat de expresia descurajată a lui Hart. Cu o zi înainte de examen, când descoperi dintr-odată că, după un an de studiu, ai învăţat mai puţin decât ştiai la început. Se aplecă. Picioarele din faţă ale scaunului scârţâră puternic pe podea când sări în sus şi-şi întinse braţele. Dar tu ai ştiut dintotdeauna că ai să treci, nu-i aşa? Iar de data asta ştii că ai să câştigi. Porni spre bucătărie, se gândi la ceva şi se întoarse către Hart. Dacă nu ne împuşcă înainte!

La un alt nivel, Hart lua lucrurile în serios.

– Asta n-o să se întâmple. Îi arătă ziarul azvârlit pe un colţ al mesei. Cei implicaţi în Rubicon sunt prea îngrijoraţi de propria soartă ca să se mai gândească la noi.

Ryan dădu din cap admirativ.

– Tu chiar ai inventat toate lucrurile astea la câteva minute după ce individul acela a încercat să te ucidă? Şi te îngrijorează o simplă audiere, câteva întrebări din partea unor judecători?

– Nu le-am inventat. Lattimore mi-a spus că lucrurile nu se opreau la vicepreşedinte, însă nu a intrat în amănunte. Nu a rostit nume, nu mi-a dat detalii. Nu avea de gând să-mi ofere o asemenea satisfacţie. Voia să mor cu aceste întrebări.

Hart se ridică şi trecu pe lângă Ryan în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Voia nişte cafea. Se opri suficient cât să-i arunce o privire care spunea că ştiau amândoi ce miză era în joc.

Şi în noaptea aceea lucrară până târziu, mult după miezul nopţii, revenind asupra fiecărui rând din dosar, încercând să-şi imagineze fiecare întrebare care le-ar fi putut fi adresată şi fiecare răspuns pe care ar fi trebuit să-l dea. Duminică, la insistenţa lui Ryan, lucrară numai până la sfârşitul după-amiezii.

– Totul se reduce la asta, spuse Ryan. Legea sau ce rămâne din ea nu contează. Se pune întrebarea dacă prin Constituţie se oferă o soluţie pentru situaţiile pe care legislatorii nu le-au prevăzut.

– Exact. Iar răspunsul...?

Hart studiase cazul pe toate părţile. Putea răspunde la întrebări şi în somn.

– E acelaşi răspuns pe care l-a dat Lincoln.

Ryan îl aprobă gânditor, cu o încredere tăcută. Se ridică în picioare, îşi puse mâinile în şolduri şi îşi trase umerii în spate.

– Spune-mi, când ai candidat prima dată pentru Congres, te-ai gândit că se va ajunge la asta – că salvarea Uniunii va depinde de tine?

Hart se gândea la lucruri mai la îndemână.

– Dacă pierdem mâine şi Curtea nu face ceea ce-i cerem noi, dacă nu se vor organiza alegeri, înseamnă că ei vor scăpa. Lattimore şi Harrison sunt morţi şi, în ciuda declaraţiilor pe care le-am dat presei, în ciuda faptului că ştim amândoi foarte bine că vicepreşedintele şi oamenii lui sunt implicaţi în treaba asta până peste cap, nu vom fi în stare să o demonstrăm. Ba mai mult, dacă pierdem mâine, ei vor reuşi să ne fure ţara pentru totdeauna.

Capitolul 23

Şeful Curţii Supreme se aplecă în faţă. Walter Devlin lucra la Curte de şaisprezece ani. Cu pometii înalţi şi ascuţiţi şi ochii albaştri ca gheaţa, avea înfăţişarea ascetică a unui erudit, un om de litere care-şi petrecuse întreaga viaţă printre manuscrise vechi şi fragile şi cărţi prăfuite. Când vorbea, vocea lui scotea sunete scârţâite, asemenea unei uşi care se deschidea după câteva secole. Era bătrân, dar părea mai în vârstă de-atât. Oliver Wendell Holmes fusese judecător al Curţii la nouăzeci de ani, însă părea mult mai tânăr în comparaţie cu venerabilul Walter Otis Devlin, care avea numai 76 de ani. Ca şi Holmes, Devlin trăia pentru lege şi se aştepta ca oricine prezenta o cauză în faţa Curţii Supreme a SUA să simtă la fel. Un avocat care nu ştia despre ce vorbeşte nu era, pentru şeful Curţii Supreme, un avocat.

– Acest caz este susţinut în numele Congresului Statelor Unite, anunţă el pe un ton plat, împotriva preşedintelui Statelor Unite şi cere Curţii să declare anticonstituţional un ordin executiv care amână alegerile prezidenţiale deja programate şi instituirea altor măsuri de remediere. Fiind vorba de o chestiune urgentă, în dimineaţa aceasta am renunţat la practica obişnuită. Curtea, luând la cunoştinţă de dosarul reclamantului şi constatând premisele...

Devlin continua să turuie, tăindu-şi cale prin hăţişul chestiunilor juridice, până când ajunse la punctul unde consideră că discuţia ar trebui analizată.

– Aşadar, domnule Lopez, să începem cu întrebarea dacă preşedintele are autoritatea de a amâna alegerile. Ce

statut federal sau prevedere a Constituției SUA conferă o asemenea putere?

Procurorul general se ridică de la masă și se îndreptă către podiumul aflat în fața băncilor lungi și curbate unde stăteau cei nouă judecători îmbrăcați în robele lor negre.

– Președintele a decretat stare de urgență și a impus legea marțială, începu el cu voce joasă și ezitantă. Făcu o pauză, încercând să se adune. Ține de puterea executivă conferită președintelui prin articolul II din Constituție ca acesta să facă tot ce consideră necesar pentru a-i proteja pe cetățenii Statelor Unite. Nicio altă ramură a guvernului nu poate...

– Nu asta am întrebat, îl întrerupse Devlin. V-am rugat să citați statutul exact ori prevederile specifice ale Constituției care-i permit președintelui să ia decizia de a suspenda alegerile. E o întrebare simplă, domnule Lopez. Poate sunteți amabil să răspundeți.

– Cred că tocmai am făcut-o, domnule președinte Devlin. Articolul II din Constituție conferă puterii executive...

– Președintelui – da, mă credeți sau nu, domnule Lopez, eram oarecum conștient de Articolul II înainte ca dumneavoastră să aveți amabilitatea de a mi-l aminti.

Președintele Curții, care se înclinase puțin în față, se retrase. Cu brațele încrucișate peste pieptul îngust, îl privi încruntat pe procurorul general.

– Ironizați Curtea, domnule Lopez. Unde mai exact în Articolul II se face referire la această autoritate?

– În calitate de comandant suprem, președintele are autoritatea exclusivă în vreme de război de a decide ce trebuie făcut pentru protejarea Statelor Unite. Aceasta include, în mod necesar, puterea de a proteja instituțiile guvernamentale și, în această situație, integritatea alegerilor prin care cei care conduc aceste instituții urmează să fie selectați. Chiar dacă nu am fi în stare de război, puterea executivă a guvernului poate fi exercitată numai de către președinte. Într-o situație ca aceasta, în care candidații la președinție au fost uciși și nu e suficient timp să fie înlocuiți, și chiar dacă ar fi fost timp, operațiunea

nu ar fi sigură, cineva trebuie să decidă ce e de făcut, iar persoana respectivă nu poate fi decât președintele.

– Dar, domnule Lopez, spuse judecătoarea Brandes, știți probabil că există un amendament la Constituție unde se precizează că, în situația în care unul sau mai mulți candidați nu sunt apți, Congresul trebuie să stabilească o nouă dată pentru alegeri.

Judecătoare asociată timp de paisprezece ani, Kathryn Brandes era o femeie scundă, extrem de controlată, cu un zâmbet acid și ochi pătrunzători și întunecați. Vorbea încet, pe un ton măsurat, dar atât de hotărât, încât ea părea să-și mărească dimensiunile, devenind o prezență fizică ce domina încăperea. După ani întregi în care ascultase dispute verbale, căpătase obiceiul deconcertant de a aștepta un răspuns cu o privire de un scepticism de neclintit.

– Amendamentul a fost conceput pentru cazurile uzuale, răspunse Lopez, întâmpinându-i privirea cu o grimasă de inocență exersată. Pentru situația în care un candidat – după ce a câștigat alegerile – dar înainte de a ocupa postul – moare sau rămâne invalid. Din păcate, nu se referă și la situația în care ne aflăm noi acum. Țara e sub asediu. Trei candidați au pierit în urma unor atacuri teroriste și nu există motive care să ne asigure că nu se va întâmpla același lucru și cu alți potențiali candidați. Trebuie să ne asigurăm că situația nu se va repeta, trebuie să...

– Nimic din toate astea nu are legătură cu problema noastră, domnule Lopez, insistă judecătorul Caruso explodând de bucuria cu care de obicei distrugea argumentele și încrederea avocaților care dădeau o interpretare greșită Constituției. În niciun caz. Chestiunea nu are legătură cu faptul că țara ar fi sub asediu. Se pune problema dacă președintele are autoritatea de a amâna alegerile și, dacă e așa, dacă are și autoritatea de a decide când vor avea loc noile alegeri. Întrebarea este, domnule Lopez, dacă avem de-a face cu puterea executivă sau legislativă și, după cum a observat doamna Brandes, dacă există un amendament din care să reiasă că intră în atribuțiile Congresului, și nu ale președintelui, să stabilească acea dată.

Lopez părea înmărmurit. Caruso era un conservator declarat, un interpret strict al legilor şi un susţinător strălucit – chiar dacă uneori agresiv – al ideii că interpretarea Constituţiei se putea face doar în legătură cu intenţiile celor care o scriseseră, că semnificaţia cuvintelor – departe de a se fi schimbat odată cu trecerea timpului – nu suferise vreo modificare. În cazul în care Caruso avea îndoieli legate de această afirmare a puterii prezidenţiale, Lopez urma să aibă probleme.

– Admiţând că nu se poate şi nici nu ar trebui să citim Constituţia prin prisma circumstanţelor particulare legate de o situaţie de urgenţă, aceasta oferă cu siguranţă o soluţie pentru asemenea cazuri. Preşedintele are obligaţia să menţină şi să protejeze Constituţia SUA. Ceea ce presupune, în mod evident, datoria de a proteja onestitatea metodei prin care preşedintele însuşi este ales.

– Nu sunt sigur că sunt de acord cu ceea ce sugerează judecătorul Caruso – că evenimentele care au dus la situaţia de urgenţă actuală sunt irelevante pentru chestiunea pe care o discutăm, spuse judecătorul William Paulson.

Prudent în judecată, Paulson era considerat un liberal de către conservatori, în vreme ce liberalii nu erau siguri în ce ape se scaldă. Nicio persoană, indiferent dacă era liberal sau conservator, nu se îndoise vreodată de claritatea aproape matematică a minţii sale.

– E o chestiune care mi se pare în mod special importantă despre care aş vrea să vă vorbesc. Cum ştiţi, există în Drept acel principiu bine cunoscut, numit „cu mâinile curate". Dacă ceri Curţii o despăgubire, trebuie să fii nevinovat. Iată ce aş vrea să ştiu: când spui că preşedintele are autoritatea de a amâna alegerea unui succesor până la o dată pe care o va stabili el însuşi şi susţii că acest lucru e necesar deoarece candidaţii la preşedinţie au fost ucişi în urma unor atacuri teroriste, ai mai insista că preşedintele are puteri constituţionale, dacă preşedintele însuşi – sau dacă nu el, cineva din administraţia lui – ar fi responsabil pentru acele crime? Exact asta vreau să spun, domnule Lopez. După părerea dumneavoastră, Constituţia dă

dreptul – nu, autorizează – un președinte să decidă după propria voie când trebuie să aibă loc alegerile dacă, în fapt, el însuși este cauza situației de urgență care a condus la starea de necesitate despre care vorbim?

Curtea, plină până la capacitatea maximă, era șocată de teribila posibilitate care fusese acum rostită deschis pentru prima dată. Lopez era tensionat și încerca din răsputeri să-și păstreze stăpânirea de sine. Cu doar câteva cuvinte bine alese, judecătorul Paulson îl forțase să treacă în defensivă, făcând să pară că procurorul general nu susținea cauza unui președinte, ci a unui asasin.

– Dacă un președinte se dovedește vinovat de o crimă atât de monstruoasă, Constituția prevede o soluția clară: acuzarea. Cu toate acestea, puterea constituțională a executivului nu poate fi limitată de posibilitatea ca aceste atribuții să fie abuzate printr-o lege penală. E ca și cum ai susține că nu i se pot atribui puteri.

Procurorului general îi mai fură adresate câteva întrebări și din partea celorlalți judecători și, în cele din urmă, președintele își ridică privirea și cu un semn simplu din capul său îmbătrânit invită tabăra adversă să-și susțină cauza.

Hart se ridică în picioare; Ryan nu-și părăsi scaunul. Hart îl privi uimit, apoi, când își dădu seama că Ryan nu avea intenția să i se alăture, fu cuprins brusc de panică. Ochii lui Ryan erau plini de încredere.

– E permisă intervenția unui singur avocat. Am dat cu banul. Ai pierdut.

– Domnule Hart, dacă sunteți pregătit, spuse președintele cu o voce monotonă și răgușită.

– Da, onorată instanță, spuse Hart de la pupitru.

Președintele Curții avea un aer amuzat.

– Nu sunteți avocat pledant, nu-i așa? N-ați mai apărut niciodată în fața acestei Curți – de fapt, in fața niciuneia – e adevărat?

– Da, e adevărat, dar...

Devlin ridică mâna pentru a anunța că are ceva important de comunicat.

– Fiindcă sunteți aici pentru prima dată, domnule Hart, trebuie să vă supuneți regulii de două minute. Se aplecă în față, cu o grimasă răutăcioasă și jucăușă pe buzele subțiri și deshidratate. Așa ne arătăm aici onestitatea și ne asigurăm că experiența uneia din părți nu va fi avantajată în raport cu lipsa de experiență a celeilalte. Aveți la dispoziție două minute în care puteți face câte greșeli vreți. Numai după aceea – după două minute întregi – o să vă tratăm ca și pe ceilalți și o să vă crucificăm pentru orice greșeală, chiar și cea mai mică. Vi se pare corect, domnule Hart?

– Absolut corect, onorată instanță.

Nu era vorba de vreun capriciu al președintelui Curții; era o acțiune intenționată, prin care se înlătura tensiunea care pusese stăpânire pe Curte, un moment de respiro și un răgaz pentru disciplina forțată a argumentelor verbale. Hart înțelese imediat despre ce era vorba din privirea înghețată a lui Devlin. Înțelese și semnificația secundă a acțiunii președintelui: să-l facă să se simtă la fel de bine-venit ca toți ceilalți care își făcuseră apariția acolo.

Devlin își îndreptă spatele.

– Bine. Ce aveți de gând să ne spuneți? Am citit cu toții dosarul – ce mai aveți de spus?

– Că suntem de acord cu procurorul general. Constituția oferă o soluție pentru situația în care ne aflăm. În acest caz, probabil mai mult decât în altele, intenția inițială a celor care au conceput-o este singurul lucru care ne poate salva.

Caruso îl întrerupse înainte să mai rostească vreun cuvânt.

– Știm ce soluție doriți, domnule senator. Cu toate acestea, se pune întrebarea dacă, pe timp de război, președintele poate amâna alegerile folosindu-se de puterea sa executivă implicită.

– Noi susținem că nu. Nu există niciun precedent în acest sens. Nu s-a întâmplat în 1944, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu s-a întâmplat în 1864, în timpul Războiului Civil.

– În situațiile de mai sus nu a fost asasinat niciun candidat. Nu exista vreun motiv pentru care să nu se organizeze alegeri. Caruso dădu cu emfază din mână. Închipuiți-vă situația în care, cu o zi înainte de alegeri, ambii candidați mor pe neașteptate – asasinați sau în urma unui dezastru natural, nu contează. Amândoi sunt morți. Ce se întâmplă după aceea? Vreți să spuneți că nici într-o asemenea situație președintele nu poate amâna alegerile?

– Exact asta susținem. Chiar și într-un asemenea context, președintele trebuie să se consulte mai întâi cu ambele camere ale Congresului înainte de a cere amânarea. Și în acest caz, Congresul – și nu președintele – este cel care decide data alegerilor. Problema este, domnule judecător Caruso, și singura chestiune importantă – că nu putem permite, și nici Constituția nu permite președintelui sau altei persoane să-și exercite puterea absolută de a decide nu doar când, ci dacă se pot organiza alegeri prezidențiale.

– V-am înțeles corect? interveni președintele. Susțineți că puterea de a decide data alegerilor este puterea de a bloca organizarea acestor alegeri?

– Da, exact. Fiindcă problema nu este doar că președintele are autoritatea de a amâna alegerile pentru o altă dată. Problema este că președintele, în calitate de comandant suprem, are autoritatea de a decide când se pot organiza alegeri sigure. Ceea ce înseamnă că, atâta vreme cât președintele insistă că nu e sigur să avem alegeri, nu se vor organiza; ceea ce înseamnă că...

Președintele Curții ridică mâna. Își întoarse privirea pătrunzătoare către procurorul general care stătea singur la altă masă.

– Domnule Lopez.

Speriat, Lopez se ridică de pe scaun.

– Domnule Lopez, vreau să-mi răspundeți la următoarea întrebare. Da, știu că, de obicei, nu procedăm așa, spuse ca răspuns la expresia uimită și ușor iritată de pe fața procurorului general. Dar acum nu avem de-a face cu un caz obișnuit, nu-i așa? Dacă aveți amabilitatea: explicați-ne exact ce se întâmplă dacă președintelui i se va permite să facă ceea ce ați spus că ar

trebui să întreprindă. Pentru cât timp poate amâna președintele alegerile?

– Până când va considera că sunt sigure.

– Când vă referiți la siguranță, luați în calcul amenințarea unui nou atac terorist? întrebă judecătoarea Brandes, ridicându-și sceptic bărbia un centimetru.

– Da, desigur. Până când se poate garanta că alegerile nu vor fi amenințate de violență.

– E posibil ca asta să nu se întâmple niciodată, spuse judecătorul Paulson. Acest război al terorii poate dura câteva generații, potrivit – dacă nu greșesc – declarațiilor pe care le-ați dat chiar dumneavoastră în fața Congresului.

Lopez își frângea degetele. Un zâmbet nervos îi străbătu fulgerător chipul.

– Cred că vorbim despre două lucruri diferite. Războiul împotriva terorii poate dura câteva generații, însă acum avem de-a face cu o situație mult mai izolată, acțiunea unei singure celule, după cum rezultă din datele pe care le-am strâns...

– Organizate și controlate de persoane din interiorul guvernului! strigă Hart înainte ca președintele să-l reducă la tăcere cu o privire dezaprobatoare.

Lopez nu lăsă acest lucru să treacă neobservat.

– Cel care este responsabil – oricine ar fi – va primi cu siguranță pedeapsa maximă!

– Destul! spuse președintele Curții. Domnule Lopez, încă nu ați răspuns la întrebare. Dacă președintele refuză să stabilească o nouă dată, nu ne vom afla în situația de a nu avea alegeri și, ca atare, un lider al guvernului?

Acesta era momentul despre care Charlie Ryan știuse că trebuia să sosească. Era – după cum îi spusese lui Hart – secretul care, odată înțeles, explica semnificația planului Rubicon.

– Acest lucru nu se va întâmpla, spuse Lopez cu multă siguranță. Președintele va continua să-și exercite atribuțiile.

– Până când? întrebă judecătorul Caruso. Privirea îi devenise mai iscoditoare, mai intensă, pe măsură ce se înclina cu umerii centrați deasupra mâinilor pe care le sprijinea îndoite

pe banca de dedesubt. După părerea dumneavoastră, cât timp va rămâne președintele în funcție?

Lopez părea uimit, însă nu de întrebare, al cărei răspuns îl considera evident, ci de faptul că cineva – mai ales un judecător cu principii conservatoare – se gândise să i-o adreseze.

– Până la următoarele alegeri, domnule judecător Caruso. Până când va fi ales un succesor. Constituția nu permite ca acest post să rămână vacant.

Caruso renunță și reveni la Hart.

– Sunteți de acord cu această situație? întrebă pe un ton circumspect. Președintele actual poate rămâne în funcție până la alegerea unui succesor?

– Constituția oferă detalii destul de explicite în acest caz, spuse Hart după o scurtă ezitare. Secțiunea 1 din Articolul II stabilește termenul unui mandat pentru 4 ani. Secțiunea 1 din Amendamentul al XII-lea stipulează: „Mandatul președintelui și al vicepreședintelui încetează la prânz, pe data de 20 ianuarie".

Își mută privirea de la un judecător la altul, până când, timp de o clipă, îi privi pe toți nouă deodată.

– Trei candidați la președinție au fost uciși împreună cu zeci de alți cetățeni, nu din cauza unui grup terorist care voia să demonstreze că și în America democrația e în pericol, ci ca să ne determine să trecem Rubiconul nostru, să ignorăm Constituția și tot ce reprezintă ea și să ne predăm în fața falsei promisiuni a unui fel de dictaturi alese în care președintele însuși decide cât va rămâne în funcție. Acești oameni susțin că nu e sigur să organizăm alegeri; susțin că putem să ne încredințăm președintelui spre a decide când ar trebui să-i alegem succesorul; ei susțin – după cum a făcut-o și procurorul general – că nici chiar Constituția nu poate limita puterea președintelui de a acționa cum dorește. Constituția spune că președintele trebuie să părăsească biroul la prânz, pe data de 20 ianuarie. Procurorul general afirmă că președintele rămâne în funcție pentru că guvernul trebuie condus de cineva. Trei oameni au fost uciși pentru ca noi să nu mai avem alegeri și acum se spune că trebuie să renunțăm la Constituție ca să putem fi, în continuare,

guvernați. Singurul mod legitim de interpretare a Constituției este acela despre care a vorbit Lincoln: trebuie citită în lumina principiilor stabilite în Declarația de Independență, principii durabile ale libertății și drepturilor omului. Necesitatea alegerilor, durata limită a unui mandat – acestea sunt lucruri menite să protejeze libertatea, împiedicând tocmai faptele pe care procurorul general ne spunea că ar trebui să le permitem: un guvern care să decidă în nume propriu ce poate face și pentru cât timp. Când Cezar a traversat Rubiconul, Republica romană a murit și a început epoca împăraților. Acum ne aflăm în fața propriului nostru Rubicon. Dacă-l trecem, Republica americană va muri și ea.

Capitolul 24

Quentin Burdick nu era convins că Hart îi spune adevărul. Nu credea că minte, ci mai degrabă că nu avea suficientă încredere în el.

– Au fost doar ideile senatorului Ryan? îl întrebă cu un scepticism binevoitor. Tu ai pledat cauza, nu el.

Cei doi luau micul dejun vizavi de Casa Albă, la hotelul Hay Adams, de cealaltă parte a parcului Lafayette. Hart izbucni în râs în timp ce-şi ungea cu unt pâinea prăjită.

– Nu mi-am dat seama că o s-o fac până în clipa în care eu m-am ridicat şi Ryan, nu.

– Vorbeşti serios? Ai crezut...?

– Că vom pleda împreună? În ignoranţa mea, tocmai asta am crezut. Am crezut că el va face mare parte din treabă, iar eu voi adăuga câte ceva din când în când. Nu cred că aş fi putut să o fac dacă mi-ar fi spus dinainte că voi fi singur. Bănuiesc că tocmai din acest motiv nu mi-a spus nimic până în clipa când era prea târziu să mai pot face ceva. N-aş fi susţinut niciodată o cauză singur.

Sprâncenele subţiri ale lui Burdick se înălţară.

– Şi ai continuat, l-ai făcut pe Lopez să pară nebun.

Hart nu era atât de optimist.

– Curtea nu s-a pronunţat încă.

– Ai făcut declaraţia ieri. Mi s-a spus că la Curte luminile au fost aprinse până aproape de ora 1 dimineaţă. Cu siguranţă se va lua o decizie până la sfârşitul zilei.

Hart muşcă din pâinea prăjită, după care se şterse la gură cu un şervet. Voia să se asigure că indiferent de ce ar fi urmat,

oricare ar fi fost decizia Curții, Burdick, și prin el întreaga țară, va afla ce făcuse Ryan.

– Am răspuns la câteva întrebări. La asta s-a rezumat contribuția mea și am fost capabil s-o fac doar fiindcă m-a învățat Charlie. Crezi că aș fi fost în stare să concep...? Aș fi lucrat la nesfârșit fără să înțeleg cât de simplu era totul dacă pătrundeai în mecanismele sistemului, dacă-ți aminteai cum a funcționat acest proces la început. Noi toți ne gândim la colegiul electoral ca la un anacronism. Charlie Ryan știa mai mult de atât.

Burdick abia dacă se atinsese de ce avea în farfurie. Era prea captivat de această poveste încă în desfășurare ca să se mai poată gândi la mâncare.

– Dincolo de meritul pe care i-l atribui senatorului Ryan, toată lumea vorbește numai despre pledoaria pe care ai susținut-o în fața Curții.

Hart își termină ouăle și dădu deoparte farfuria goală. Sprijinindu-se în coate, îl fixă pe Burdick cu o privire sinceră.

– De la cap la coadă, acesta a fost cazul lui Charlie Ryan. El a construit dosarul. El s-a ocupat de pregătiri. Am fost de acord cu tot ce a scris, cu fiecare rând. M-am implicat doar fiindcă el a considerat că e important – iar eu am fost de acord – că într-o situație atât de importantă, cu o miză atât de mare, cazul ar trebui susținut de reprezentanții ambelor partide, care să lupte împreună împotriva acțiunilor pe care aveau să le întreprindă președintele și vicepreședintele. A fost cazul lui Ryan – niciodată al meu.

Un zâmbet bizar flutură pe buzele subțiri ale lui Burdick.

– El neagă totul.

Hart își dădu ochii peste cap și scutură din cap cu o grimasă neajutorată.

– El e cel care minte. Își îndepărtă privirea, apoi se întoarse brusc. Și poți să mă citezi.

– El spune că tu ai fost cel care și-a amintit – în timpul discuțiilor – prevederile Amendamentului al XX-lea, că mandatul președintelui încetează la prânz pe data de 20 ianuarie.

Hart schiţă un gest cu mâna, semn că ceea ce făcuse el era lipsit de importanţă.

– Ryan a fost cel care a înţeles că, potrivit Constituţiei, Colegiul Electoral alege preşedintele. Totul s-a redus la o ştampilă, o simplă formalitate la care ne gândim foarte rar. Numărăm voturile din fiecare stat şi considerăm că s-a terminat. Dar Ryan a înţeles că, dacă nu am avea persoane care să poată candida, dacă nu putem avea alegeri unde cetăţenii să-şi poată exprima opţiunea, putem alege totuşi electori în fiecare stat, care să se reunească în Colegiul Electoral. Numai că, de data aceasta, în loc să decidă cine a câştigat majoritatea voturilor, ei vor trebui să decidă – după cum prevede Constituţia – care dintre noi este persoana cea mai calificată să ocupe fotoliul de preşedinte al SUA.

– A trecut ceva vreme de când Colegiul Electoral n-a mai făcut asta, observă Burdick sec.

– Da, însă ultima dată când au făcut-o a fost ales George Washington. Indiferent ce s-ar întâmpla şi pe cine ar alege – în cazul în care Curtea va accepta ce am cerut – va fi mult mai bine decât ca preşedintele să rămână la putere după terminarea mandatului.

Hart scrută cu privirea sala de mese, plină de lobbyişti[1] şi *power brokeri*[2], parte a puterii de la Washington, cărora, în sens fundamental, nu le păsa de politică, fiindcă pentru ei se reducea la schimburi de favoruri. Câteodată, privindu-i în toată indiferenţa lor plină de vanitate în legătură cu orice, mai puţin micile lor ambiţii, îşi aminti o vorbă – „Ce e o Constituţie atunci când eşti printre prieteni" – care părea să reflecte foarte bine starea şi maniera în care se petreceau aici majoritatea lucrurilor. Se întoarse din nou spre Burdick.

– Ce crezi că se va întâmpla? Ai fost acolo ieri. Ce crezi că va face Curtea?

---

[1] Agent special care primeşte misiunea de a influenţa un parlamentar. (cf Dicţionar de neologisme, 1986) (n.tr.)

[2] Persoane care exercită o influenţă economică şi politică puternică în special prin controlarea deciziilor şi voturilor altor indivizi. (cf Thesaurus) (n.tr.)

Burdick își uni degetele arătătoare și le frecă de bărbie.

– Cu acea Curte – nu știu. Dar pot să-ți spun asta: Casa Albă e îngrijorată. Nimeni nu a făcut încă nicio declarație, însă după ce era cât pe ce să fii omorât de Lattimore, după ce Lattimore ți-a povestit despre Rubicon și cine sunt cei implicați... Cei cu care am discutat sunt de părere că, în funcție de decizia Curții, va fi doar o chestiune de zile până la începerea investigațiilor și până când cineva va fi arestat.

– În cazul în care Curtea decide că președintele poate amâna alegerile și poate stabili o nouă dată, îi aminti Hart, nu se vor face arestări și nici investigații. Vor ascunde totul în virtutea privilegiului executiv.

După ce termină la Hay Adams, Hart se duse direct la birou. Primise zeci de telefoane, însă nu voia să discute cu nimeni. Stătea singur și se întreba cât va dura până când Curtea va lua o decizie și ce putea face în cazul în care pierdeau. După o oră de agonie, își dădu seama că făcea lucruri care nu aveau niciun sens. Era ca și cum ar fi așteptat rezultatul alegerilor după închiderea urnelor. Nu depindea de el, nu exista vreun lucru pe care el sau altcineva să-l fi putut face. Putea să se ducă acasă.

Brusc, înțelese că acela era singurul loc unde și-ar fi dorit să se afle.

– Fă-mi rost de un bilet de avion, strigă la David Allen. La primul zbor.

Allen îi rezervă un bilet pentru primul avion către Los Angeles. Helen îl întâmpină la aeroport, după scurtul transfer de la Santa Barbara. El nu vorbi prea mult în timp ce ea conducea pe drumul îngust și șerpuit, printre dealurile arămii. Se gândea încă la ce se întâmplase și la ce putea urma. Când ajunseră acasă, deschise televizorul doar cât să afle că magistrații Curții nu se pronunțaseră încă.

Nu știa ce să facă. Insistă să ia masa în oraș, pentru ca două minute mai târziu să se răzgândească și să vrea să rămână în casă. Se așeză pe canapea, apoi se ridică și începu să se plimbe fără țintă prin jur. Se așeză din nou, clătină din cap uimit de propria nerăbdare, țâșni în picioare și înjură cu putere.

– Scuză-mă, spuse jenat. Nu știu ce fac.

Helen îl privi și zâmbi.

– Charlie m-a sunat aseară.

– Și ce ți-a spus?

– A sunat să-mi spună că, deși este de-o viață avocat, ce-ai făcut tu la Curtea Supremă a fost cel mai impresionant lucru pe care l-a văzut. A spus că n-a fost niciodată atât de mândru de cineva cum a fost de tine. De ce nu te așezi – îți aduc ceva de băut – și poți să-mi povestești tot ce s-a întâmplat ieri. Apoi eu am să-ți spun de ce ai să câștigi.

Helen reușise întotdeauna să-l facă să uite de absolut orice, cu excepția ei. El povesti, iar ea ascultă și tot ce auzi Hart din propriile vorbe se reflecta în ochii ei blânzi și iubitori. La sfârșit, după ce îi povesti tot ce se întâmplase, uită de griji, de toate presimțirile și îndoielile legate de faptele trecute sau de ce ar fi putut urma.

Cinară tăcuți și se culcară devreme. La șapte dimineața, când sună telefonul, el era deja treaz de o oră. Era Charlie Ryan.

– Curtea a luat o decizie. Se va anunța în două ore, la prânz – ora 9 a.m. acolo. Am câștigat, Bobby. Acum câteva minute m-a sunat un cunoscut de acolo. Au fost de acord cu tot ce am cerut. Au stabilit că președintele nu are autoritatea de a amâna sau de a programa alegeri, iar Colegiul Electoral are responsabilitatea de a alege președintele, indiferent dacă există sau nu candidați care pot participa la alegeri. Fraza pe care au folosit-o a fost: „Constituția SUA nu se aplică numai în situațiile considerate convenabile sau sigure". Mai e ceva, spuse Ryan pe un ton confidențial. Se va anunța că a fost o decizie unanimă a Curții. Nu a fost așa. Votul a fost 5 la 4. Devlin, președintele Curții, a insistat că atâta vreme cât a existat o majoritate, indiferent de numărul acesteia, ar trebui să existe o singură opinie pentru care trebuie să semneze toată lumea. Le-a spus că o Curte divizată ar duce la divizarea țării. Am fost foarte aproape, a lipsit foarte puțin ca oamenii aceia să scape și să preia guvernarea. Dacă n-ai fi fost tu și tot ce ai făcut în Curte, am fi pierdut.

– N-am făcut nimic, Charlie, şi o ştii foarte bine. Tu ai câştigat. Singur.

Două ore mai târziu, Hart stătea pe canapea lângă Helen şi urmărea la TV anunţul oficial prin care Curtea Supremă se pronunţa împotriva preşedintelui, stabilind că alegerile prezidenţiale vor urma procedura descrisă în Constituţie. O oră mai târziu, Charlie Ryan telefonă din nou.

După ce închise, Hart se îndreptă către uşa de sticlă care dădea spre patio. Privi îndelung spre oceanul albastru sclipitor şi argintiu, mirându-se de vanitatea oamenilor conduşi de visul gloriei care se termina aproape întotdeauna prost.

– Ce este, Bobby? Ce s-a întâmplat?

– Şeful de cabinet al preşedintelui. L-au găsit într-o maşină parcată lângă Potomac. Pare a fi sinucidere, însă Ryan crede că a fost omorât. Nu eram singurii care aflaseră dinainte decizia Curţii. Acum îşi acoperă urmele sau, cel puţin, încearcă. Vor să fie siguri că toţi cei care au ştiut ceva despre Rubicon nu vor spune nimic.

– Dar asta nu înseamnă că s-a terminat, că nu mai există Rubicon?

Îşi aminti ce-i spusese Ryan despre cât de strâns fusese rezultatul de la Curte.

– Aproape că scăpaseră. Un alt atac, unul real; destulă teamă, câţiva oameni care au puterea şi vor să o păstreze...

– Nu renunţa, Bobby. Nu părăsi Senatul. Nu vreau să faci asta. Am avut o ţară minunată. Poate fi din nou o ţară minunată.

Bobby Hart o cuprinse pe Helen cu braţul pe după mijloc, recunoscător că încă îl iubea, recunoscător pentru forţa pe care el nu bănuise că această femeie o avea.